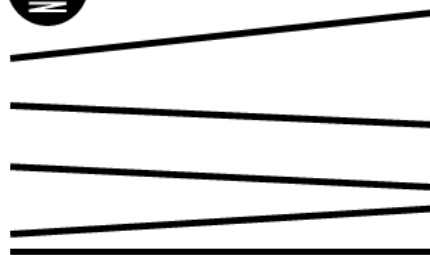

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	af Tieck, Joh. Schopenhauer, Laun, Fouqué og Byron ; udgiven af A. P. Liunge.
Titel Title:	<u>Eros : en Samling Noveller og Fortællinger</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt paa Udgiverens Forlag hos B. J. Bendixen, 1824
Fysiske størrelse Physical extent:	[3], 158 s.

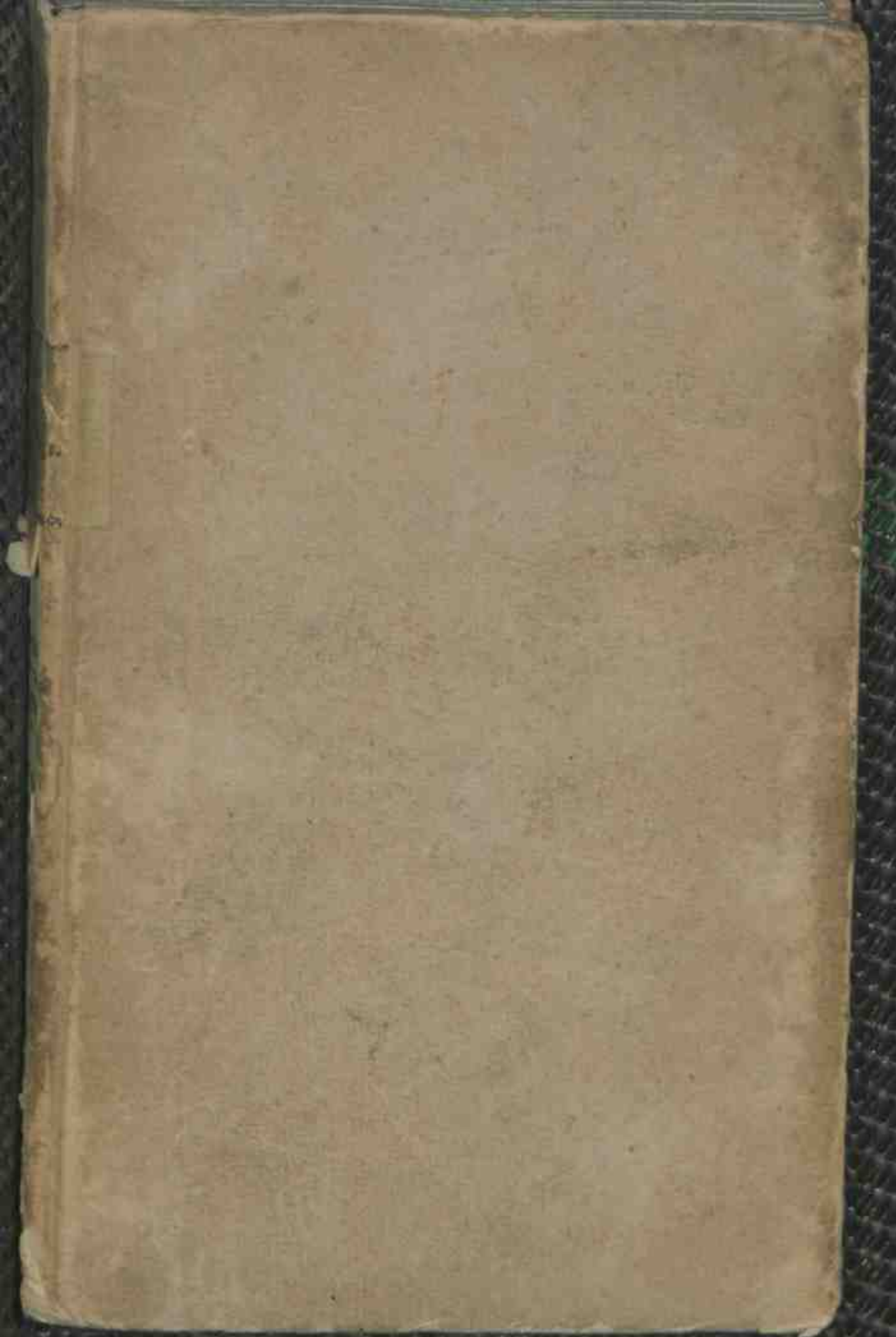
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

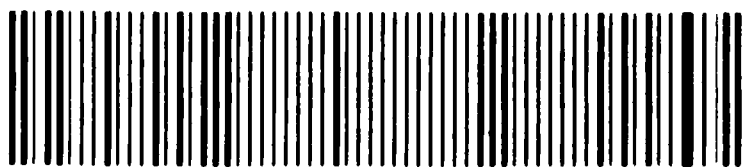
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57. - 25.

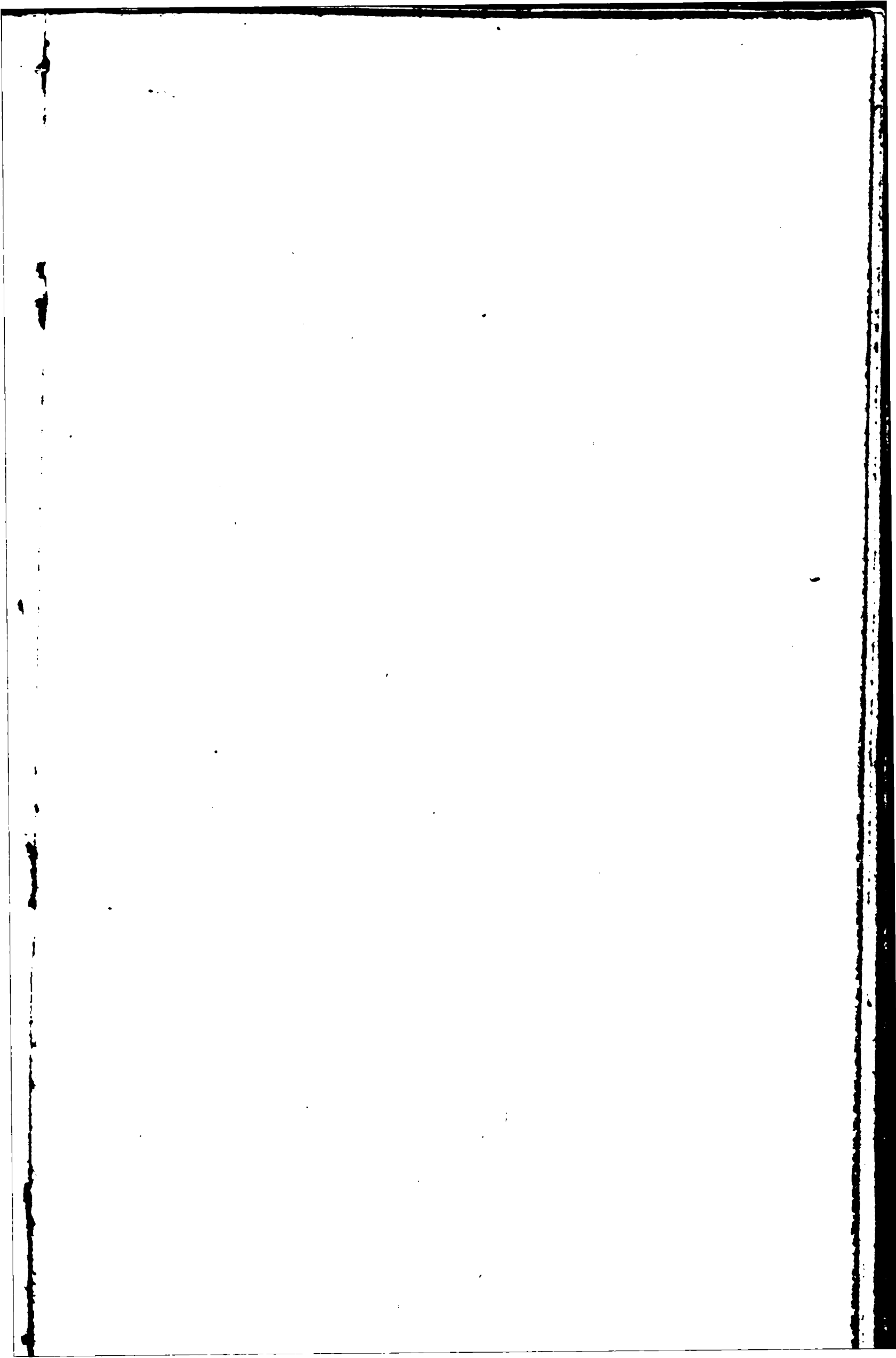
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

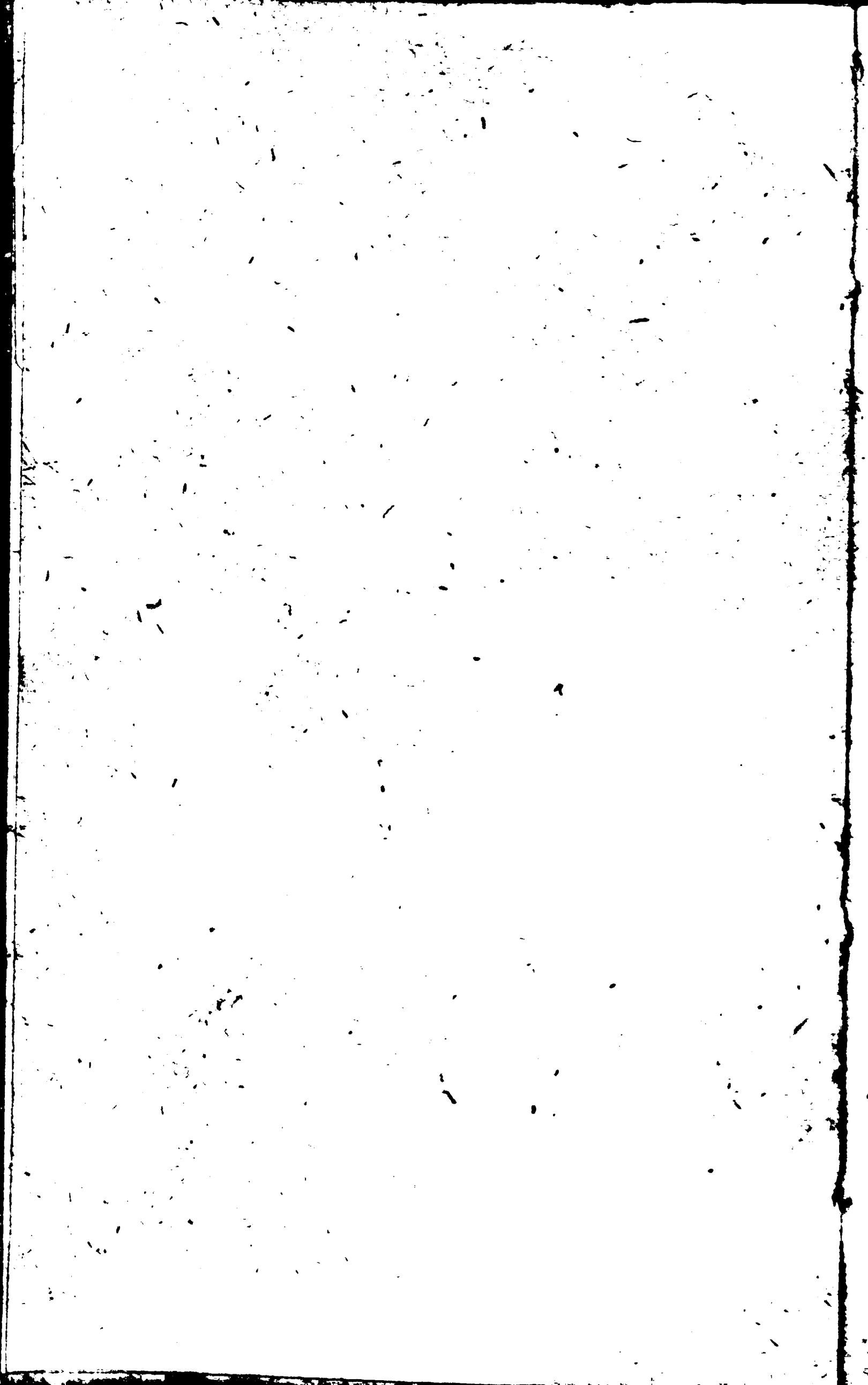

1 1 57 0 8 00830 8

+Rex

ERD S.

En Samling Noveller og Fortællinger

af

Lieff, Joh. Schopenhauer, Laun, Fouqué
og Byron.

Udgiven

af

A. P. Liunge.

Kjøbenhavn.

Trykt, paa Udgiverens Forlag,
hos B. J. Bendixen.

1824.

Indhold.

	Side
E iskovs = Fortrykelse, Novelle af Ludvig Tieck, oversat af lidg.	1.
F yrstens Yndling, Fortælling, af Johanna Schop- penhauer, oversat af Louise — n. . .	44.
B lendværk, Novelle, af Fr. Laun	94.
D aniel og hans Blomster, Novelle, af Fouqué, oversat af * — *	126.
D e Elskende i Florents, Novelle, af Byrons Aidskrift: The Liberal, ved lidg. . .	143.

Elfskovs = Fortryllelse.

(Novelle, af Ludvig Tieck.)

Idylle Tanker sad Emil ved sit Bord og vendte sin Ven Roderik. Lyset brændte foran ham, Vinteraftenen var kold, og han ønskede idag sin Rejsesammerat hid, hvor gjerne han vel end ellers undveeg hans Selskab; thi denne Aften vilde han aabenbare ham en Hemmelighed og bede ham om Raad. Den mennefteske Emil fandt saa mange Vanskeligheder, saa uoverskuelige Hindringer i alle Livets Eysler og Begivenheder, at Skjæbnen næsten i et ironisk Lune syntes at have tilført ham denne Roderik, det i alle Ting kunde kaldes det Modsatte af sin Ven. Ustædig, flygtig, altid bestemt og begejstret af det første Indtryk, foretog han sig Alt, vidste Raad for Alt, fandt intet Foretagende for vanskeligt, lod sig ikke afkrække af nogen Hin-

dring: men i Løbet af en Forretning trættedes og fløvedes han ligesaa hurtigt, som han i Begrundelsen havde været elastisk og begejstret, Alt hvad der da hindrede ham, var ingen Spore til at fornøje hans Iver, men det foranledigede ham kun til at foragte det, han havde foretaget sig med saa stor Hidsighed, saa at Roderik, ligesaa ubesindig som han havde ileet til Udførelsen af sine Planer, ogsaa lod dem ligge uden Aarsag og hurtigt forglemte dem. Desaaarsag gik der ingen Dag forbi, uden at jo begge Vennerne geraadede i Krig, som syntes at true deres Venskab med Døden; dog var maaskee det, der tilsyneladende adskilte dem, i Grunden det, der knyttede dem inderligst tilfammen; begge holdt hjertelig af hinanden, men begge fandt en stor Tilfredsstillelse deri, at den Ene kunde føre de meest grundede Klager over den Anden.

Emil, en riig, ung Mand af et irriteret og melankolsk Temperament, var efter sine Forældres Død Herre over sin Formue; han havde tiltraadt en Reise, for at uddanne sig, men havde nu allerede i nogle Maaneder befunden sig i en anseelig Stad, for at nyde Karnevalets Glæder, hvilke han imidlertid aldrig gjorde sig Umage for at nyde, af den Grund, at han vilde træffe vigtige Overenskomster ihenseende til sin Formue med Slægtninger, han endnu neppe havde besøgt. Undervejs havde han stødt paa den ustadige, altforbevægelige Roderik, der levede i Ufred med sine Formyndere, og for gan-

fte at løsrive sig fra disse og deres byrdefulde For-
 maninger, med Begjærlighed greb den Leilighed,
 som hans nye Ven tilbød ham, at medtage ham som
 ledsager paa sin Reise. Paa Veien havde de alle-
 rede ofte villet skilles ad igjen, men begge havde ved
 hver Riv kun desto deligere følt, hvor uundværlige
 de vare for hinanden. Neppes vare de stegne af Vognen
 i en Stad, førend Roderik allerede havde seet alle
 Stedets Mærkværdigheder, for at forglemme dem
 igjen næste Dag, medens Emil i en heel Uge grun-
 digen forberedede sig af Bøger, for ikke at lade det
 ringeste ubemærket, og dog siden af Lædighed lod meget
 deraf aldeles undgaae sin Opmærksomhed; Roderik
 havde strax gjort tusinde Bekjendtskaber og besøgt
 alle offentlige Steder, forte ikke heller sjældent sine
 nyerhvervede Venner op paa Emils eensomme Væ-
 relse, hvor han dernæst lod denne blive alene med
 dem, naar de begyndte at volde ham Kjedsomhed.
 Ligesaa ofte bragte han den beskedne Emil i Forle-
 genhed, naar han opløstede dennes Fortjenester og
 Kundskaber over al Maade for Værde og indsigtsfulde
 Mænd, og gav disse at forstaae, hvor meget de
 kunde lære af hans Ven i Eprog, Ledsager eller
 Kunsterfaringer, omendstjondt han selv aldrig kunde
 finde Tid til at høre paa sin Reisesælle, naar han
 ledede Talen paa disse Gjenstande. Var nu Emil
 engang oplagt til Virksomhed, saa kunde han næsten
 gjøre sikker Regning paa, at hans sværmende Ven

havde forkjølet sig om Natten paa et Bal eller en Kanetour, og maatte holde Sengen, saa at Emil levede i den største Ensomhed, i Selskab med det meest levende, urolige og meddeelsomme af alle Mennesker.

I dag ventede Emil ham sikkert, fordi han havde maattet give ham det høitidelige Lovte at tilbringe Aftenen med ham, for at erfare, hvad der allerede i flere Uger havde martræt og ængstet hans dybsindige Ven. Emil nedskrev imidlertid følgende Vers:

Hvor sødt er Livet dog i Vaaren,
Naar alle Nattergale synge,
I Toner hæver Lovets Alynge,
Paa Blomsten tindrer Glædestaaen.

Hvor stjont i Maanens gyldne Straaler
Da lege lune Aftenvinde,
I Toppen af de høie Linde,
I Græsset med de bly Violter.

Hvor herligt gløder Rosenpragt,
Naar brudesmukket Engen stuer,
I tusind Roser Elskov luer,
I Stjernerne med hellig Magt.

Dog mere sødt og stjont og herligt
Er dine, svage, blege Flammer,
Du lille Lys i snevre Kammer,
Som straalet hist hver Nat saa hjærtligt.

Naar Fletningen hun løser, binder,
 Og med den lilichvide Haand
 Omflønger lyse Klædebon,
 Og Krands af brune Løkker vinder;

Naar smt hun griber Harpens Strænge,
 Og Toner vaagne, klinge, ile,
 Berørt af bløde Finger smile,
 Og springe bort og lyde længe.

Med Sangens Røst hun vil dem fange,
 Da Tonen flyer med skjemt som Røst,
 Og søger En dybt i mit Brøst,
 Forfulgt derhen af søde Sange.

O slipper dog, I Glemme, mig! —
 De laase der sig ind og sige:
 Gør dette brister, ei vi vige;
 Hvad Elskov er, vi lære dig.

Emil reiste sig utaalmodig. Det blev mørkere og endnu kom ikke Roderik, til hvem han vilde betro sin Kjærlighed til en Ubekjendt, der boede ligeoverfor ham og holdt ham hjemme hele Dagen og vaagen hele Nætter igjennem. Nu lod Godtrin op af Trappen, Døren aabnede sig, uden at man bankede paa, og ind traadte tvende brogede Mæsker med modbydelige Ansigter, den ene en Tyrk, klædt i rød og blaa Silke, den anden en Spanier, klegguul og rødlig, med mange vaiende Fjedre i Hatten. Da Emil vilde til at blive utaalmodig tog Roderik Mæskene af, viste sit velbekjendte, lattermilde Ansigt og sag-

be: "Ei, kjæreste Ven! hvilken en vranten Mine! Seer man saaledes ud i Karnevalstiden? Jeg og vor kjære unge Officier komme for at hente Dig; idag er der stort Bal paa Maskeradesalen, og da jeg veed, at Du har forsvoret at gaae anderledes end i Dine sorte Klæder, som Du bærer daglig, saa kom kun med saaledes som Du er, thi det er allerede temmelig sildt." —

Emil var vred og sagde: "Du har, som det lader, efter Sædvane, ganske forglemt vor Aftale. Det gjør mig meget ondt" (i det han vendte sig til den Fremmede) "at jeg umuelig kan ledsage Dem; min Ven har overilet sig, ved at love Dem det i mit Navn; jeg kan overhovedet ikke gaae ud, da jeg har noget vigtigt at tale med ham." — Den Fremmede, som var beskeden, og forstod Emils Hensigt, bortfjernede sig, men Roderik tog heist ligegyldig Masken for igjen, stillede sig hen for Speilet, og sagde: "Ikke sandt, man seer egentlig ganske affhyelig ud? Det er i Grunden en smagløs, modbydelig Opfindelse." — "Det er slet intet Spørgsmaal", svarede Emil med den heieste Uvillie. "At gjøre Dig til Karrikatur, og bedøve Dig, hører netop til de Fornøielser, Du helst jager efter." — "Fordi Du ikke holder af at danse", svarede hiin, "og holder Dansen for en fordærvelig Opfindelse, saa skal heller ingen Anden have Lov til at være lystig. Hvor fortrædeligt, naar et Menneske er sammensat af lutter Særheder!" — "Du har

Ret", svarede den opirrede Ben, "og jeg har Leilighed nok til at bemærke det paa Dig; jeg troede, at Du efter vor Aftale, vilde skænke mig denne Aften, men" — "Men det er jo Karneval", vedblev hiin, "og alle mine Bekjendtere og nogle Damer vente mig paa det store Bal iaften. Betænk dog, kjære Ben, at det er en reen Evgdom hos Dig, at saadanne Anstalter er Dig ubilligen forhadte!" — Emil sagde: "Hvem af os To der kan kaldes syg, vil jeg ikke undersøge; Din ubegribelige Eetsindighed, Din Udspreddelseslyst, Din Tægen efter Fornøielse, som efterlade Dit Hjerte tomt, forekommer mig i det mindste ikke at være nogen Sjælsfundhed; ogsaa kunde Du vel i visse Ting give efter for min Svaghed, naar Du engang vil falde det saaledes, og der gives intet i Verden, der forstemmer mig saa aldeles, som et Bal med sin frygtelige Musik. Man har vel sagt, at en Døv, der ikke hører Musiken, maatte holde de Dandsende for Afsindige; men jeg mener, at denne skrækelige Musik selv, denne Omhvirvlen af saa Toner i en modbydelig Hurtighed, i hine fordømte Melodier, der umiddelbart meddele sig vor Grindring, ja jeg kunde sige vort Blod, og hvorfor man siden i lang Tid ikke igjen kan blive fri, at denne er Galflabet og Raseniet selv; thi hvis Dandsen endnu skal være mig paa nogen Maade taalelig, saa maatte den skee uden Musik." — "Min Gud, hvor paradok!" svarede den Mæstere; "Du gaar saa

vidt, at Du vil finde det Naturligste, Ufftyldigste og Muntreste af Verden unaturligt, ja græsfeligt." — "Jeg kan ikke gøre for min Følelse", sagde den Alvorlige, "at disse Toner fra min Barndom af have gjort mig uhyggelig, og ofte drevet mig indtil Fortvivlelse: i Toneverdenen ere de sande Spøgelses, Gjerfærd og Furier for mig, og saaledes slagre de omkring mit Hoved og stirre paa mig med forfærdelig Latter." — "Nervesvaghed!" sagde hiin, "ligesom Din overdrevne Afstø for Edderkopper og mange andre ufftyldige Ræb." — "Ufftyldige kalder Du dem", sagde den Forstemte, "fordi de ikke ere Dig modbydelige. Men for den, der ligesom jeg, ved Synet af dem, dybt i Sjælen føler Ufftyldighed og Afstø og en unævnelig Rædsel, der i Krampetrækninger gennemfarer hans Sjæl, for ham ere disse græsfelige Udbr., f. Ex. Skruptudsen og Edderkoppen, eller endogjaa det modbydeligste af alle Kreaturer: Flaggermusen, ikke ligegyldige og uden Betydning, men deres Tilværelse er paa det ffendteligste stillet mod hans. I Sandhed, man kunde smile over de Vantroer, med hvis Indbildning hærken lader sig forene Spøgelses og rædselsfulde Skikkelser, eller hine Nattens Gøstre, som vi see i Engdomme, eller som fremtræde for os i Dantes Materie, da den sædvanligste Virkelighed nærmest omkring os henstiller for vore Dine de frøsteligste vanstaaede Monsterbilleder for disse Rædsler. Skulde vi virkelig kunne elste det Skjenne, uden at føle Forfær-

delse for disse Banffabninger?" — "Hvorfor Forfærdelse?" spurgte Roderik, "hvorfor skal Vandenes og Havenes store Rige netop fremstille for vort Blik denne Frygtelighed, hvortil Din Forestilling har vant sig, og ikke hellere besynderlige, underholdende og pudseerlige Forklædninger, saa at det hele Bebeet ikke vilde være at betragte anderledes end omtrent en comist Balsal? Men Dine Særheder gaaer endnu videre, thi ligesom Du elsker Rosen med et vist Afguderie, saaledes ere andre Blomster Dig ligesaa levende forhadte; hvad har vel den gode kjære Ildilie gjort Dig, og saa mangt andet af Sommerens Børn? Saaledes ere mange Farver Dig modbydelige, mange Dufte og mange Tanker, og Du gjør intet for at hærde Dig med disse Stemninger, men Du giver blodagtigen efter for dem, og til Slutning vil en Samling af flige Sjeldenheder indtage den Plads, som Dit egentlige Jeg skulde besidde."

Emil var fortørnet i sit dybeste Hjerte, og svarede ikke. Han havde nu allerede opgivet at betroe sig til sin Ven; ikke heller syntes den letfjendige Roderik at sole nogen Lyst til at erfare den Hemmelighed, som hans melankolske Stalbroder havde bebudet med en saa vigtig Mine; han sad ligegyldig i en Lænestol, legende med sin Pæse, da han sagde: "Vær dog saa god, Emil, og laan mig Din store Kappe." — "Hvortil?" spurgte hiin. — "Jeg hører, at der er Musik deorte i Kirken", svarede

Roderik, "og har allerede hver Aften forsomt denne Time; idag kommer den mig ret beleilig; under Din Kappe kan jeg skjule min Dragt, Maske og Turban, og naar det er forbi, kan jeg strax begive mig til Ballet." — Uvilligt mumlende tog Emil Kappen ud af Skabet, gav den til Roderik, der havde reist sig, og tvang sig til et ironisk Smil. "Der har Du min tyrkiske Dolk, som jeg har kjøbt igaar", sagde Roderik, i det han svøbte sig i Kappen, "gjem den; det duer ikke at have deslige alvorligt Kram hos sig som Legetøi; man kan ikke vide, hvor til det vilde blive misbrugt, hvis Riv eller anden Uorden skulde give Leilighed dertil; imorgen see vi hinanden igjen, lev vel, og moer Dig paa det bedste." Han oppebiede intet Svar, men ilede ned af Trappen.

Da Emil var alene, søgte han at forglemme sin Brede og at tage sin Vens Adfærd fra den latterlige Side. Han betragtede den blanke Dolk, der var af det skønneste Arbeide, og sagde: "hvorledes maa dog det Menneske være tilmode, der stoder saadant et skarpt Jern i Brystet paa sin Modstander, eller endogsaa saarer en elsket Gjenstand dermed?" Han indesluttede den under Laas og Lukke, aabnede derpaa værsomt et af sine Binduekædder og saae over den snevre Gade. Men intet Lys berøgede sig, der var mørkt i Huset ligeoverfor; den dyrebare Skikkelse, som boede der og paa denne Tid pleiede at vise sig ved huuslig Syssel, lod til at være ude. Maaskee

endogsaa paa Ballet! tænkte Emil, hvor libet dette
 endog sømmede sig for hendes indgetagne Levemaade.
 Men pludselig viste der sig en Lysning, og den
 Lille, som hans ubekjendte Elskede havde om sig,
 og med hvem hun havde mangfoldigt at bestille baade
 om Dagen og om Aftenen, bar et Lys gennem
 Bærelset og lukkede Vinduesflodderne. En Sprække
 forblev lys og stor nok til fra Emils Standpunkt at
 oversee en Deel af det lille Bærelse, og der stod
 ofte den Lykkelige indtil efter Midnat ligesom for-
 tryllet, og iagttog hver Bevægelse af den Elskedes
 Haand, hver af hendes Miner; han glædede sig,
 naar hun lærte det lille Barn at læse, eller underviste
 hende i at sy og strikke. Ved sin Efterforskning
 havde han erfaret, at den Lille var et fattigt, fader-
 og moderløst Barn, som den skjenne Pige havde
 taget til sig af Medlidenhed, for at opdrage hende.
 Emils Venner begrebe ikke, hvorfor han boede i
 denne snevre Gade, i et ubequemt Hus, hvorfor
 man saa sjældent saa ham i Selskaber, og hvad han
 tog sig for. Uden Beskjæftigelse, i Eensomheden,
 var han lykkelig, kun utilfreds med sig selv og sin
 menneskelige Karakter, som ikke tillod ham at søge
 dette skønne Væsens nærmere Bekjendtskab, saa
 ventlig hun ogsaa nogle Gange om Dagen havde
 hilst og takket ham. Han vidste ikke, at hun spei-
 dede ligesaa elskovsdrunken over til ham, og ahnede
 ikke, hvilke Drifter der dannede sig i hendes Hjerte,
 hvilken Anstrængelse, hvilket Offer hun søgte sig

istand til, for kun at naae Besiddelsen af hans Kjærlighed.

Efterat han havde gaaet nogle Gange frem og tilbage og Lyset igjen var forsvunden tilligemed Barnet, fattede han pludselig den Beslutning, tvertimod sin Tilboielighed og Natur, at gaae paa Bal, fordi det faldt ham ind, at hans Ubekjendte kunde have gjort en Undtagelse fra hendes indgetagne Levemaade, for ogsaa engang at nyde Verden og dens Adspredelser. — Gaderne vare stærkt oplyste, Sneen knittede under hans Fødder, Vognene rullede forbi ham og Møller i de forskjelligste Dragter fløitede og jublede fra alle Sider. Fra mange Huse tonebde den ham saa forhadte Dandsemusik, og han kunde ikke overtale sig til at gaae ad den korteste Vej til Salen, hvortil Mennesker strømmede og trængte sig fra alle Kanter. Han gik omkring den gamle Kirke, bestuede det høie Taaen, der opleftede sig alvorlig i den natlige Himmel og glædede sig over den afliggende Pladses Stilhed og Ensomhed. I Jordpyntingen til en stor Kirkebor, hvis mangfoldige Villedværk han altid havde bestuet med Lyst og derved erindret sig den gamle Kunst og de forbigangne Tider, tog han ogsaa nu Plads, for nogle saa Nidblikke at overlade sig til sine Betragtninger. Han stod ikke længe, da en Figur tiltrak sig hans Opmærksomhed; den gik urelig op og ned, og lod til at vente paa Noget. Ved Etinnet af en Logte, der brændte for et Mariebillede, skjelnede han nogle Ana-

sigtet saavel som den forunderlige Klædning. Det var en gammel Kjærling af den yderste Hæslighed, der faldt desmere i Dinene, fordi den paa en høist eventyrlig Maade stak af imod et skarlagenrødt Livstykke, som var besat med Guld; Kjolen, hun bar, var mørk, og Huen, hun havde paa, straalte ligeledes af Guld. Emil troede i Begyndelsen at see en smagløs Masse, der havde forvildet sig herhid, men snart var han ved det klare Fogteskin overtydet om, at det gamle brune og rynkede Ansigt var et virkeligt og intet eftergjort. Det varede ikke længe før der kom tvende Mænd, indhyllede i Rapper, som syntes at nærme sig til Stedet med vaersomme Skridt, i det de oftere saae sig om til Siden, om Ingen fulgte efter dem. Den Gamle gik hen til dem. "Har I Lysene?" spurgte hun hastig med en hørs Stemme. "Her er de", sagde den Ene, "Prisfen veed I: gjør nu Sagen strax af!" Den Gamle lod til at give ham Penge, som Manden talte efter under sin Kappe. "Jeg forlader mig paa", begyndte den Gamle, "at de ere støbte ganske efter Forfæltten og Kunstens Regler, paa det at man kan være sikker paa Virkningen." — "Vær I uden Frygt!" sagde hiin, og bortfjernede sig hurtigt. Den Anden, som var bleven tilbage, var en ung Mand; han tog den Gamle ved Haanden, og sagde: "Er det muligt, Alexia! at deslige Ceremonier og Formularer, disse sælsomme gamle Sagn, hvorpaa jeg aldrig har kunnet troe, sængsle Menneskets frie Villie og kunne

opvække Kjærlighed og Had?" — "Saaledes er det", sagde den røde Kvinde, "men det Gne maa følge med det Andet; det er ikke alene disse Lys, som ere støbte under Nymaanen i Midnatstimen og vædede med Menneſkeblod, ikke Trolbomsformularerne og Paakaldelserne alene som kunne udrette det; men der horer endnu meget andet dertil, som den Kunſtforſtandige vel kjender." — "Saa forlader jeg mig Paa Dig", sagde den Fremmede. "Imorgen efter Midnat er jeg til Ederſ Tjeneste", svarede den Gamle, "J vil jo ikke være den første, der er utilfreds med mine Kunſter; idag er jeg, som J har hørt, beſtilt et andet Sted hen for en Anden, paa hvis Sind og Forſtand vor Kunſt ſikkert ſkal virke eſtertrykkelig." De ſidſte Ord ſagde hun med halv Latter, og begge forlode hinanden og bortſjiernede ſig ad forſkjellige Kanter. — Emil traadte gysende ud af den mørke Niſche og opløſtede ſine Dine til Billedet af den hellige Jomfru med Barnet. — "For Dine Dine", ſagde han halv høit, "dove de Frække at træffe Ideres græſſelige Aftaler, at forhandle deres afſkyelige Bedragerie, dog, ſaaledes ſom Du omſlynger Dit Barn i Kjærlighed, ſaaledes holder den uſynlige Kjærlighed os Alle i ſolelige Arme, og vort arme Hjerter banker i Glæde ſom i Angſt et ſtørre imøde, ſom aldrig vil forlade os." Ekſper trak bort over Taarnſpidsen og det ſmaa Kirketag, de evige Stjerner ſkuede ſunflende og med venligt Alvor ned, og Emil vendte ſig med Raſthed bort fra diſſe

natlige Ræbber, og kaldte sin Ubekjendtes Skjønhed tilbage i sin Erindring. Han betraadte igjen de oplivede Gader, og dreiede om til det stærkt, oplyste Balhuus, hvorfra Stemmer, Raslen af Bogne og i enkelte Pauser den larmende Musik led ham imøde.

I Salen tabte han sig strax i den bølgende Tummel, Dandserne sprang omkring ham, Mafferne floi rundt om ham paa alle Sider, Pauker og Trompeter bedøvede hans Dre, og det var ham, som om det menneskelige Liv selv kun var en Drøm. Han gik gjennem Rækkerne, og hans Blik forblev kun vaag, for at opsoge hine elskede Dine og hiint skjønne Hoved med de brune Lokker, efter hvis Syn han idag længtes endnu inderligere end ellers, medens han dog ved sig selv gjorde det tilbedte Væsen Bebreidelser, fordi det kunde dukke ned og tabe sig i dette Hav af Forvirring og Daarskab. "Nei", sagde han til sig selv, "intet Hjerte, som elsker, vil aabne sig for denne vilde Brusen, hvori Længsel og Taarer forhaanes og bespottes med vilde Trompeters skraldende Latter. Trærnes Susen, Rildernes Rislen, Harpeslag og ædel Sang, der udstømmer fuldt af den bevægede Varm, ere de Toner, hvori Kjærlighed boer. Men saaledes tordner og jubler Helvede i Raseriet af sin Fortvivlelse."

Han fandt ikke hvad han søgte, thi til den Troe, at hans elskede Ansigt maaskee havde skjult sig under en modbydelig Masse, kunde han umulig bekvemme sig. Allerede havde han tre Gange vandret

Salen igjennem og havde forgjæves mønstret alle
siddende og umaskerede Damer, da Spanieren kom
hen til ham og sagde: "Det er smukt, at De dog
er kommen. De søger maaskee Deres Ven?" —
Emil havde ganske forglemt ham; men han sagde
skamfuld: "I Sandhed, jeg undrer mig over ikke
at træffe ham her, thi hans Maske er kjendelig nok."
— "Veed De, hvad det forunderlige Menneske tager
sig for?" svarede den unge Officier, "Han har hver-
ken dandset eller opholdt sig længe i Salen; thi han
fandt strax sin Ven Anderson, der er kommen ind
fra Landet; deres Samtale faldt paa Literaturen,
og da denne endnu ikke kjendte det nylig udkomne
Digt, saa har Roderik ikke hvilet, før man har
oplukket et af Bagværelserne for ham; der sidder
han med sin Kammerat ved et eensomt Lys og fore-
læser ham det hele Værk." — "Det ligner ham!"
sagde Emil, "thi han bestaaer af bare Lune. Jeg
har anvendt Alt, og selv ikke skyet venstabelige Tvi-
stigheder, for at værne ham af med altid at leve ex
tempore og udspille sin hele Tilværelse i Impromp-
tu'er: men disse Daarskaber ere saaledes indgroede
hos ham, at han hellere vilde skille sig fra sin kjæreste
Ven end fra dem. Det samme Værk, som han el-
sker i den Grad, at han altid bærer det hos sig, har
han nylig villet forelæse mig, og jeg havde endogsaa
indstændig bedt ham derom, men vi vare neppe over
Begyndelsen og jeg var ganske henteven af dets
Skjenheder, før han pludselig sprang op, vendte

tilbage med et Kjøkkenforklæde for sig og lod lægge Jib paa med mange Omstændigheder, for at riste Beefsteak til mig, hvortil jeg slet ikke havde ringeste Lust, men hvilket han indbilder sig at være den, der bedst forstaaer i Europa, omendstjondt den forulykkes for ham de fleste Gange." — Spanieren loe. "Har han aldrig været forelsket?" spurgte han. — "Paa hans Vis", svarede Emil meget alvorlig, "saaledes som om han vilde drive Spot med sig selv og med Kjærligheden: i mange paa engang, og efter hans Ord, til Fortvivlelse, men han har forglemt dem Allesammen igjen inden otte Dage."

Da adskiltes Tummelen, og Emil begav sig til det affides Værelse, hvorfra han allerede i nogen Afstand hørte sin Ven declamere med hoi Røst. "Ah, der er Du jo ogsaa!" raabte denne ham imøde; "det træffer sig godt; jeg er ganske nylig kommen forbi det Sted, hvor vi sidst bleve afbrudte, sæt Dig ned, saa kan Du høre med." — "Jeg er nu ikke i Stemning dertil", sagde Emil, "ogsaa forekommer denne Tid og dette Sted kun lidet passende til en saadan Underholdning." — "Hvorfor det?" svarede Roderik; "Alting maa soie sig efter vor Willie, hver Tid er god til at beskæftige sig paa en ædel Maade. Eller vil Du hellere dandse? Der er Mangel paa Chapeauer, og Du kan i Nat ved nogle Timers Springen omkring og et Par trætte Been gøre Dig temmelig pndet hos mange taknem."

melige Damer." — "Lev vel!" raabte hiin i Døren, "jeg gaaer hjem!" — "Endnu et Ord!" raabte Roderik efter ham, "jeg reiser imorgen ganske tidlig nogle Dage paa Landet med denne Herre, men jeg kommer dog først op til Dig, for at tage Afsked. Gover Du, som er sandsynligt, saa gjor Dig ingen Uleilighed med at vaagne; thi inden tre Dage har Du mig hos Dig igjen!" —

"Det forunderligste Menneske af Verden!" vedblev Roderik, i det han vendte sig til sin nye Ven, "saa utilfreds, treven, alvorlig, at han fordærver enhver Glæde for sig, eller snarere at der ikke gives nogen Glæde for ham. Alt skal være ædelt, stort, ophøiet, hans Hjerter skal tage Andeel i Alt, om han endogsaa stod for et Duffetheater; naar Slegt nu ikke vil svare til hans Prætensioner, som i Sandhed ere ganske affindige, saa bliver han tragisk stemt og finder den hele Verden raa og barbarisk; derude forlanger han uden Tvivl, at det under en Pantalons og Policinels Maske skal gløde et Hjerter fuldt af Kængsel og overjordisk Drivt, og at Urlechin skal philosophere dybsindigen over Verdens Forsængelighed, og naar disse Forventninger ikke træffe ind, saa træde sikkert Taarerne ham i Øinene, og han vender sønderknust og foragtede Ryggen til det brogede Skuespil." — "Han er altsaa melankolsk?" spurgte Tilhøreren. — "Det egentlig ikke", svarede Roderik, "men kun forfjælet af altfor æmme Forældre og af sig selv. Han havde

vant sig til at lade sit Hjerte bevæge sig regelmæssigt, ligesom Ebbe og Flod, og udebliver denne Bevægelse eengang, saa skriger han paa Mirakler, og er istand til at udsætte Præmier, for at opmuntre Physikere til fyldestgørende at forklare dette Naturphænomen. Han er det bedste Menneske under Solen, men al min Moie, for at vænne ham af med denne Forkeerthed, er ganske tabt og forgjæves, og naar jeg ikke vil høre. Utaf til Lon for min gode Mening, saa maa jeg lade ham have sin Billie." —

"Han skulde maaskee bruge Læge?" bemærkede hiin.

— "Det hører med til hans Egenheder", svarede Roderik, "aldeles at foragte Medicinen, thi han mener, at hver Sygdom er et Individuum i hvert Menneske for sig, og kan ikke helbredes ved ældre Sagttagelser, eller endog efter saakaldede Theorier; han vilde snarere bruge gamle Kjærlinger og sympathetiske Kure. Saaledes foragter han ogsaa i andre Henseender al Forsigtighed og Alt hvad man kalder Orden og Maadehold. Fra Barndommen af har en ædel Mand været hans Ideal, og hans højeste Bestræbelse at danne sig til hvad han kalder saaledes, det vil fornemmeligen sige: en Person, der begynder Foragt for Tingene med Foragt for Penge; thi for blot ikke at komme i Mistanke for at være huusholderisk, ugjerne at give Penge ud, eller tage nogetsomhelst Hensyn til det usle Mammen, saa kaster han det bort paa den rangaleste Maade,

er, uagtet sine rigelige Indkomster, altid fattig og i Forlegenhed, og bliver til Nar for Enhver, der ikke just er ædel ganske i den Betødning, hvori han har foresat sig at være det. Men at være hans Ven er en Opgave over alle Opgaver, thi han er saa irritabel, at man kun behøver at hoste, ikke at spise ædelt nok, eller endogsaa at stange sine Tænder, for at fornærme ham paa det grusommeste." —

"Har han aldtig været forelsket?" spurgte Bennen fra Landet. — "Hvem skulde han elske?" svarede Roderik, "han foragter alle Jordens Døttre, og han behøvede kun at lægge Mærke til, at hans Ideal gjerne pøntede sig, eller endogsaa dandsede, saa vilde hans Hjerter briste; endnu skrækkeligere, hvis hun havde den Ulykke at faae Enue." —

Emil stod imidlertid igjen i Tummelen; men pludselig blev han overfalden af hiin Angst og Skræk, der saa tidt havde grebet hans Hjerter i en saadan Menneffemængde, og den jagede ham ud af Salen og Huset, afsted gjennem de ede Gader, og først paa sit eensomme Værelse fandt han sig selv og sin rolige Bevidsthed igjen. Natlyset stod allerede tændt, han befalede Tjeneren at lægge sig igjen; ligeoverfor var Alting stille og mørkt, og han satte sig ned, for at udgyde sine Følelser over Ballet i et Digt:

I Hjertet var der rolig,
 Og Afsind laae i Kjæder;
 Da frem af mørke Bølg

Den onde Willie træder,
 I Frihed den at tvinge:
 Med Harm nu Pauker klinge,
 Med Latter vild frembrude
 Trompeter — Fløiter lyde;
 Frem Pibetoner springe,
 Og martrende hviner,
 Mellem drønende Klang af Violiner,
 Saa djævelske stoe,
 I suult Raserie,
 Det vilde Gemyt at befrie,
 Og grusomt at myrde den stille, barnlige Roe.

Hvorhen vil sig Parrene snoe?
 "Hvad mon springende Mængde søger,
 Mens sig bølgende Trængsel forøger?
 Forbi! See Lysene skinne!
 Det tumles bachantisk Mand med Qvinde;
 Høit jubler i os affindige Barm.
 Høiere lyder,
 Stærkere, stærkere fryder,
 I Gymbler, I Piber! — Bedøver hver Qual!
 Spøg voroe den skal!

Du vinker mig, hulde Ansigt, saa nær?
 See Læben smile, Dinenes Stjerneffjær!
 Hid, at jeg favner Dig,
 Gravende atter jeg slipper Dig!
 Jeg veed, at Din Skjønhed snart forgaaer,
 Læben forstummer, Vintren dræber Din Baar,
 Dig griber Dødens Arm.
 Hvi vinker saa venligt Du, Hjerneffal?
 Ei vil jeg føle Angst og Harm,

At saa snart her Du blegne fal,

Vel idag, vel imorgen.

Hvad nytter vel Sorgen?

Jeg lever og svæver foran Dig i Dansens Ring-
rende Hal.

Idag elsker jeg Dig,

Nu mener Du mig;

At, Nød og Angst de lure

Alt bagved disse Mure,

Dg tunge Suk og raarefuld Qual,

De staae alt rede,

I Nettet at fange Dig;

See derfor glad med mig

Tilintetgjørelse, rædsom Død;

Hvad vil os Angst, hvad vil os Nød?

I tumlende Glæde

Jeg trykker Din Haand;

Mig rører Dit flagrende Klædeben —

Du svæver bort, jeg tumler tilbage —

Fortvivlelse ogsaa er Held — hvi da flage?

At hvad henrykt vi nøde,

Hvad idag os vinked hid,

Vel avles Foragt og den giftige Nid,

Dg Hjertet maa bløde.

O herlige Tid!

Naar jeg Dig vil haane,

Mig vinker, mild som Mattens smægtende Maane,

Den Skjønne hist som min Brud.

Men en Anden træder af Hvirvelen ud —

Som Solen veeb hun at brænde:

Siig, er det hende? —

Saa tumle vi Alle,
 Og svimle og falde
 I Livets larmende Gal.
 Ei Kjærlighed Livet,
 Ei Held har os givet,
 Kun Drømme, og Graven, dyb og sval:
 Dernede bedækker
 Hver Blomst, hvert Straa, vi see,
 Hvad end værre os skrækker,
 Hvad os fylder med vildere Wee;
 Thi støier, I Gymbler! du Paukeklang!
 Skrig stærkere, Horn, med din pibende Sang!
 Op svinger, springer, tvinger Jer frem uden Rast!
 Da ei Kjærlighed Livet,
 Ei Hjerte, ei Held har os givet:
 Rast styrter mod gabende Afgrund med jublende
 Hast!

Han var tilende og stod ved Vinduet. Da kom hun ind ligeoverfor, saa skjon som han endnu aldrig havde seet hende; det brune Haar, der var løstnet, belgede og legede i overgivne Lokker omkring den hvideste Hals; hun havde kun en let Dragt over sig, og syntes endnu før hun gik til Sengs at ville forrette nogle huslige Arbejder saa silde paa Matten: thi hun stillede tvende Lys i de to Hjørner af Værelset, ordnede Tæppet over Bordet, og bortfjernede sig igjen. Endnu var Emil hensjunken i sine søde Drømmerier, og gjenskabte sig i sin Phantasie Billedet af den Elskede; da til hans Forsærdelse den frøgtelige røde Gamle gik igjennem Værelset; græsfeligt straalte Guldets fra hendes Hoved og Barm i

Gjenskinnet af Lyfene. Hun var igjen forsvunden. Skulde han troe sine Dine? Var det inter natligt Blændværk, som hans egen Indbildning paa en spøgelseagtig Maade havde fort forki ham? — Men, nei! hun kom tilbage, endnu græseligere end tilforn; thi et langt graat og sort Haar floi vildt og uordentligt om Bryst og Ryg; den skjønne Pige fulgte efter hende, bleg, med fortrukne Træk, den skjønneste Barm ubedækket, men det hele Billade liig en Marmorstatue. De havde imellem sig det lille, elskværdige Barn, sem græd og klyngede sig bønlig op til den Skjønne, der ikke engang vilde see ned til det. Barnet holdt bønfuldende de smaa Hænder iveiret, klappede den blege Skjønnes Hals og Kinder. Men hun holdt det fast ved Haaret og med den anden Haand et Sølvhækken; den Gamle trak mumlende en Kniv frem og overfør den Lilles hvide Hals. Da bugtede der sig noget frem bagved dem, som begge ikke syntes at see, thi ellers havde de vel felt en ligesaa inderlig Forfærdelse som Emil. En affhyelig Dragehals væltede sig skjælt længere og længere ud af Mørket, beiede sig hen over Barnet, der med oploste Ledemode hang i den Gamles Arm, den sorte Tunge slikkede af det sprudlende røde Blod, og et grønt, funklende Die traf over igiennem Spalten i Skoddet og ind i Emils Blik og Hjerter, saa at han i det samme Dieblis sprættede til Jorden.

Livløs traf Roderik ham efter nogle Timers Forløb.

I den klare Sommermorgen sad et Selskab af Venner i det grønne Lysthuus forsamlede omkring en velsmagende Frokost. Man loe og spøgede, Alle lode med Gammen Glasene ofte tone paa det unge Brudepars Sundhed, og ønskede det Held og Lykke. Brudgom og Brud vare ikke tilstæde, thi den Ekjønne var endnu sysselsat med sin Pynt og den unge Ægtemand spadserede, i dyb Eftertanke over sin Lykke, eensom i en bortfjernet Allee i Haugen. "Skade", sagde Anderson, "at vi ikke skulle have nogen Musik; alle vore Damer ere utilfredse dermed, og have endnu aldrig saa ivrigt ønsket at danse, som netop i Dag, da det ikke kan skee; men det er ham altfor meget imod." — "Jeg kan vel forraade det for Eder", sagde en ung Officier, "at vi alligevel ville fage et Bal, og det et ret ravgalt og larmende; Alt er allerede indrettet dertil og Musikanterne ere allerede ankomne ganske hemmeligen og indkvarterede, saa at Ingen seer dem. Roderik har truffen alle disse Indretninger, thi han siger, man maa ikke give for meget efter for ham, og allermindst i Dag billige hans forunderlige Luner." — "Han er ogsaa allerede meget menneskeligere og omgængeligere end tilforn", sagde Officieren, "og derfor, troer jeg, vil denne Forandring ikke engang paafal-

de ham paa nogen ubehagelig Maade. Det hele Givtermaal selv har jo funden Sted saa pludselig og imod Alles Forventning." — "Hans hele Liv", vedblev Anderson, "er ligesaa besynderligt som hans Character. I veed jo Alle, hvorledes han i forrige Høst kom til vor Stad paa en Reise, han vilde gjøre, opholdt sig her Vinteren over, levede som en Melankolik, næsten blot paa sit Værelse, og hverken bekymrede sig om vort Theater eller andre Fornøielser. Han havde næsten brudt Venstabet med Roderik, hans fortroligste Ven, fordi denne søgte at adsprede ham, og ikke vilde give efter for ethvert af hans mørke Luner. I Grunden var hans overdrevne Irritabilitet vel Sygdom, som forberedede sig i hans Legeme; thi, som I vel veed, blev han for fire Maaneder siden overfalden af den heftigste Nervesfeber, saa at vi Alle allerede maatte opgive ham. Efterat hans Phantasier havde udraset, og han kom til sig selv igjen, havde han næsten ganske mistet sin Hukommelse; kun hans tidligere Børne- og Ungdomsaar vare nærværende for ham, og han kunde aldeles ikke erindre, hvad der havde tildraget sig med ham under hans Reise eller før hans Sygdom. Han maatte lære at kjende alle sine Venner, selv Roderik, paa ny; kun efterhaanden blev det lysere i hans Indre, og den forbigangne Tid, og hvad der var vedefaret ham, traadte igjen, omendstjondt bestandig kun i svag Belysning, tilbage i hans Erindring. Hans Onkel havde taget ham i Huset til

sig, for at pleie ham bedre, og han var som et Barn, og lod dem gjøre med ham Alt hvad de vilde. Da han kjørte ud for første Gang og besøgte Lyststoven i den varme Foraars-tid, saae han en Pige sidde noget fra Veien i dybe Tanker. Hun saae iveiret, hendes Blik traf hans, og, ligesom greben af en ubegribelig Begeistring, lod han holde, steg af, satte sig hos hende, greb hendes Hænder og udgjød en Strom af Taarer. Man var paa ny bekræftet for hans Forstand; men han blev rolig, munter og snaksom, lod sig forestille hos Pigens Forældre og anholdt strax ved det første Besøg om hendes Haand, hvilken hun ogsaa lovede ham, da Forældrene ikke nægtede deres Samtykke. Han var lykkelig, og et nyt Liv opgik i ham; med hver Dag blev han sundere og mere tilfreds. Saaledes besøgte han mig for otte Dage siden paa mit Landgods her; det behagede ham ganske overordentlig, og i den Grad, at han ikke hvilede, førend jeg maatte sælge ham det. Det stod kun til mig, at benytte hans Videnskabslighed til min Fordeel og hans Skade, thi hvad han vil, vil han heftigt og have fuldbyrdet strax. Paa Diebliffet gjorde han sine Indretninger, lod Bohave skaffe hid, for at boe her endnu i Resten af Sommeren, og saaledes ere vi da Alle idag forsamlede til hans Bryllup i min forrige Bopæl."

Huset var stort og laae i den skønneste Egn. Den ene Side vendte ud imod en Flod, og indtagende Høie, der rundt omkring vare bevoxede og omgiv-

ne af mangfoldige Buske og Træer; umiddelbart foran det laae en Hauge med duftende Blomster. Her vare Drange- og Citron-Træerne opstillede i en stor aaben Sal, kun smaae Døre førte ind til Forraadskamre, Kjeldere og hvælvede Episkamre. Fra den anden Side udbredte der sig en grønne Engflade, til hvilken der uden anden Forbindelse grændsede en Lystskov; her dannede Husets tvende lange Floie en rummelig Gaard, og paa tre over hinanden staaende Soilerækker dannede brede aabne Gange Communicationen mellem alle Værelser og Sale i Bygningen, hvorved Boligen fra denne Side fik en tiltrækkende, ja vidunderlig Karakter, i det at bestandig Figurer i mangfoldige Epøler og Fortællinger bevægede sig i disse rummelige Haller, og mellem Soilerne og fra ethvert Værelse fremtraadte nye Skikkelser, og lode sig see igjen oven- eller nedenfor, hvor de forsvandt i Døre; ogsaa forsamlede Selskab sig der til Thee eller Spil, og dermed vandt det Hele, seet fra, neden af, Udseendet af et Theater, foran hvilket Enhver dvælede med Lyst, og i Tankerne ventede at see de besynderligste og meest tiltrækkende Begivenheder deroppe.

De unge Folk vilde netop til at reise sig i Lysthuset, da den prntede Brud gik igjennem Haugen og traadte hen til dem. Hun var klædt i violet Floiel, et funklende Halssmykke grænsede om den hvide glindsende Hals, kostbare Kniplinger lode den hvide bølgende Barm skinne igjennem, det brune

Haar blev farvet endnu yndigere af Myrthe- og Blomsterkrandsen, der slyngede sig omkring det. Hun hilste Alle venligt, og Ynglingene vare overraskede af hendes høie Skjønhed. Hun havde plukket Blomster i Haugen, og vendte nu tilbage til Huset, for at have Tilsyn med Ordningen af Maaltidet. Man havde stillet Bordene hen i den underste Gang, blændende skinnede de af det hvide Dækketoi, og de straalende Chrysaller; en Overflodighed af mangefarvede, Blomster vinkede fra ziirlige Vaser, duftende grønne og brogede Krandsse slyngede sig omkring Soilerne, og hoist indtagende var det at see, da Bruden nu med huldsalig Bevægelse vandrede frem og tilbage mellem de straalende Blomster ved Siden af Bordene og Soilerne, med prøvende Blik overskuede det Hele, og derpaa forsvandt og lod sig see endnu engang høiere oppe, for at aabne sit Bærelse. "Hun er den meest indtagende og den skønneste Pige, jeg nogensinde har kjendt!" raabte Anderson, "vor Ven er lykkelig!" — "Selv hendes Blegghed", tog Officieren Ordet, "forhøier hendes Skjønhed; de brune Dine lyne des mægtigere frem over de blege Kinder og under de mørke Haar, og Læbernes vidunderlige, næsten brændende Rødme, gjør hendes Ansigt til et virkeligt fortryllende Malerie." — "Og dette Skin af stille Melankolie", sagde Anderson, "som omgiver hende, omstraalet hende ligesom med høi Majestæt."

Brudgommen traadte hen til dem, og spurgte om Roderik; de havde alle længe savnet ham og kunde ikke begribe hvor han kunde opholde sig. Alle gik for at søge om ham. "Han er nede i Ealen", sagde endelig et ungt Menneske, hvem de ligeledes spurgte om ham, "mellem alle Tjenestefolkene og Kudskene, og gjør Kortkunster for dem, hvorover de ikke noksem kunde forundre sig." De traadte ind og afbrode Tyndets høirostede Beundring, imedens Roderik ikke lod sig forstyrre, men blev rolig ved sine magiske Kunststykker. Da han var tilende gik han ned med de øvrige i Haugen og sagde: "Jeg gjør det blot, for at styrke disse Mennesker i Troen, thi disse Kunster bibringe deres Kudsk-Ærtænkelse et Stød, den længe kan have godt af, og hjælpe til deres Omvendelse." — "Jeg seer", sagde Brudgommen, "at min Ven blandt sine øvrige Talenter ikke heller agter en Charlatans for ringe til videre Uddannelse." — "Vi leve i en forunderlig Tid", svarede hiin, "man skal nutildags ikke foragte nogen Ting, thi man veed ikke hvortil man kan komme til at bruge det."

Da begge Vennerne befandt sig alene, dreiede Emil igjen ind i den mørke Allee og sagde: "Hvorfor er jeg dog saa mørkt stemt paa denne Dag, som er den lykkeligste i mit Liv? Men jeg forsikrer Dig, saa lidet Du endogsaa vil troe det: det passer slet ikke for mig at bevæge mig i denne Mængde af

Mennesker, at have Opmærksomhed for Enhver, ikke at forsemme nogen af disse Elæetninger paa henbes eller paa min Side, at vise Oresfrygt med Forældrene, at komplimentere Damerne, at modtage de Ankommende, og behørigen at sørge for Tjenestefolk og Heste." — "Alt dette gaaer jo af sig selv", sagde Roderik, "see, dit Huus er netop indrettet til Sligt, og Din Huushovmester, der har alle Hænder fulde og alle Been i Bevægelse, er ret ligesom skabt til at ordne alting paa det hurtigste og bedste for at frelse det allerstørste Selskab ud af Forvirring og berøtte det med Anstand. Overlad Du det til ham og til Din skjønne Brud." — "Imorges endnu for Solens Opgang", sagde Emil, "gik jeg omkring heri Skoven; jeg var ganske høitidelig stemt, jeg følte ret i mit Indersite, hvorledes mit Livs Plan nu var bestemt og mit Liv blev alvorligt, hvorledes denne Kjerlighed har skabt mig et Hjem og en Virkefreds. Jeg kom forbi Lusthuset hist henne, jeg hørte Stemmer: det var min Brud i en fortrolig Samtale. "Er det ikke", sagde en fremmed Røst, "nu bleven Altsammen netop som jeg havde sagt? Netop saaledes som jeg vidste at det vilde skee? I seer nu Ederes Ønske opfyldt: derfor maa I nu ogsaa være glad." — Jeg vilde ikke træde hen til dem; siden gik jeg nærmere hen til Lusthuset men da vare de allerede borte. Men jeg grubler og grubler, hvad mon dog de Ord kunne betyde?" — Roderik sagde: "Hun

har maaskee allerede elsket Dig længe, uden at Du har vidst det; Du er desio lykkeligere!"

En sildig Nattergal oplevede nu sin Sang, og syntes at tilraabe den Elskende Held og Salighed. Emil blev mere dybsindig. "Følg med mig, for at opmuntre Dig", sagde Roderik, "ned i Bondebryen, der skal Du see et andet Brudepar, thi Du maa ikke bilde Dig ind, at Du er den eneste, som holder Bryllup. En ung Bondekarl er af Kjedsomhed og Eensomhed bleven altsor fortrølig med en ældre, sng Bøndes, og den dumme Kuxgt holder sig nu forpligtet til at gjøre hende til sin Kone. Nu maae de vist begge allerede være pnytede; dette Syn ville vi ikke forsemme, thi det er uden Tvivl interessant."

Den Sorgmodige lod sig drage bort af sin snaksomme, muntre Ven, og de kom snart hen til Hytten. Toget traadte netop ud for at begive sig til Kirken. Den unge Karl var i sin sædvanlige Lærredskittel, og brammede kun med et Par Skind-Beenklæder, hvilke han havde anstøget saa lyst som muligt; han havde et eenfoldigt Ansigt og syntes forlegen. Bruden var stærkt soelbrændt, kun saa af Ungdommens sidste Spor vare sønlige paa hende; hun var klædt grovt og fattigt, men reenz ligt; nogle røde og blaa Silkebaand, allerede noget falmede, flagrede fra hendes Livsnæse, men meest vanziret var hun derved, at man havde støget hende Haaret fra Panden, smurt det op og heftet

det sammen med Fidt, Meel og Naale; paa denne Spidse af det optaarne Haar stod Krandsen. Hun smilte og lod til at være glad, dog var hun bly og undselig. De gamle Forældre fulgte. Lgsaa Faderen tjente kun paa Gaarden, og Hytten, Huusgeraadet og deres Klæder, Alt forraadte den yderste Armod. En skelende, smudsig Musikant fulgte Toget. Strøg grinende paa en Violin og skreeg dertil; Violinen var sammenlimet halvt af Pap og halvt af Træ, og istedetfor Strænge sad der tre Seglgarns- traade. Toget gjorde Holdt, da den nye naadige Herre traadte hen til Folkene. Nogle kaade Tjenernefolk, unge Knose og Piger, flasede og loe, og gjorde Nar af Brudeparret, især gjorde Kammerjomfruerne, der bildte sig ind at de vare smukkere og saae sig uendelig bedre klædte, sig lystige over Bruden. En Garsen oversaldt Emil; han saae sig om efter Roderik, men denne var alt løbet sin Vej igjen. En næsviss Kart med et Titushoved, Tjener hos en af de Fremmede, trængte sig, for at lade vittig, hen til Emil og raabte: "Nu, naadige Herre, hvad synes De om det prægtige Brudepar? Der er Ingen af dem, der veed hvor de skal tage Brødet fra imorgen, og i Eftermiddag vil de dog give et Bal; Virtusens derhenne er allerede bestilt til det!" — "Intet Brød?" sagde Emil; "Gud, er det muligt, at slikt kan stee!" — "Aa, alle Mennesker kjender deres Glendighed", vedblev hiin

fladrende, "men den dumme Knægt siger, at han vilde holde af den Ting, om hun ikke bragte ham saameget som en Regnepenge med sig; o ja, det er jo ogsaa sandt: Kjærlighed er almægtig! Det lumpne Kram har ikke engang en Seng at ligge i, de maae endogsaa i Nat sove paa Straaet, og de har tigget sig det Tyndtol sammen, hvori de vil drikke sig fulde!" Alle de Omkringstaaende loe af fuld Hals, og de to bespottede Ulykkelige sloge Dine ned. Emil stødte harmfuld Gladreren bort fra sig. "Der, tag den!" raabte han og kastede en Pung med 100 Dukater, som han havde taget ind om Morgenens, i Haanden paa den forstenede Brudgom. De Gamle og Brudfolkene græd høit, kastede sig paa en plump Maade paa Knæ, og kysjede hans Hænder og Klæder. Han vilde rive sig løs. "Hold Jer dermed Glendigheden fra Livet, saa længe I kan!" raabte han bedøvet. — "O, De har gjort os lykkelige for vor hele Levetid, naadige Herte!" raabte de Alle.

Han vidste ikke hvorledes han var kommen bort; han fandt sig alene, og ilede med vaklende Skridt ind i Skoven. Der opsogte han det tætteste, eensommeste Sted, kastede sig ned paa en Græstue, og kunde ikke længer tilbageholde sin udbrudende Taarestøm. "Hvor jeg ætles ved Livet!" kulede han i dyb Bevægelse; "jeg kan ikke være glad og lykkelig, jeg vil ikke være det! Modtag mig snart, du venlige Jord, skjul mig i Dine skjulte

Arme for de vilde Dyr, som falde sig Mennesker!
 O Gud i Himlen! hvormed fortjener jeg, at jeg
 hviler paa Edderduun og klæder mig i Silke, at
 Druen yder mig sit kostbareste Blod, og Alt med
 tjenstfærdig Tjorighed tilbyder og frembærer mig
 Vre og Kjærlighed? Denne Ugle er bedre og ædle-
 re end jeg, og Glendigheden er hans Amme og Haan
 og giftig Spot hans Lykønsning. Syndig synes
 mig hver Bækkerbidsken jeg nyder, hver Drik af
 fløvent Chrystal, min Hvile paa bløde Senge, hver
 Kostbarhed af Guld og Smykker jeg bærer, medens
 Verden jager mange tusind Gange tusinde Ulykkeli-
 ge omkring, som hungre efter de kortkastede tørre
 Bredstumper, som ikke vide hvad Bedetqvælgelse er.
 O, nu forstaaer jeg Eder, I fromme Helgene, I
 Forsmaaede, I Forhaanede, som gave Alt til Priis,
 paa Eders ugale Klædebon nær, I, som svøbte en
 Sæk om Eders Lænder og selv som Betlere vilde
 taale de Bespottelser og Godspark, hvormed raa
 Overmod og rigt Bellednet vise Glendigheden bort
 fra deres Taffeler, for blot at kaste denne Overflo-
 dens Synd fra Eder." — Alle Verdens Billeder
 gik vaklende som en Taage forbi hans Dine; han
 foresatte sig at ansee de Forstødte som sine Brødre,
 og at bortfjerne sig fra de Ulykkelige. — Læng-
 de man allerede ventet paa ham i Salen til Bielsen,
 Bruden var bekymret, Forældrene søgte ham i Hau-
 ge og Lystskov; endelig kom han tilbage med lettet

Hjerte, efterat have grædt sig mæt, og den høitidelige Handling blev fuldbørdet.

Man begav sig fra den underste Sal op i den aabne Gal, for at sætte sig til Bords. Brud og Brudgom gik foran, og de øvrige fulgte parvis; Roderik bød sin Arm til en ung Pige, der var munter og snaksom. "Hvorfor men dog Brudene altid græde og see saa alvorlige ud under Vielsen?" sagde denne, i det de gik op til Galleriet. "Fordi de i dette Dieblif paa det mæst levende blive gjen- nemtrængte af Livets Bigtighed og det Gaudesfulde i det", svarede Roderik. "Men vor Brud", red- blev hiin, "overtræffer endnu i Høitidelighed alle dem, jeg nogensinde har seet; hun er overhovedet bestandig tungsindig, man seer hende aldrig lee ret muntert." — "Det gjer hendes Hjerte desstørre Ære", svarede Roderik, imod Sædvane forstemt. "De veed maaſkee ikke, min Grofen! at Bruden for nogle Aar siden havde taget et allerkjæreste fader- og moderløst Barn, en Pige, til sig, for at opdrage det. Til denne Lille helligede hun al sin Tid, og denne spæde Skabnings Kjærlighed var hendes sødeste Len. Denne Pige var bleven syv Aar gammel, da hun blev bortført paa en Spadseretour i Staden, og, uagtet al anvendt Meie, har man endnu ikke kunnet finde hende igjen. Dette Uheld har det ædle Bæsen saa- ledes taget sig til Hjerte, at hun fra den Tid lider af en stille Melankolie, og ikke ved nogen Ting kan blive bortdræget fra denne Længsel efter sin lille Le-

gesøster." — "J Sandhed, meget interessant!" sagde Frukenen, "det kan i Fremtiden udvikle sig ret romantisk, og give Anledning til det behageligste Digt."

Man ordnede sig ved Bordet; Brud og Brudgom toge Plads i Midten og saae ud over det munstre Landskab. Man sladrede og drak Ekaaler, det gladeste Lune herskede; Brudens Forældre vare fuldkommen lykkelige, kun Brudgommen var stille og indsluttet i sig selv, nød kun lidet og tog ingen Andeel i Samtalerne. Han blev forkrækket, da musikalske Toner pludselig lode ned fra oven af, dog beroligede han sig igjen, da det kun vedblev at være blide Baldhorntoner, som behageligt fore bort over Bustene, droge gennem Lysskoven og tabte sig mod de fjernere Bjerge. Roderik havde stillet Baldhornisterne paa Galleriet ovenover de Episende, og Emil var tilfreds med denne Indretning. Henimod Slutningen af Maaltidet lod han sin Hus-hormester komme, og sagde, i det han vendte sig til sin Brud: "Kjære Veninde! lad ogsaa Armoden tage Deel i vor Overflodighed." Han befalede derpaa at sende et Antal Glaster Viin, Bagværk og forskjellige Retter i rigelige Portioner over til det fattige Brudepar, paa det at denne Dag ogsaa kunde være en Glædesdag for dem, som de siden gjerne vilde kalde tilbage i Erindringen. "See, min Ven!" raabte Roderik, "hvor sjønt Alting dog knytter sig sammen her i Verden! Min unyttige

Driven omkring og Eladdren, som Du saa tidt har
 dadlet hos mig, har dog nu foranlediget denne gode
 Handling." Mange vilde sige Barten nogle Com-
 plimenter for hans Medlidenhed og gode Hjerter, og
 Frøkenen talde om et skjont Sindelag og Edelmø-
 dighed. "D lader os for Himlens Skyld tie!"
 raabte Emil, fuld af Brede, "det er ingen god
 Handling, ja overhovedet ingen Handling, det er
 Intet! Naar Svaler og Spurve pikke de bortkaste-
 de Brødkrummer af denne Overflodighed op af Jer-
 den, og bære dem hen til deres Unger i Reden,
 skulde jeg da ikke erindre en fattig Medbroder, der
 trænger til mig? Hvis jeg torde følge mit Hjerter,
 saa vilde J belee og bespotte mig ligesaa fuldt som
 mangen Anden, der drog ud i Orkenen, for ikke at
 erfare mere om Verden og dens Edelmødighed." —
 Man taug, og Roderik saae i sin Vens gledende
 Dine den heftigste Uvillie; han bestrægte, at han
 endnu kunde forglemme sig mere i sin forstemte Til-
 stand, og søgte hurtigt at dreie Samtalen hen paa
 andre Gjenstande. Men Emil var bleven urolig og
 adspredt; fornemmelig vare hans Blik ofte hæftede
 paa det øverste Gallerie, hvor B.tjentene, som be-
 boede denne Etage, havde mangchuande at tage vare
 paa og færdes med. "Hvem er den modbydelige
 Gamle, der har saa travlt deryppe og kommer saa
 tidt frem igjen i sin graa Kappe?" spurgte han en-
 delig. "Hun hører til mit Tjenestepende", sagde
 Bruden, "hun skal føre Opsigten over mine Kam-

merjomfruer og yngre Piger." — "Hvor kan Du taale en saadan Hæslighed saa nær ved Dig?" svarede Emil. "Lad hende være hvad hun er, min Ven!" svarede den unge Kone, "de Hæslige skal jo ogsaa leve, og da hun er god og reenlig, kan hun være af stor Nytte for os."

Man reiste sig fra Tasselet, og Alle omringede den nye Egtemand, ønskede ham endnu engang til Lykke, og trængte dernæst ind paa ham med Bønner om Tilladelse til Bal. Bruden omfavnede ham yderst venlig og sagde: "Min første Bøn, elskede Mand, vil Du ikke afslaae mig, thi vi have Alle glædet os dertil. Jeg har nu i lang Tid ikke dandset, og Du har selv endnu aldrig seet mig dandse. Er Du da slet ikke nysgjerrig efter at see, hvorledes jeg tager mig ud i denne Bevægelse?" — "Saa munter", sagde Emil, "har jeg endnu aldrig seet Dig. Jeg vil ikke forstyrre Eders Glæde, gjør I hvad I vil; men forlang blot ikke af mig, at jeg skal gjøre mig selv latterlig med feitede Krumspring." — "Naar Du er en slet Danser", sagde hun leende, "saa kan Du være vis paa, at Enhver gjerne vil lade Dig være med Fred." Bruden bortfjernede sig derpaa, for at klæde sig om og isøre sig sin Baldragt. — "Hun ved ikke", sagde Emil til Roderik, med hvem han gik bort, "at jeg fra et andet Værelse kan komme ind i hendes, gennem en skjult Dør; jeg vil overraske hende ved Omklædningen."

Da Emil var gaaet bort, og mange af Damerne havde bortfjernet sig, for at træffe de fornødne Forandringer i deres Pynt; til Dandsen, tog Roderik de yngre Folk tilside, og førte dem op paa sit Værelse. "Det bliver allerede Aften", sagde han her, "det er snart mørkt; nu hurtigt: hver i sin Forklædning, for at gennemsværme denne Nat ret broget og lystigt. Hvad I kan udtænke, maa I! Gæster Jer ikke i mindste Maade, jo galere, jo bedre! Jo afskyeligere de Vanstakninger er, I bringer frem af Eder, jo mere vil jeg rose Eder. Der maa ikke eksistere nogen saa modbydelig Puffel, nogen saa vanstakt stor Mave, nogen saa ravgal Dragt, som ikke paraderer idag. Et Bryllup er en saa forunderlig Begivenhed, en ganske ny uvant Tilstand bliver saa pludselig som et Eventyr kastet de Nygifte paa Halsen, at man ikke kan begynde denne Fest forvirret og ufløgt nok, for kun paa een eller anden Maade at motivere den pludselige Forandring for Ægtefolkene, saa at de svømme over i deres nye Stilling ligesom i en phantastisk Drem, og derfor lad os kun rase ret dygtig ind i Natten og ikke tage imod nogen Indsigelse af dem, der ville stille sig fornuftigere an!" — "Vær Du ganske rolig", sagde Anderson, "vi have bragt en stor Koffert fuld af Masket og gale brogede Dragter med fra Staden, Du vil selv komme til at forundre Dig derved." — "Men se her", sagde Roderik, "hvad jeg har kjøbt mig af min Skrædder, det als-

lerede vilde til at skjære denne kostbare Skat i Pap-
per! Han har tilforhandlet sig denne Dragt af en
gammel Fætterfke, som sikkert har gjort Galla der-
med hos Lucifer paa Bloksbjerg. See her dette
Karlagensrøde Livstykke, med disse Guldtræsser og
Fryndser, og denne guldstraalende Hue, som vist
maa klæde mig uendelig ærværdigt; dertil tager jeg
denne grønne Silkekjole med safranguul Besætning
og denne affkyelige Masse og fører siden som gammel
Kjærling det hele Chor af Carricaturer ind i Sove-
kammeret. Skynd Jer nu, at I blive færdige!
Saa skal vi høitideligen afhente den unge Kone."

Hornene musicerede endnu, Selskabet vandrede i
Haugen, eller sad udenfor Huset. Solen var gaaet
ned bag mørke Skyer, og Egnen laae i graat Tus-
mørke, da pludselig Solens Afskedsstraale endnu
engang brød frem under Skydækket, og besprængte
Egnen rundtomkring, men fortrinligen Bygningen
med sine Gange, Sciler og Blomsterfester, lige-
som med rødt Blod. Da saae Brudens Forældre
og de øvrige Tilskuere det eventyrligste Tog svæve
hen ad den øverste Corridor til; Roderik som den røde
Gamle foran, og bagefter hende pukkelsryggede, tyk-
mavede Barnskabninger, uhyre Mærker, Tartagli-
a'er, Policineller og spøgefulde Pierrotter, kvin-
delige Figurer i udspændte Fiskebeneskjorter og alen-
høie Frisurer, de modbydeligste Figurer, Alle som
fremmanede af en ængstelig Drom. De drege
over Gangen, gjøglen og vriskende, vaklende,

trippende og krybstende sig, og forsvandt derpaa i en af Dørene. Kun faa af Tilskuerne vare komne til at udbryde i Latter, saaledes havde det sælsommeste Syn overrasket dem. Pludselig brød et gennemtrængende Skrig ud af Bærelserne indenfor, og ud i den blodige Aftenrødme styrtede den blege Brud, i en hvid kort Klædning, hvorefter der flagede Blomsterranker, den skjønneste Barm ganske fri, de fyldige Løkker svævende i Luften. Ligesom afsindig, med rullende Dine, vanviret Ansigt, styrtede hun over Galleriet og fandt, forblindet i sin Angst, ingen Dør eller Trappe, og stirrte derpaa styrtede Emil efter hende, med den blanke tyrkiske Dolk løftet høit i sin Haand. Nu var hun ved Enden af Gangen, hun kunde ikke komme videre, han naaede hende. De maskerede Venner og den graa Gamle vare styrtede efter ham. Men allerede havde han rasende gjenneborret hendes Bryst, og overfåaret den hvide Hals, hendes Blod strømmede i Aftenrødens Glands. Den Gamle havde fast omslynget ham, før med Magt at rive ham tilbage; brødende med hende kastede han sig tilbage tilligemed hende, ud over Rækværket, og Begge faldt sendet knust ned for Fodderne af Frønderne, der med stum Forfærdelse havde været Tilskuere ved den blodige Scene. Oppe og nede i Gaardsrummet, eller ilende ned af Gallerierne og Trapperne, stode og løb de afskyeligste Måster i mangfoldige Grupper, liig Helveds-Dæmoner.

Roderik tog den Døende i sine Arme. Legende med Dolken havde han truffen ham i Brudens Værelse. Hun var næsten paaflædt ved hans Indtrædelse; ved Synet af den røde modbydelige Klædning havde Emils Trindring pludselig vundet Liv, hiin Nats Rædselsbillede var fremtraadt for hans Easbser; skjærende Tønder af Raserie, var han styrtet løs paa den skjælvende, undslørende Brud, for at straffe Mordet, og hendes djævelske Kunstgreb. Den Gamle bekræftede døende den ubøvede frække Daad, og det hele Huus var pluofelig forvandlet til Smerte, Sorg og Forsærdelse.

Fyrstens Yndling.

(Fortælling af Johanna Schoppenhauer.)

„Ei, naadige Herre!“ raabte Ludvig den 14des Kammertiener den unge Grev Luzzun imøde, i det han derhos næsten berørte Gulvet med den stjont pudrede Toupee paa hans store Parot, „ei, naadige Herre! hvad forskaffer mig da den sjældne Lykke, at kunne forsikre Dem om min dybeste Erbødighed paa denne Tid og i dette Værelse? Kongen arbejder endnu her ved Siden af i Finantstraadet“, tilføiede den ellers smidige Hofmand en Emule forelegen; „viistnok knirke undertiden de Hjul, som holde Statsbestyrelsens store Maskine i Gang, og det gaaer da lydeligt nok til inde i hiin Sal. Desaaarsag tør, som viist er Hr. Greven bekendt, foruden en ubetydelig Tjener som jeg, egentlig Ingen opholde sig i dette Forgemark paa denne Tid. Dog De, naadige Herre! gjør overalt en Undtagelse; hvor kunde en uæsel Dor tilkutte sig for den, for

hvem alle Hjerter aabne sig." — "Vi ville ikke undersøge hvormegen Sandhed der kan ligge heri", svarede Lauzun, "dog beder jeg Dem, kjære Hr. v. Nyert! at taale mig her dennegang; jeg lover Dem, at Kongen ikke vil see suurt dertil, naar han finder mig her." — "Ei, hvorledes kunde jeg her nære nogen Tvivl, jeg Kongens første Kammertjener", faldt Nyert ind med fordoblet Venlighed, "holder Hr. Greven mig da for en saa stor Begynder i min Tjeneste?" — "Bist ikke", svarede Lauzun, "jeg kjender den retfærdige Tillid, hvormed Kongen belønner Deres propede Trofskab. Derfor vil jeg ikke heller gjøre nogen Hemmelighed for Dem af, at egentlig glad Forventning drev mig herhen. Vor Monark, kjære Nyert! staaer atter i Begreb med at give mig et stort, ja jeg kan vel sige ganske usædvanligt Beviis paa sin Naade. Jeg var saa træt af, hjemme at tælle Minutterne til den bestemte Time, derfor maa De endelig tillade mig, at jeg her bortsladrer den kjedelige Tid med Dem." — "Af, Hr. Greve!" afbrød Nyert ham i underdanig Fortvivlelse, "hvorledes kan De dog paa denne Naade ville spotte mig? Jeg er jo overordentlig lykkelig ved at være den Første, der tør hevide Dem sin glade Deeltagelse. Den Naade, som Kongen har tiltænkt Dem, maa vistnok være stor og overordentlig." — "Det er den ogsaa", afbrød Lauzun ham, "hvor ville mine Venner triumphere over den glimrende Bane, som om saa Minutter

'aabner sig for mig!" — "Om saa Minutter!" gjentog Kammertjeneren næsten andægtig. "Ja, ja, min Ven, om saa Minutter!" raabte Lauzun, henreven i Tummelen af glad Forventning, og saa smilende sin ydmyge Tilbeder i hans venlige Ansigt, hvori den godmodigste Nysgjerrighed af Verden stod freven med læselige Træk. "Indtil nu", vedblev han, "maatte jeg vel efter Kongens Befaling være taus, thi han har selv bestemt den nærværende Dag, til, endnu førend Messen at forestille mig for Hoffet i min nye Værdighed. Imidlertid, medens vi her vente paa Hans Majestæt med hinanden, tør jeg vel sige Dem et Beviis paa min taknemmelige Velvillie for Deres Deeltagelse i min Lykke, og betro Dem hvad endnu Ingen ahner. De maa da vide, at Hertug-Mazarin virkelig trækker sig tilbage fra alle Forretninger, og at jeg bliver hans Efterfølger som General-Felttoimester." Lykønskninger, Taksigelser for den høie Fortrolighed, Udraab af den meest levende Beundring, hvorpaa Lauzun horte med smilende Selvbehag, strømmede nu uafbrudt fra den veltalende Kammertjeners Læber, indtil han paa eensgang med alle Tegn paa den høieste Forstræktelse pludselig forstummede. "Gode Gud! hvad har jeg glemt midt i min Glæde!" raabte han derpaa med ganske forandret Ansigt, "vel er det i Grunden kun en ubetydelig Ting, min allernaadigste Herre har paalagt mig, men saaledes som Hans Majestæt er — ei, ei, ei!" stønnede han, i det han ængstelig trippede

de om og knipsede med Fingrene; derpaa træk han sit Uhr op; et Blik paa dette syntes at indgive ham nogen Trøst. "Maaskee er det endnu Tid!" sukkede han og tørrede Angstsvøden af sin Pande, "ni Minutter bliver endnu Finantsraadet forsamlet! Selv det Umulige maa man forsøge i Monarkens Tjeneste!" Med disse Ord og et meget dybt Bux gik han forbi Greven og ud af Døren, hvilken han omhyggelig lukkede i efter sig; listede sig derpaa, som en Rat paa Fløielspoter og med indtrukne Kleet, sagte op af en lille Bagtrappe, tog stedse tre Trin i hvert Skridt, og stod efter faa Sekunder ganske aandeløs for Minister Louvois i det lille Kabinet, hvori han sædvanlig arbejdede alene den hele Dag, naar Hofset, som det dennegang var Tilfældet, opholdt sig i Saint-Germain. — Med megen Tak og endnu større Røster lod den almægtige Minister sin tro Espion igjen forlade sig saa hurtigt som muligt, stræbede derpaa uden særdeles Valg nogle Papirer sammen, og mumlede for sig selv: "Paa den lille Radet fra Bredden af Garonne vore Vingerne fordømt hurtigt; han flyver vist over Hovedet af os alle, hvis vi ikke forebygge det." — Tyvert var allerede for længe siden igjen nede i Forgemakket og fortalte Grev Lauzun med den største Ufskyldighed om de Roser og Drangeblomster, som han havde været saa lykkelig, endnu i rette Tid at kunne bestille til Fru v. Montespan, da Louvois, med sine Papirer i Haanden, traadte ind og med et lidet Bux gik forbi

dem begge, lige til den Dør, som gik ind til Salen, hvori Kongen var. Forgjæves stillede Kammertjeneren sig skjælt i Veien og forsikrede ham i en temmelig bestemt Tone, at Monarken endnu ikke var synlig. Louvois agtede ikke derpaa, betraabte sig paa vigtige Depescher, som han øieblikkeligen maatte meddeele Kongen, og gik derpaa lige ind, endskjøndt han hverken havde Cæde eller Stemme i Finantsraadet. Med et let Træk paa Skuldrene og hemmeligt triumpherende smil saae Lauzun Gleidorene falde i efter ham, og blev derpaa ved, i det mindste med sønlig Opmærksomhed at høre paa Kammertjenerens Underholdning, indtil Ministeren efter saa Minutter's Forløb igjen ilede tilbage igjennem Bærelset, og strax derpaa ogsaa Kongen. Den Sidstes første Blik faldt paa Greven, der i spændt Forventning nærmede sig ham et halvt Skridt, men ogsaa strax trak sig tilbage igjen, thi Monarken ilede ham forbi. — "Hvem ved, med hvilke Dumheder Louvois har gjort ham fortrædelig!" sagde Lauzun til sin egen Trost; thi denne for ham ganske uvante Kulde havde i Begyndelsen dog berørt ham en Smule ubehageligt. "Dette Dietlik gaar ogsaa forbi, og efter Messen vil han vist erindres sit Løfte", tænkte han videre, og slurtede sig nu ganske sorgløs til Folget, som ledsagede Kongen til Hofcapellet.

Lange glimrende Rækker af de skønneste og fornemteste Damer opfyldte forventningsfulde Bæn-

lene, maaskee i en Andagt, ikke ganske lige fordeelt mellem Verdens synligt og usynlige Behersker. Thi for ingen Priis havde man ved hiint, af Usædelighed og udvortes Anstand sammensatte Hof villet forsømme, at gjøre saavel Kongen som den kjære Gud sin af Etikette bestemte Spvartning. Lauzun saae dog en Smule mere merk ud end sædvanlig, da han fra sin Plads bagved Kongen mønstrede den Hær af Skjønheder, der udbredte sig for ham og som ikke var et Tulipanbeed uligt, dog, en Straale af de skjønneste blaae Vine opmuntrede ham snart; det var et Blik, der vel kunde have bragt ham til at glemme endnu flere feilslagne Forventninger, end de han nylig havde lidt. — Anna af Montpensier, den skjønneste, aandrige og stolteste Fyrstinde ved Ludvig den 14des Hof, var den mægtige Fee, der vidste at øve denne Tryllekraft over Lauzun. Som Ludvig den 13des Datterdatter og Gaston von Orleans's Datter, nær beslægtet med Kongen, eiede hun Rang som første Prindsesse af Frankrige. De umaadelige Riigdomme; de betydelige efter hendes Fader arvede Godser, gjorde at hun blev betragtet som den rigeste Prindsesse i Europa, om hvis Haand Fyrster, ja endogsaa fremmede Konger hidindtil forgjæves havde anholdt. Og saaledes stod hun nu som Hærskerinde, i Ordets egentlige Forstand, en Pallas i Vant, Mod og Skikkelse, netop ved Begyndelsen af hendes Livs Som-

mer. Denne høie Dame havde med den første Ungdoms flygtige Glands ikke tabt nogen af sine Indigheder, thi hendes nu i fuld Praat udtømmende Skønhed behøvede den ikke for at henrykke. Man tilbad hende i det Fjerne, som man tilbeder de Uldadelige, og kun en saa høitstræbende og utømmelig Aand som Lauzun kunde tillade sig, ikke stedse i hende at see Fyrstinden, men ogsaa stundom den skjønneste Kvinde, der i blidere Henrivelses, vi nok sjældne Dieblikke syntes saameget mere uimodstaaelig, jo høiere hun i det sædvanlige Liv stod opheiet over Alle. Det forekom ham, at han aldrig havde seet hende skønnere, end denne Morgen. Hans Blik tabte sig i den phantastiske Labrint af de imellem Perler og Baand ophængte og slængede Løkker og Haarpidske. Den stolte Lilliehals beflaggedes af næsten usynlig sine Points d'Aleuçon, foran sammenhængte med en stor Broisleise af Diamanter. Et vidt Gerandt af sorte Echenilles Kniplinger, hvorunder en guldstraalende Underklædning fremlyste, omgav den skjønneste Figur, uden at forraade mere af hendes Former end Epidjen af den skønneste God, der kun undertiden blev en Emule synlig. Det udmærkede Huld, hvormed Prindsessen ved Udgangen af Kapellet vendte sig til Grev Lauzun, og tillod ham, at overrække hende Brevbrevet, fuldendte det Tryllerie, der for Diebliffet bragte ham til at forglemme Alt. Vel kaldte han sig selv en indbildt Daare, saasnart han havde tabt

hende af Syne, og lagde sig selv, dog uden syn-
derlig Nytte, paa Hjerte ikke at forglemme Karos
Eftjæbne.

Hele den øvrige Dag tilbragte han som sædvanlig
i Nærheden af Kongen, uden at denne endog kun med
et eneste Ord nærne den ham lovede Befordring.
En Hær af smaae, som det syntes tilfældige Hin-
dringer stillede sig desuden imellem enhver fortrolig
Nærmelse, hvormed Greven ellers ofte blev værdis-
get af sin Herre, og saaledes fandt han først sildig,
da han med de Førehemste ved Hoffet efter daværende
Etikette bivaanede Kongens Afklædning, den af ham
hele Dagen med Længsel ventede Leilighed til at
kunne erindre Monarken om det ham givne Løfte. —
"Ja, ja, det gaaer ikke saaledes for, vi ville see,
hvad der ved Leilighed kan lade sig gjøre", var Alt
hvad han erholdt til Svar.

Den arme Lauzun stormede hele Natten i vild
Harne frem og tilbage i sit Værelse; hine med iis-
nende Kulde let henkastede Ord havde nedstyrtet den
forvante Unbuling fra alle sine Himle, og han blev
et Rov, snart for den meest rasende Brede, snart
for den umaadeligste Smerte. Det var ikke saame-
get Harne over at see sig 'skuffet i et stort og glim-
rende Haab, der saaledes bevægede ham, det var
Følelsen af hans kongelige Vens, for ham saa uven-
tede Uordholdenhed, der gennemtrængte hele hans
Ejæl med voldsom Smerte. Thi han hang virkelig

med Liv og Sjæl ved sin Hætre, og vilde endnu i Gaar, ridderligt og tappert, som en Fortidens Paladin, have forsvaret ham med sit Liv mod Enhver, der havde vovet at yttre kun den mindste Muelighed af det, han nu selv maatte erfare.

Opvokset i Stilhed og Gensæmhed, opdraget efter hine gamle Ridderstabs-Love, ved hvilke hans skjønne Fædreland allerede tidligere saa ærefuldt havde udmærket sig, var Grev Lauzun for ikke lang Tid siden kommen fra sine Fædres Borg i Gascogne til Paris, i hans Nærbeslægtede, den mægtige Marschall af Grammonts Huus. Han erindrede sig, at det sømmede en ganske ubemidlet ung Søn af et gammelt adeligt, men ikke rigt Huus, at søge sin Lykke paa en ærefuld Maade, enten ved Hoffet eller ved Armeen. Hans ædle Figur, den behagelige Ynde, der var udbredt over hele hans Bæsen, gjorde ham snart i hans Onkels Huus yndet baade af Høie og Lave; den excentriske Maade, hvorpaa hans ofte i klare Lysskinner gjenembrødende Aand udtrykte sig, hans Mod, hans Foragt for alt Uædelt, hans Trostid i Kjærlighed og i Had, gjorde, at han ganske vandt Marschallen af Grammonts ældste Søn, Greven af Guiches Hjerter; thi ung, skjøn og tapper, som Lauzun selv, saae denne i sin Elægtning sin egen Tilværelse fordoblet. Denne troe, men ogsaa meget formaaende Ven, banede overalt Veien for den nye fremtraadte Begynder; han forestillede ham for Kongen, der

fandt stor Behag i den Fremmede fra Eyden, over-
 øste ham med Naadesbeniisninger, og fængslede ham
 saa meget som mueligt til sin egen Person. Saale-
 des steg den for endnu kort siden saa ubetydelige
 Lausun, nu Kongens erklærede Yndling, hurtigt
 som Lynet, fra Trin til Trin, indtil han blev Ge-
 neral-Major; han higede efter at stige endnu høie-
 re, saae sig allerede ganske nær ved Maalet, og
 styrtede saa pludseligt ned! Det var vel naturligt,
 at dette saa uventede Fald maatte betroe ham, og
 saameget mere, da det blev ham umuligt, at gjætte,
 hvorved han kunde have paadraget sig denne For-
 haanelse. — Natten forstørret enhver af vore Sor-
 ger til en sonderknuvende Kjæmpeskikkelse, dog, er
 det endelig lykkedes os at finde Sønnen, saa staer
 Morgenens, naar vi vaagne, liig en Trøstens En-
 gel, ved vort Leie, og viser os Gjenstanden for
 vore Bekymringer saa formindsket, at vi ofte med-
 lidende smile over vor natlige Rædsel for den. Men
 anderledes er det, naar Morgensolen finder os
 vaagende, som en Boldt for hine feberagtige Ekstræ-
 kebilleder; med hvert Minut stormer da det oprorte
 Blod mere rasende fra Hjertet og til Hjertet;
 Daarligheder, uoverlagte vilde Gjerninger, der
 stedse styrte os dybere i Jordarvelsen, betegne sæd-
 vanlig den Dag, hvis første Straale efter en saa-
 dan Nat, saarer den Ulykkeliges brændende Wund
 med giennemborende Smerte. —

Greb Lauzun havde gennemvæget en saadan Nat, i hvilken tusinde Planer, een st-dse mere eventyrlig end den anden, vare opstegne i hans Sjæl og atter blevne forfaste. Gen holdt han imidlertid fast og udførte den ogsaa, i det han saa tidlig som det kunde passe sig, begav sig til Fru v. Montespan, Ludvig den 14des skienne, stolte, almægrige Beherskerinde. Hun havde steds været venlig imod ham, derfor torde han vove at gøre Fordring paa hendes Hjelp til at drage Eloret fra Aarsagen til hans Herres fornædrende Forhold imod ham; thi derefter var det isærdeleshed hans Hjerte bigede.

Halvt trestet ved hendes venlige Tiltale, forlod han den skienne Qvindes Bærelse; hun havde forundret sig med ham, flaget med ham, lovet at forsøge Alt, baade Muligt og Umuligt til hans Hjelp; hvad kunde han vel i sin Stilling ønske bedre? Men desværre forblev han ikke længe i denne behagelige Stemning; det varme gascogniske Blod drev ham paa ny uophørlig omkring. Han havde ønsket at kunne være overalt, usynlig og kunne omfavne Alt, Kongen, Montespan, Benner og Siender, og geraadede endelig paa et i Udførelsen høist farligt Indfald, men som han dog ikke formaaede at opgive; thi for hans dristige, ubøielige Sind var enhver Tilbageværelse umulig, saasnart een gang et ret stort Bevæbnet lofkende havde fremstillet sig for ham. — Ved Guld, Benner, Emigrerier, og, fremfor Alt, ved den ham egne Uimod-

flaaelighed, som han kunde gjøre gjeldende naar
 han vilde, lykkedes det ham virkelig at bevæge en
 gammel Kammerjomfru hos Fru v. Montespan
 til, at hun om Eftermiddagen, paa den Tid,
 da Kongen pleiede at besøge sin Veninde, skjulte
 ham i hendes Herkerindes Værelse. Timen slog, Kon-
 gen kom, og Lauzun, kun skilt fra Parret ved et
 tyndt Tapet, gik ikke Glip af en eneste Stavelse af
 en Samtale, hvis fornemste Gjenstand han selv
 var. Den sagteste Bevægelse, et lydeligt Aanded-
 drag, eller endogsaar en uvilkaarlig Hosten kun-
 de føre ham hans Undergang imøde; hans Skjæbne
 var rædselsfuld, hvis Kongen opdagede den forovne
 Lurer, men hans gode Engel vaagede over ham, og
 holdt ham, trods Uroligheden i hans Indre, dog
 uadvortes rolig. — Endelig erindredes Kongen ved
 Slaget af det med rigtferapldte Snirkler girede
 Uhr paa den røde Damastes Bæg, om at det var Tid,
 at begive sig til Generalproven paa en stor Ballet,
 som med det første skulde forstjenne en glimrende
 Fest. Fru v. Montespan traadte efter hans Bort-
 fjernelse nogle Dieblikke ind i sit Toiletkammer, for
 at lægge stærkere Sminkte paa til Aftenbelysningen,
 og Lauzuns skjælvende Fortrolige benyttede denne
 korte Frist til at udfrie ham fra hans farlige Fæng-
 sel. Velbekjendt med alle Slottets Reinkelfroge,
 ilede han saa hurtig som en Piiil ned af en lille
 Bagtrappe, og stod allerede ved den anden Side af
 Fru v. Montespan's Appartement, i hendes For-

gemak, da hun saa Diekliffe efter traadde ud, for at følge Kongen til Balletproven.

Meget høflig hød Greven hende Armen, og ledsagede hende igjennem den lange Række af Gallerier, Korridorer og Sale, hen til Operasalen, hvor allerede det hele Hof var forsamlet. — "Har De, skjønne, velgjørende Fee, erindret mig hos Kongen?" hvidskede Lauzun til hende, i det han tiltraadte den ikke endda saa korte Vandring med hende. "Og hvad sagde min Monark?" spurgte han videre, da Damen med et smilende Nis bejaede hans Spørgsmaal; hans Stemme var bevæget, Armen, hvorpaa Fru v. Montespan lænede sig, skjælvede kjendelig; dog dette kunde man vel tilgive Greven i hans nærværende Stilling. "At onde Tunger, som jeg imidlertid ikke nærmere veed at betegne, have været travle med at sætte Ondt mellem Dem og Kongen, lader sig ikke nægte", svarede Fru v. Montespan, "men hans Brede er allerede i Aftagende; kun endnu Taalmodighed en kort Tid fra Deres Side, og Alt vil blive godt; thi at jeg anvender alt muligt, for at bringe ham paa bedre Tanker, derom vil Grev Lauzun sikkert være overbevist." — "Virkelig?" svarede han med en ganske besunderlig forandret Tone, "virkelig, min Naadigste! De har altså virkelig med den bedste Villie taget Dem af mig, talt for mig og forsvaret mig?" — "Ganske sikkert! Hvilket Spørgsmaal!" svarede Damen, "jeg siger Dem, Deres Sag er allerede saa godt som afgjort;

kun endnu nogen Taalmodighed, og alle Deres On-
 sker —" — "Elendige Bolerffe! usle Løgnerffe!
 ligesaa troløs som listig, ligesaa pligtforglemmende
 som fræk", hvidskede Greven hende i Dret, med en
 Tone, som hun alene kunde høre, imedens han
 i sin øvrige Anstand og Holding beholdt sin forrige
 Grædselighed imod den dødelig forfækkede Dame.
 "Forgjæves", vedblev han paa samme Maade, "for-
 gjæves søger De at skuffe en Mand, for hvem intet
 kan blive skjult. Jeg veed ethvert Ord, som Kon-
 gen for endnu ikke ti Minutter siden talde med Dem
 i Deres hemmeligste Bærelse. Han har fortalt
 Dem, at Louvois igaar opsegte ham i Finantsraa-
 det, trak ham hen til et Vindue, og der forebragte
 ham, at jeg med utilgiveligt Overmod overalt roste
 mig af min nærforestaaende Ophøielse til General-
 felttsimester. Han har derpaa forestilt Kongen, at
 han fra nu af daglig vilde blive bebyrdet med Tvif-
 ligheder, hvorved han maatte være Fredsstifter, fordi
 den Uovereensstemmelse, der hersker imellem mig og
 Louvois, i dette nye Forhold vilde medføre evig
 Strid, da han som Krigsminister umulig kunde gaae
 af Veien for mig. Siden fortalte Kongen Dem, at
 Louvois havde skildret mig for ham som en overmodig
 og paatrængende, til Forandringsstyret hældende
 Daare, der var taalelig i Omgang, men ubrugbar
 til betydelige Forretninger; og De, naadige Herre!
 De har taget Louvois's Mening om mig i Beskættel-
 se mod min gode Herre. At han er optragt imod

mig og følger mig indiscret, at han troer, jeg af
 Forsængelighed har fladret af Skolen, hvor han bod
 mig tie, det har jeg Dem allene at takke for. De
 har bestyrket ham i denne Troe, De har gødet Lise
 i Ilden, Deres Galskhed allene er Strid i, at Kon-
 gen har brudt sit heilige Ord imod mig." Lauzun
 havde endnu længe kunnet blive ved i denne Straf-
 seprædiken, thi hans sonderknuste Tilhørerinde for-
 maade af Skrak neppe længer at holde sig opreist,
 og tænkte hverken paa at svare ham eller at tale til
 sit Forsvar. Dog de vare i dette Dieblit komne til
 Stuespilsalen, hvor Lauzun med et dybt Bukt bort-
 færnede sig fra sin Dame. Aandelen og udmattet
 sank hun i dyb Asmagt ned i den første den bedste
 Stool. Det hele Hof kom i Alarm derved, end-
 ogsaa Kongen sørglemt sig saa meget, at han lige
 før Dronningens Dine ilde hende til Hjælp. Man
 maatte bære Fru v. Montspan bort, og den Om-
 tale og de Spørgsmaal, dette uforklarlige Tilfælde
 foranledigede, tog hele Aftenen igjennem ingen
 Ende blandt de Tilhædereværende.

Da Kongen kort efter besøgte sin Elskede i hen-
 des Bærelse, for at erkundige sig om hendes Bæ-
 dende, fandt han hende rasende af Vrede, skjælvende
 af Angst, i den uroligste Tilstand af Borgen. Hun
 klagede for ham under hede Tårer over den uværdi-
 ge Behandling, hun nylig havde lidt, og derhos
 reiste Haarene sig paa hendes Hoved af Rædsel, og
 een Gysen efter den anden foer hende gjennem Marv

og Seen, thi hun var fast overbevist om, at Greven kun ved mørke Magters Bistand i samme Minut havde kunnet erfare, hvad hun havde talt med Kongen, da intet dødeligt Dre kunde have hørt det. Hun foer hvert Dieblis forstræffet sammen; fra hver Krog forekom det hende, som om djævelske Skikkelser griinte hende imøde; imedens hun med svag Stemme anklagede Fornærmeren, og hun vovede neppe at fordre Hævn, saa længselfuldt hun endogsaa onskede den. Og saa Kongen, hvor høit fortørnet han end var, kunde ikke afholde sig fra, undertiden at henfalde i dyb Eftertanke. — — I hvilken gjensidig Spænding Kongen og Lausun saae hinanden igjen den følgende Morgen, er let at gjætte. Den Sidste taalte ikke længe denne qvælende Tilstand. Han greb det første gunstige Dieblis, hvori han kunde tale med sin Herre uden Bidner, for med sin vante Frimodighed atter at erindre ham om sit Løfte i Henseende til Generalfelttrimester-Embedet. "Og I vover", svarede Kongen, i det han med Moie betvang sin Brede, "I vover virkelig endnu at gjøre Fordring paa Mazarins Plads, medens I kun har min forvidt drevne Eftergivenhed at takke for, at I endnu gaaer fri og ustraffet omkring ved mit Hof? Paalagde jeg Eder ikke, at bevare Hemmeligheden om den Eder tiltænkte Opbehold, troe i Eders Bryst, indtil jeg selv fandt for godt at bekjendtgjøre den? I fandt ikke for godt at vise Lydigbed imod mig, nu kan I takke Eders indstær-

te Overmod for, at denne Post er tabt for Eder, og lære, en anden Gang at være mere beskedet." — Lauzun blev som ude af sig selv af Brede, da han hørte, hvad der kun forekom ham at være en tom Undskyldning for det forsættlige Brud af hans Monarks kongelige Ord, thi han følte sig fri for Brede; hiin Samtale med Kammertjeneren havde han forlængesiden glemt. Med funklende Mine og glødende Kin: der traadte han nogle Skridt tilbage, vendte sig noget bort fra Kongen, trak, henrevet af Dieblifkets Magt, sin Kaarde rask ud af Skeden, sonder: brod Klingen og lagde Stumperne for Kongens Fødder, med den tydelig udtalte Erklæring, at han ikke længere ønskede at tjene en Tyrste, der havde brudt sit givne Ord. — Under denne Scene stod Kongen, med Ryggen lænet til et Vindue, og legede med sit Spankror i Haanden. Bleg af Brede, synlig gysende af indædt Harm, knugede han med frøgteligt truende Mine Støtten fastere i Haanden, men vendte sig i samme Dieblif om til Vinduet, aabnede det, og kastede Koret ned i Gaarden. Et Par Sekunder drog han Beiret dybt, derpaa vendte han sig igjen til Greven. "Jeg vilde aldrig have kunnet tilgive mig det, om jeg, endog saa opirret af den retfærdigste Brede, havde ladet mig forlede til, at behandle en Adelsmand som en Dreng", sagde han, gik kold og alvorlig forbi ham og ud af Bærelset. — Følgerne af denne Time, som Greven ventede med en Mand's Nødsighed, der har ladet sin Brede

rase ud, udebleve ikke længe. Et Lettre de Cachet sendte ham endnu samme Aften til Bastillen, hvor der, i et af de gyseligste Taaerne blev anvist ham en mørk Bolig, adskilt fra hele det øvrige Liv. Hvilken Afstand fra det muntre, glimrende Hof, som han nylig forlod, til disse smudsige, graae Mure, hvor, igjennem et neppe synligt Gittervindue, selve Dagslyset blev ham tilmaalt! — Farveløs som Baggene, der omgave ham, laae den tilkommende Tid for ham, uden Udsigt til nogen Forandring eller endogsaar kun en Afbrudelse af hans nærværende Tilstand, til noget Forhør, til Lov og Dom, Anklage eller Forsvar. Disse frygtelige Lettres de Cachet, denne forfærdelige Opfindelse af den meest rasende Despotisme overleverede dengang sine Offere i muligste Stilhed til Elenbigheden, ligesaa haabløse, som om de af Verdensdommeren selv vare overgivne til evig Fordømmelse. Kongen udsendte dem efter Indfald, og forærede undertiden sine Favoriter dem, som et Naadesbeviis, naar de udbade sig dem hos ham for deres Indligning, i den priselige Hensigt, uden direkte Mord at udplette et dem til Byrde faldende Menneskeliv af de Levendes Liste. Den Magt en gammel Eædvane har, som her lod Kongen, næsten uden Ahuelse om Uret, udøve den forfærdelige Magt, der var overgivet til ham, forblindede til Lykke ogsaa Hoffet og Staden imod den Alle med hver Time truende Fare, thi ellers havde Ingen i Paris kunnet føle sig glad

ved sit Liv. Thi Ingen var sikker paa, ikke den næste Morgen at blive udreven af en glimrende og opdelsedriig Tilværelse og henlæggt i et skummelt Fængsels mørke Nat. Hverken Rang, Alder, Familie, eller endogsaa den reneste Vandel kunde beskytte derfor; man saa det hændte sig saagodtsom daglig, og just derfor tænkte Ingen paa, at Ledet næste Gang kunde træffe ham. Det gik dem Alledermed, som det gaaer Menneskene med Døden: den Forsvundne blev hurtig glemt, og de, der bleve tilbage, vedbleve som før, at leve fort for egen Regning.

Grev Lauruns Eljæbne var imidlertid bedre end han selv havde rovet at vente det; en sagte Stemme talde endnu stedse i Kongens Hjerter for den, der engang havde været ham saa kjær, og som han overalt ugjerne savnede, omendstjondt han i Begyndelsen ikke vilde tilstaae det for sig selv. Derfor blev det ikke vanskeligt for dem, der meente det godt med den stakkels Kænde, paa mangfoldig Viis at stemme hans Herre mildere imod ham. En stor Deel af hans Forseelser bleve tilregnede det som bekjendt let irritable gasconiske Blod, der endog var bleven til et Drdsprog; man lod Kongen betænke, at den smertelige Følelse over at blive stuet i et saa overordentligt Haab, der var bygget paa hans eget, hellige Ord, vel negenlunde kunde tjene til Undskyldning for den Uheldiges øieblikkelige Selvforglemmelse, og saaledes kom det virkelig dertil, at Laurun,

efterat have henlevet nogle Uger i Fængsel, endelig
 paa en ganske ufædvanlig Tid herte Nogen nærme
 sig med hurtige Skridt; Skaaderne raslede, Hæng-
 slerne klirrede, knirkende bevægede de svære Døre
 sig, og hans trofast hengivne Ven, Ridder von
 Guitry, der belønnede ham for tidligere viste bety-
 delige Tjenester med den inderligste Hengivenhed,
 traadte ind til ham. Taarer faldte den gode ærlige
 Ridders Dine, da han saa sin Ven, hvis henfaldne
 Skikkelse og forsprædte Udvortes allerede viste tyde-
 lige Spor af de Lidelser, han havde maattet udstaae.
 "Guitry!" raakte denne ham med glad Forundring
 imøde, og hans Kinder farvedes igjen med den for-
 dums Rødme; "kommer Du for at besøge mig,
 trofaste Ven! eller", — vedblev han pludselig mere al-
 vorlig; "har de ogsaa sendt dig herhid? Gaaer og
 saa allerede Din glimrende Bane Undergangen imø-
 de?" — "Kongen sender mig som Raadens, som
 Fredens Sendebud", svarede Ridderen, i det han
 glad sluttede den Fængne i sine Arme. "Holdt!
 Holdt!" svarede Lauzun med megen Bitterhed,
 "Du seer, at jeg er for slet meubleret til at jeg
 kan modtage en saa høi Gesandt efter hans Værdig-
 hed; Du har kun Valget imellem at tage Sæde i
 min Seng her, eller paa min Stool hifshennei Krogen,
 medens jeg i Udmyghed hører, hvad min Monarks
 huldrige Mildhed ved Dig lader mig forkynde." —
 "Ikke denne Tone!" bad Guitry, "forglem ikke,
 hvormeget Du har opirret Kongen." — "Har han

"da' opirret mig mindre?" udbrod nu den døbtfaarede
 Lauzun, "eller var det maaskee Undersaattens
 Pligt, i Ydmyghed og døbt i Støvet, at beundre
 og ære sin Herres Uordholdenhed, som en kongelig
 Egenskab? Skal det da lægges os til Last, at en
 affindig og rasende Fremfærd, ogsaa driver os til
 Affindighed, og ud af Livets sædvanlige Gleed?" —
 "Ludvig er ikke mindre mild end retfærdig", svare-
 de Ridderen i en fredsmæglende Tone, "hans kon-
 gelige Sjæl feler, at han ikke har handlet saaledes
 imod Dig, at jo en formildende Undskyldning for
 Din Forseelse kan være muelig, derfor ønsker han
 at gjøre godt igjen, hvad han selv maaskee kan have
 forseet sig, ja han vil meer end det, han sender mig
 derfor —" — "For endelig at forkynde mig min
 Udnævnelse til General = Feltsvimester!" afbrød
 Lauzun ham rast. — "O, Du ægte Gascogner,
 hvad tænker Du paa?" raabte Ridderen smilende;
 "at fordre det Umulige er Verneværk, min Ven!
 Hiin Post er allerede forlængesiden besat med Her-
 tugen af Lude; men Dig tilbyder Kongen en
 Capitains Plads ved sin Livgarde. Du veed selv,
 at de første i Riget fele sig ærede ved et saadant Til-
 bud, hvilket de maae betragte som det høieste Beviis
 paa Kongens Tillid". "Læg mig kun læsaa døbt og
 plat for Monarkens Fodder, som Du behager",
 svarede Greven med bitter latter, "men gjør ham
 tillige forstaaeligt, at den arme, fanane Lauzun
 ikke lader tingene med sig, at han hellere vil hensmæg-

te levende eller død i sit Taarn, som et Minder om
førstelig Trost og Retfærdighed."

Efter lang Kamp og frugtesløse Bønner saae
Guicry sig endelig nødsaget til, virkelig at over-
bringe Kongen dette hans Bøns Svar, dog i mu-
ligst formildede Udtryk. Kongen folte sig i Be-
gyndelsen vistnok ikke lidet fornærmet ved en saa
uhyre Bægring. Dog den gamle Hengivenhed for
den Gjenstridige lod sig endnu bestandig ikke qvæle,
selv ved Fru v Montespans Kunster; det Ønske,
igjen at have ham om sig, blev maaſkee endnu mæg-
tigere i hans Sind, ved de Vanskeligheder, der mod-
satte sig dets Opfyldelse, og saaledes maatte da
efter fire Dages Forløb, til hel Verdens Forun-
dring, Guicry tilbage til sin Bøns Fængsel, for
anden Gang at forsøge sin Overtalelseskunst hos
ham. — Han fandt ham, om muligt, endnu halstær-
ligere end første Gang. "Nu, saa behold da Din
Willie!" raabte Ridderen endelig halv uvillig, halv
foragmodig, efterat han i flere Timer forgæves havde
trættet sig med, at overbevise Greven om sin Uret.
"Behold Din Willie, og gid det Egenfind, der nu
gjør Dig saa standhaftig, aldrig maa bøie sig. paa
det at Du maa beholde Mod til at bære det Lod,
Du selv har valgt Dig. Hvor ville alle de, som
elske Dig, blive bedrøvede for Din Skyld! Din
Søster, Din Onkel Grammont, den ædle Guiche!
og hvad vil Prindsessen —" — "Anna Mont-

pensier!" afbrød Lauzun ham nu, "bedrag mig
 ikke, tænker hun endnu paa mig? Har hun lagt
 Mærke til, at hun ikke længer seer mig?" — "Du
 fortjener hverken Dine Benneres Kjærlighed eller
 Prindsessens Erindring", svarede Guicry, "thi Du
 er ikke engang oprigtig imod os; hvorledes lod ellers
 disse pdmøge Tvivl sig rime sammen med Trodsigheden
 i Din øvrige Adfærd?" — "Har hun virkelig tænkt
 paa mig? udtrykkelig nævnet mit Navn?" spurgte
 Lauzun med Hestighed. — "Jeg svarer Dig ikke
 mere", gjentog Ridderen og vendte sig bort for at
 forlade ham, men Lauzun holdt ham tilbage; med
 Blikket ufravendt hæftet paa hinanden stode begge
 et Dieblis stiltiende ligeoverfor hinanden; et dybt
 Suk tvang sig frem fra Lauzuns høitbevægede
 Bryst. "Guicry", sagde han endelig, "mere end
 alle Dine Bonner og Overtalelser har de Ord Du
 sidst udtalte erindret mig om, hvor skjænt Livet
 var i det milde Sollys, hvor stort det Offer er,
 som jeg staaer i Begreb med at bringe! Du har her
 opvaakt en Storm, som — sig mig, ved Din Åre
 besværges jeg Dig, tør jeg træde tilbage til Livet?
 Vil ingen Plet mere hæfte paa mig? Det er sandt,
 kun min egen Villie er det, som binder mig, og
 Hundrede forlode før mig denne Grav, Hundrede,
 som —" — "Guldend ikke hvad Du vil sige",
 raabte Ridderen glad, "søg ingen Undskyldninger
 for, at Du endelig vil høre Fornuftens Stemme;
 overlad Din Sag til mig, jeg skal nok sige den."

— Næste Morgen stod Lauzun atter for sin Konge, der modtog ham med huldriig Naade, og saasnart det første Gjensyns desuagtet meget piinlige Time var overstaaet, behandlede ham paa en Naade, som tydelig viste, hvormeget han ønskede at holde ham skadesløs for Alt det han havde lidt. At hele Hofet vilde følge Kongens Exempel, kunde man vente, Venner og Fjender trængte sig forekommende omkring den Gjenopstandne, og endog saa Fru v. Montespan syntes enten at have forglemt den Fornærmelse, han tidligere havde tilføiet hende, eller holdt ham for straffet nok, til at kunne tilgive ham. Lauzun lod det altsammen gaa meget ligegyldigt forbi; ikkun Gjensynet af Prindsessen af Montpensier bragte ham noget ud af Ligevægten; og det usigelige Huld, hvormed hun stedse drog ham længere ind i hendes Trøllefreds, lod ham undertiden forglemme Kongen og hele Verden i den sødeste Tummel. — En Morgen, da han, som det ofte hændte, vilde gøre hende sin Opvartning, fandt han hende allene i hendes Kabinet; hendes Blik hilste ham med et ganske usædvanligt Udtryk af Forlegenhed, det syntes som om en Byrde hvilede paa hendes Hjerte, hvilken hun ønskede at lette ved Meddelelse, uden at hun desuagtet strax kunde beslutte sig dertil. Hendes øjensynlige Forlegenhed smittede ogsaa Greven; han var allerede i Begreb med at trække sig ærbødigt tilbage i det nabentstaaende Forværelse, da Fyrstinden vinkede ad

ham, at han skulde træde nærmere. "De er Kongens Ven," begyndte hun rødmande, efter nogen Tiden, med usædvanlig sagte Stemme, "De understøtter ham ofte med Deres Raad; ogsaa jeg behøver i dette Dieblig en saadan Raadgiver, vil De være det?" Grev Lauzun svarede kun med et Blik, og lagde Haanden paa Hjertet. "Jeg er hjertelig kjed af det Liv, jeg fører," vedblev Prindsessen, i det hendes Tale stedse blev livligere og livligere, „jeg er kjed af evig uden Hensigt at færdes i dette glimrende Set og det Samme, der ikke længere kan skjænke mig nogen Glæde, ja ikke engang Nøhedens Tillokkelse. Desuden hader jeg de hinanden gjennemkrydsende Planer, der spjælsætte dem, som uaf-labeligen bevogte mig, for at benytte mig, eller snarere engang mine Besiddelser, som det endog skulde være, naar jeg ikke længer er til, som Grundsteen for tilkommende Storhed. Saaledes staaer det til med mig i det Indre af min Familie. Udenfor kjeder og trætter man mig fra Dag til Dag mere og mere ved disse evige Tilbud, som jeg kunde kalde Forfølgelser. Jeg staaer for heit til at jeg skulde behøve en udenlandsk Prindses Haand, for at hæve mig endnu høiere. Hvad kan man byde mig, som jeg ikke allerede besidder? Hvormed kan den første Throne i Europa holde mig skadesløs for mit Fjønne Fædreland, der skjænker mig Alt hvad nogen Dødelig kan synes værd at ønske: Magt, Rang, Anseelse og Riigdom?" Prindsessen taug, for at

give Greven Tid til Svar, dog da denne endnu stedse forblev taus, tog hun paa ny Ordet. "Jeg har nu fast besluttet, om muligt at være lykkelig her i mit Fædreland, ved at gjøre et Bæsen lykkelig, som elsker mig, og som jeg tør elske igjen; — Jeg vil formæle mig, Grev Lauzun, og vælge min tilkommende Gemal blandt mit Lands høie Adels, blandt min kongelige Slægtnings trofaste Tjenere." — Lauzun folte Nødvendigheden af, endelig at maatte svare, dog, ganske forladt af den Mandenærvarrelse, der ellers stedse var ham egen, formaaede han neppe og temmelig uforstaaeligt, at fremstamme nogle usammenhængende Ord. Til Lykke var Prindsessen selv for bevæget til at bemærke det, hun kæmpede sønlig for at vinde Fatning til at kunne tale videre. "Jeg er overbevist om," sagde hun, "ikke at have taget Feil, naar jeg i dette mit Livs vigtigste Anliggende vælger mig til Raadgiver en Ven af den, der ogsaa er min fjæreste Ven." — "Og Kongen?" frembragte Lauzun endelig med Moie. "Han kjenner og billiger min Beslutning, saavel som de Grunde, der have bevæget mig til at fatte den", var Svaret, "men han har afslaaet at være mig behjælpelig i at styre mit Valg; og hvor vanskeligt er det ikke, alene, blandt saa mange Værdige, at vælge den Værdigste! — Dog, hvorfor skulde jeg ville flusse Dem?" vedblev hun efter kort Tausched med nedslagne Dine, "mit Valg, Greve! træer jeg er stæet; dog har jeg ikke fast Tiltro til mit Hjerte.

jeg vilde sige, jeg tør ikke troe det ubetinget; jeg
 ønsker Stadfæstelse — jeg ønsker — De, Laurun,
 er den, jeg har valgt, til at raade mig afgjæ-
 rende. For Dem nævner jeg det Navn, som jeg
 ikke engang endnu har nævnet for Kongen." Hun
 taug, glødende over sit hele Ansigt, medens Lau-
 run blev bleg som Døden. "O nei, nei!" raabte
 han ganske ude af sig selv, i det han boiede sit Knæ
 for hende i den meest ydmyge Stilling, "nævn mig
 ikke den Ulykkeliges Navn, undlad det — som en Barm-
 hjertighed imod mig. Hvorledes var jeg istand til
 at afgjøre her!" vedblev han, i det han med Meie
 fattede sig, "og hvis jeg vovede det, og min Dom
 havde den Ulykke at mishage Deres kongelige Høi-
 hed!" — "Denne Feighed ligger ikke i Deres Na-
 tur, Grev Laurun, og De er i dette Dieblik ikke
 saa aabenhjertig imod mig, som min uindskrænkede
 Tillid fortjener", svarede Prindsessen med nogen
 Høihed. "Hvem kunde vel dybere føle det Hædren-
 de i denne naadige Tillid end jeg!" gjentog Laurun,
 "dog ikke mindre dybt føler jeg hvor vanskeligt det
 er, at vise sig værdig dertil." — "Veed De vel,
 at man kunde tage disse Udflugter fra en meget for-
 nærmende Side?" sagde Prindsessen, i det hun
 vendte sig bort fra ham; hun rejste sig derpaa fra
 sin Lænestol, og nærmede sig den aabensaaende
 Dør til det Bærelse, hvori hendes Damer og nogle
 af Hoffets Cavalierer forkortede Tiden med vittige
 Samtaler og Skjemt, og med hiint frivole Galan-

terie, der udmærkede hiin Tid. Laurun fulgte hende, uden ret at vide hvad han gjorde; den paa- faldende Bevægelse, hvori han befandt sig, undlod ikke at fordoble den almindelige Opmærksomhed, som hans lange Tête à Tête med Prindsessen allerede havde opvakt, dog han, alene beskæftiget med sig selv, mærkede det ikke, men drog sig saa hurtigt som muligt ud af den glimrende Kred, for i Gen- somhed at eftertænke hvad han nylig havde oplevet.

Længe gjorde han sig forgæves Umage for at ordne alle de Dnster, Forhaabninger, Bekymringer, som i denne Morgen larmende gjennemkrydsede hans Indre. Han gjøs af Harm ved den Tanke, maa- skee ved egen Brøde at være bleven et Maal for den heie Dames Spot, men strax forkastede han igjen dette Indfald, som uværdigt for hende og for ham selv; dog nu blev han greben af den Frygt, at have bortskjertset hendes Tillid ved sin altfor store Ængstelighed. Saaledes svævede han længe mellem Himmel og Helvede, indtil han endelig halv for- tvivlende fattede den Beslutning, for enhver Priis at befrie sig fra denne qvælende Uvisshed, og ved Bønner og Forsikringer om ubetinget Oprigtighed at tilvinde sig den Erklæring af Prindsessen, som han nylig med saamegen Noie havde undvegen, men da ogsaa med Grimodighed og Selvopofrelse at for- tjene hendes Tillid, om han endogsaa selv skulde gaae til Grunde derved. — Forst sildig om Aftener lykkedes det ham igjen at nærme sig hende; det var

paa en Mafferade, hvorved Kongen tilligemed dem, der vare nærmest om ham, lode sig see, klædte som arabiske Hyrder. I deres stive, med Edelstene besaaede Klæder af Guldbrocade, med meget store, stærkt forgyldte Hyrdestave i Hænderne, og med store, glimrende Blomsterkrandse paa de velpudrede og af Pomade duftende, lange, nedhængende Haar, vilde de, trods deres Paaflædnings store Pragt, i vore Dage have spilt en temmelig latterlig Figur, dog hiin Tids fordærvede Smag fandt det altsammen ganske fortræffeligt. Anna af Montpensier, i prænzalst Nationaldragt, ikke mindre rigt, men meget smagfuldere klædt end hine idealiserede Hyrder, tog sig langt bedre ud. Den landlige Dragt gav hende noget mildt, fremmed, ualmindeligt tillokkende i sit hele Væsen, og hævdede Grevens Mod, i det han nærmede sig til hende. "Ter en Angrende bonde om det, han for saa Timer siden i usalig Blindhed stodte fra sig?" hvidskede han til hende. "Tag Eder i Vare for Ulven, min skjonne Hyrde, og forglem for alting ikke Eders sædvanlige Forsigtighed", var hendes i en halv løstlig, halv fernærmet Tone, let hankastede Svar. "Jeg frygter intet, thi jeg har intet mere at tabe, og dette har jeg mig selv at takke for", gjentog Laurin, "dog af, min Hyrskinde!" tilføiede han strax derpaa venlig, "tillad mig nu, ikke længer at vedblive denne Mafferade, jeg føler mig i dette Dieblis ikke stærk nok dertil. Vidste De hvilken Kamp, der siden i Morges

har raset i mit Bryst! Kjendte De min Anger, min
 hede Længsel efter at kunne hellige min hele Tilvæ-
 relse alene til Deres Tjeneste! Deres idag mod mig
 viste Fortrolighed har, efterat jeg har betvungen
 det uventede deri, hævet mig over mig selv, jeg
 føler Mod til for enhver Priis at ville fortjene den,
 skjænk mig den atter, og jeg tilsværger Dem, i det
 mindste at gøre mig værdig dertil ved Trofasthed
 og Oprigtighed, endogsaa om jeg derved skul-
 de staae Fare for at mishage Dem!" — —
 Lauruns Stemme skjælvede fjendeligen, ogsaa
 Prindsessen var meget bevæget; længe saae hun
 taus og rovende paa ham. "Det forekommer mig",
 sagde hun endelig, "som om jeg ikke mere er den
 samme, jeg var i Morges; dengang havde jeg
 Mod; Deres Uengstelighed, Grev Laurun, troer
 jeg, har smittet mig." Hun taug igjen, en Taare
 glimtede i hendes skionne blaa Øie, et veemodigt,
 frygtsomt Smil svævede paa hendes igjen halvt
 aabnede Læber — da forkyndte et Taffeluhre i Sa-
 len med hoit gjenslydende Slag Midnatsstunden, og
 Prindsessen foer forskrækket sammen. "Det er
 Midnat, og det er en Fredag, der begynder", sagde
 hun blegnende, "det er en ond, uheldsvanger Dag,
 paa hvilken man ikke kan begynde paa Noget, der
 skal falde lykkeligt ud. Nu tør jeg ikke nævne Dem
 Navnet, det er for mig, som om min Lykke allerede
 var halv forspildt, fordi jeg netop i dette Minut
 vilde have sagt det, og sørgelige Ahnelser sammen-

presse nu mit Bryst. Gaae, kjære Greve, til Kon-
 gen. God Nat! — i Morgen, Loverdag, hos Dron-
 ningen", tilføiede hun fløgtigt, i det hun vinkede ad
 sine Damer, der stode i nogen Graastand fra hende. —
 Da hun bortfjernede sig med disse, saae Lauzun
 længe tankesfuld efter hende, og vovede ikke at ville
 bekæmpe en, i hine Dage næsten almindelig her-
 skende Døvertro, for hvilken han maaskee ikke selv
 folte sig ganske fri. Langsomt snege Timerne sig,
 og hidførte endelig den Aften, der skulde ende al
 hans Frygt og Haab. Allerede omfåbte i Dron-
 ningens Bærelse Verlds i Hundredetal Matten til
 det klareste Solskin; deres Straaler bleve i tusind-
 vis reflekterede fra de rigt forgyldte Bægge, og
 den seeagtige Glans af de blinkende Juveler, de
 funklende Broderier, de utallige Girandoler af
 Bjergkrystal, udbredte en egen, i alle Regnbuens
 Farver spillende Lysning gennem den med stærk
 Bellugt opfyldte Luft. Hertuginderne, paa deres
 temmelig ubequemme Tabouretter, dannede en mis-
 undt Halvkreds om den i sin Armstol thronende
 Dronning, og saae stolte hen paa den talrige Skare
 af de øvrige Damer, Grevinderne, Marscheserne,
 Vicomtesserne, som af den ubønhørlige Hof-tifette
 vare fordømte til bestandig at staae, og endnu kun med
 Noie holdte sig opreiste. Galanterie, Intrigue, hof-
 lig, tom Sladren snurrede hvidskende gennem Salen.
 Underholdningen var, som den pleier at være paa
 saadanne Steder, sagte, afmaalt, betænksum i Mær-

heden af Dronningen; livligere, med forhøiet Interesse, jo længere den bortfjernede sig fra hende. — Ved Siden af et stort Speil, noget bortvendt fra de øvrige, sad Anna af Montpensier eftertænk- som og indsluttet i sig selv paa den Stol, der til- kom hende som Prindsesse af Frankerige. Det var allerede langt ud paa Aftenen, og endnu havde hun ikke udtalt hiint Navn, endnu havde hun ikke funden det gunstige Dieblif, der skulde bringe Grev Lauzun i Nærheden af hende, hun var maaskee end- ogsaa sig selv ubevidst gaaet af Veien for ham, thi ogsaa i Fyrstindernes Bryst flaaer et bange, trodsigt og forsagt Pigehjerte. Nu gjennemfløi hendes Die endnu en Gang Forsamlingens glimrende Rækker og saae den Eneste, som det søgte, staaende i et Hjer- ne af Salen, ikke langt fra hende, ganske tabt i hendes Beskuelse. Det var hende i dette Dieblif, som om venlige Aander tilhvidskede hende et Mid- del til at beseire hendes bange Untseelse; en stærk Rødmen, en kort Betænkning, og hurtig, som om hun selv ikke vilde give sig Tid til Overlæg, vendte hun sig til Speilet, ligesom for at ordne noget paa den af Edelfstene sammensatte Blomsterbouquet, som hun bar paa Brystet. Endnu engang saae hun igjennem Speilet hen til hiint Hjerne, hvortil hun nu vendte Ryggen. Lauzun stod der endnu, hun saae hvorledes hans skarptseende Die opmærksomt for- fulgte, endogsaa den mindste af hendes Bevægelser. Sagte, som Engle kysse sovende Born, aandede hun

70
paa Speilet, og med let Finger skrev hun paa den af hendes Aande beduggede Plet, med store Bogs-
staver: "C'est vous." Derpaa sank hun udmattet
tilbage i sin Stol; den magiske Skrift var ligesaa
hurtigt forsvunden som den var kommen. — Dron-
ningen reiste sig netop nu, for at bryde op, Alle
trængte sig ærbødigt sammen, for at gøre Plads
for hende, og den derved opstaaende Tumult, gav
lykkeligvis Prindsessen Tid til ubemærket at komme
til sig selv igjen. Ogsaa hun maatte nu med sine
Damer begive sig tilbage til Palladset Lurenborg; i
Forbigaaende søgte hendes Blik endnu engang den
lykkelige Lauzun. Bleg af Glæde stod han endnu
paa samme Sted; hun saa, at han havde læst og
forstaaet, hun følte hvorledes hans Blik fulgte hen-
de, men hun formaaede ikke at see sig om efter ham.
I den høieste Hentykelses Tummel ledsagede han
hende, uden at nærme sig, ned til Begnen. "C'est
vous" stod hvorhen hans Blik end saa, "C'est
vous" stod med Flammeskrift i hans Hjerter, "C'est
vous" stod paa den stjernefulde Himmel. Han
tænkte intet, kunde intet andet tænke end disse to
Ord, han sov ind med Tanken derom, og de løste
igjennem alle hans Dremme i denne lykkelige Nat.
— "Er jeg i Besiddelse af mine Sandser? Er jeg
en Daare?" spurgte Lauzun sig selv, da ved hans
Opvaagnelse den forrige Nats Begivenhed spærvede
for hans mere afkjølede Sind som et Dremmedillede.
Den gamle Kamp begyndte paa ny; snart havde han

Medlibenhed med sig selv over sin daarlige Indbildning, snart prisste han sig jublende som den Lykkeligste paa Jorden. "Jeg maa se hende", besluttede han endelig, "hun vil vel give mig at forstaae, om jeg har drømt eller ei." — Han saae hende igjen under Gudstjenesten i Hofcapellet, ved Dronningens Side; henhjunken i Andagt syntes hun ikke at bemærke ham, thi varmere og inderligere steg vel aldrig nogen Bøn til Himmelen fra en Fyrstestol, end Annas Bøn i dette hendes Livs afgjørende Wendepunkt. Efter fuldendt Gudstjeneste reiste Prindsessen sig, for at ledsage Dronningen til de kongelige Børn i Louvre, og Lauzun glædede sig for første Gang ret hjerteligt over sin udmærkede Stilling ved Hoffet, der tillod ham, at ledsage Fyrstinderne derhen. Med glad Uengstelighed lyttede Anna af Montpensier efter Lyden af hans Godtrin, dog uden at see sig om efter ham; hun kjendte sig neppe selv, saa forandret følte hun sig, saaledes havde den Kraft og Nærværelse forladt hende, der ellers var hende saa egen. I hendes Forlegenhed steg til det piinlige, da nu Dronningen gik ind i et Soveværelse med Gouvernanterne, og lod hende alene med Greven. Uden ret at vide, hvad hun gjorde, satte hun sig, halvt knælende, halvt siddende, i en høist yndig Stilling, ned paa en stor Hynde, som var bestemt for Børnene, og laae ved Kaminen, medens Greven nærmede sig, for at benytte dette frie Dieblik. "Jeg dør af Kulde",

sagde hun, for dog at sige noget, og derhos vovede hun ikke at see iveiret, men syntes kun beskæftiget med at varme de skønne Hænder ved Ilden. "Og jeg, min kongelige Herzerinne, og jeg! — jeg kan vel have fortjent denne Straf", sagde Lauzun i synlig Bevægelse. Prindsessen saae med spørgende Blik op paa ham. — "Denne Spot", tilfoiede han neppe hørligt. — "Og troer De da virkelig, at jeg spotter Dem?" spurgte Prindsessen, i det hun reise sig, og saae ham derhos i Ansigtet med et, kun hende eget Udtryk af Trost, Reenbed, og den høieste Tillid; begges Dine medte hinanden, og nu behøvedes der intet Ord mere imellem dem. Hentst, bedøvet, forglemmende Alt, stod Lauzun i Begreb med at synke ned for sin Elskedes Fødder, dog hun var nu atter sig selv lig, og hendes Blik gjorde ham endnu til rette Tid opmærksom paa, at Dronningen strax vilde komme ind i Værelset igjen.

Endnu selvsamme Eendagasten fandt og benyttede Prindsessen et gunstigt Dieblit, for, vistnok under stærk Hjertebanken, at aabenbare Kongen den Mand's Navn, paa hvem hendes Balg var faldet. "At De, Eire! udmærkede ham frem for alle Andre", sagde hun, "det gjorde ham først kjær for mig; at han er Deres Undersaat, at han er en fransk Adelsmand, at han er en Bogter for Deres hellige Persons Sikkerhed, det, min Konge! sætter

ham i mine Dine i Rang med enhver udenlandsk
 Fyrste. Det vil i Fremtiden være min Stolthed,
 mit Livs eneste Glæde, hvorfor jeg daglig takker
 Gud, at jeg er i en Stilling, der tillader mig, og-
 saa ved Glands og Riigdom at kunne udmærke dette
 ubeskrivelig ædle Menneſke, den reueligſte Mand i
 Deres Kongerige, ſaaledes, at han ligesaa vel i det
 Udvoortes ſkal overſtraale dem, ſom hidindtil af
 Egenngytte have beilet til min Haand, ſom han er
 dem overlegen i indvoortes Værd." — Alvorlig og
 deeltagende horte Kongen paa ſin Slægtnings fra
 Hjertet ſtrømmende Ord. "Det være langt fra mig",
 ſvarede han hende, "at ville bortvende en ſaa hoi
 Gunſt af Skjæbneu fra en Mand, der er mig ſaa
 dyrebare; men for opofrer jeg Alt, end at man ſkul-
 de ſige, jeg var iſtand til at bygge en Vndlings
 Lykke, paa en elſket, med mig ſaa nær beſlægtet
 Fyrſtindes Bekoſtning. Derfor, dyrebare Anna!
 tillader jeg mig ingen Stemme ved Deres Valg,
 jeg overlader det ganſke til Deres ſjønne Hjerte og
 Deres lyſe Aand. Jeg vedbliver at være Deres
 Ven, kjære Couſine! aldrig, i ingen Stilling i
 Deres Liv ſkal De finde mig forandret. Vær lykkel-
 lig, i det De udbreder Lykke omkring Dem, og med-
 tag kun endnu den Advarſel, for Alting ikke at glem-
 me Forſigtigheden; thi Lauzun har mægtige Fjender."
 — "Hvem kan ſkade os? Hvem vil være os imod,
 naar Kongen er med os?" raakte Anna henrykt, og
 bøjede ſig for at kyſſe hans Haand, men han tog

hende smilende i sine Arme, kysjede hende paa Panden og forlod hende.

Intet kan lignedes ved den Opfigt, den Larm, den Forundring, der udbredte sig over hele Paris, da den følgende Dag. Efterretningen om Prindsessens Formæling, som allerede var bestemt til den næste Søndag, blev bekjendtgjort ved Hoffet. Ligesom kedøvet løb Alle imod hinanden, Alle spurgte og svarede i eet Aandedrag, enhver fortalte den anden den uhorte Nyhed, som denne fortalte ham igjen i samme Dieblif, og de forsikrede og svore derhos høit og dyrt, at de hverken kunde forstaae eller begribe den. "Naar I skrive af Forundring", skrev Gruv. Seigné til hendes Datter i Provindsen, i det hun meddeelte hende Lausuns uhorte Lykke, "naar I ere ude af Eder selv, naar I forsikre, at vi tilskrive Eder en Fabel af en meget taabelig Opfindelse, fort naar I skjænde paa os og sige os Injurier, saa have I stor Ret, thi vi alle her i Paris have gjort det samme mod hinanden." — Hele Frankrigs høie Adel felte sig æret ved den uhorte Udmærkelse, som Prindsessen lod en af deres Stand vederfares, og en Mængde Lykønskende strømmede fra nu af bestandig ind og ud i Palladset Luxemburg, ja manne af de Fornemmeste, med Hertugen af Richelieu i Spidsen, takkede hende knælende for den høie Ære hun beviste dem alle ved Valget af sin Gemal. Lausuns Slægtninger og nærmeste Venner, Mænd og Damer, trængte sig omkring hende med uudømmelige Glædespyttinger

og Taksigelser, de omfavnede hendes Ansæ, kyskede hendes Hænder, ja endogsaa Sommen paa hendes Klædning. Anna af Montpensier svømmede i Gælighed og Henrykkelse. "Elsker ham, at, elsker ham dog ret inderligt, ret hjerteligt", raabte hun i den gladeste Tummel til dem, "den hele Verden har jo ikke Kjærlighed nok, til at belønne ham saaledes som han fortjener det!" — Den kongelige Familie, Kongen undtagen, befandt sig rigtignok i denne Tid i en Stemning, som var meget modsat den offentlige. Fremfor alle harmedes Dronningen, thi hun havde bygget de meest glimrende Planer for hendes yngste Son, Hertugen af Anjou, paa sin Slægtnings betydelige Efterladenskab, hvis denne, som hun haabede, forblev uformælet, og var isag nok til at sige dette til Prindsessen, og at overøse hende med Bebreidelser istedetfor at ønske hende til Lykke; hun anvendte endogsaa Bønner og Skjælden, Taarer og Brede, endogsaa en under hende Taarestømme gennemvaaget og gennemstridt Nat, for at bevæge sin Gemal til at tage hans allerede givne Tilladelse tilbage; dog dette var ikke den rette Vej, til at bringe Ludvig den 14de paa andre Tanker. Ogsaa Monsieur, Kongens Broder, saae ved Prindsessens Formaling en Plan voldsomt forstyrret, hvis Udførelse han holdt for ganske sikker, og gik ind i dette ligeledes ganske uden Omsvøb. For saa Uger siden var han bleven Enkemand; hans Gemalinde, Gentierre af

England, hvis uforlignelige Ynde og Huldſalighed, opbevaret for Eſterverdenen i hendes Portrait, af van Dyck's Meſterhaand, fortrøller os i det dresdenſke Gallerie, blev forgiftet af den afſkyelige Chevalier de Lorraine, hendes Gemals Yndling, der beſuagtet ikke mindre vedblev at være det, endſkjøndt Gjerningen var almindelig beſkjendt, og Monsieur ventede kun endnu Enden paa den ſerſte Ergetid, for at kunne byde ſin rige Couſine ſin Haand. Hans Forſæt var ved Hoffet en offentlig Hemmelighed, og ſandſynligviis fremſkyndte hans Yttringer Prindsſeſſen af Montpensier til hurtigere at udføre ſin Beſlutning, da hendes Sjæl vel maatte opfyldes med Rædsel ved Tanken om et ſaadant Ugteſkab.

Prindsſeſſen agtede, i ſaſt Tillid til Kongen, kun lidet paa hendes øvrige Elægningers Brede; og ſaa Laurin kunde ifkun tænke paa ſin Løfte, og glemte hele den øvrige Verden; dog de, der virkelig meente det godt med Begge, vare langſtra ikke ſaa ubekymrede. Midt blandt Glædesbviisningerne og Lykonſtningerne hørvede ſig advarende Stemmer, ſom bade, ikke at nele forlange med Udførelſen af hvad der var beſluttet, ogſaa blev Greven raadet, ikke at gaae ud uden Ledſagere og uden Waaben. Diſſe Advarſeler bleve vel i Begyndelſen kun lidet agtede af de Løftelige, men fandt dog lidt efter lidt Indgang hos Prindsſeſſen, da de, eſterat være gjentagne ofte og af ſaa Mange, ſandſynligviis maatte gjøre Tanken om truende Fare ſandſynligere

for hende. Og saaledes blev da endelig endnu samme Aften besluttet, at opsætte den til næste Søndag bestemte Formælingshøitid, der skulde stee i Louvre med kongelig Pragt, og i det Sted at lade sig vie allerede næste Torsdag paa Landet og i al Stilhed. Kongen lod sig let bevæge til, ogsaa at samtykke heri, og saaledes laae der nu kun endnu een eneste Dag imellem Diebliffet og de Elffendes fuldendte Lykke. Var det et Under, at de fra deres Høide oversaae denne tilspyneladende ubetydelige Kløft, og forglemte, at eet Skridt eller Hundrede Mile fra Maalet i Grunden er eet og det samme. —

Den sidste Dag tilbragte Prindsessen med, ved meer end kongelige Foræringer, at sætte sin tilkommende Gemal istand til paa en værdig Maade at kunne fremstilles ved Siden af hende, saavel ved Tilhøringen fra Prædikestolen, som ved Ægteskabscontractens Underskrift. Hun overgav i Forveien til ham, ved retsgyldige Gavebreve, fire af hendes Godser, hvis Værdi beløb sig til 22 Millioner. Disse vare Hertugdømmet Montpensier, efter hvilket han i Fremtiden skulde føre Navn, Grevskabet Eu, hvis Besiddelse gav ham Rang som første Pair af Frankrig, og de tvende rige Hertugdømmer, Saint Fargeau og Châtellerault. Lauzun var nær ved at synke under Byrden af al denne Herlighed; det gik ham dermed, som naar man staaer tæt ved det nederste Trin til en herlig Domkirke, og kaster Blik-

ket i Weicet. Hans Lykkes mægtige Bgning truede med at sønderknuse ham, han svimlede, han kunde ikke glæde sig, denne Storhed var ikke hans Element, den fortrængte Kjærligheden og lænkebandt den med guldne Kjæder i gammeldags, stive Former, der stedse vare forblevne fremmede for hans Sind. — Endelig frembrød Torsdagen, og Alt var beredt til Reisen til Charenton, hvor den Geistlige ved Alteret ventede Brudeparret. En Time forløb efter den anden i bestandig mere og mere utaalmodig Forventning, indtil endelig den Esterrætning kom, at Egetestabscontracten ikke kunde blive fuldfærdig fra Notarerne før ved Mattens Indbrud. Formælingsfesten maatte derfor opsættes til den følgende Dag. "En Fredag!" raabte Prindsessen gysende, og bleg Forfærdelse malte sig i alle hendes Træk, "gode Gud! skal vi træde for Alteret paa en Fredag?" — Forgjæves søgte nu Laurun at forjage denne bange Frygt fra hendes ellers saa fast bestemte og freidige Sind, det var hende umuligt at overvinde den; han maatte med tungt Hjerter forlade hende i en næsten trostesløs Stemning, thi hans Pligt, som han selv paa denne Dag ikke dovede at efterlade, kaldte ham i Nærheden af Kongen. — Forgjæves søgte Anna i de Besøgendes Brimmel, der endnu stedse holdt hende omleiret, at anddrage sig denne ahnende Følelse, som efter Lauruns Bortfjærelse hvilede endnu tungere paa hendes Sjæl. De Ansigter, der omgave hende, forekom hende ikke

længer at være de samme som i Gaar og i Fergaars. Kolde, lurende Træk gjorde hende selv Andedraget vanskeligt; falske Smil grinte hende imøde, hvor hun tilforn kun saae Kjærlighed og Trost. Hver Time udsendte hun Bud, for ved Trudsler, Bønner, Overtalelser, glimrende Løfter at paastynde Contraktens Udfærdigelse; hun vilde for enhver Priis undgaae den frygtelige Fredag, og havde fast besluttet, endogsaa med den indbrydende Nat at tiltræde Veien til Charenton, — dog forgæves. Retspersonerne vedbleve egenfindigen at gaae den allerlangsomste Sneylegang, enhver, endogsaa den mindste Formalitet, maatte overlægges ti Gange, overalt fandt man Vanskeligheder og Dphold, man lovede at arbejde hele Natten, og haabede, maaskee at blive færdig ved Dagbrækningen. — Endelig, med Aftens Komme vendte den elskede Ven atter tilbage til hende, dog ogsaa han saae bleg og udmattet ud; tusinde drillende Tilfældigheder havde forfulgt ham den hele Dag igjennem; intet af hvad han havde foretaget sig var lykkedes ham. Hans erklærede Fienders endstaaende Venlighed, hans sande Bønhørs bekymrede Udførelse, meget indstændige Advarsler, der havde modt ham fra flere Sider, Alt havde ogsaa ladet ham føle Forskjellen imellem idag og igaar, og dog kunde han uagtet den alvorligste Efterforskning ikke opdage, hvad der egentlig havde forandret sig. Kongen var tilspøneladende ligesaa venlig imod ham som ellers, dog havde han den hele

Dag kun talte lidet med ham, og intet Dieblig uden Bidner, thi Fru v. Montesperan var upasselig, og Monarken havde tilbragt flere Timer hos hende i hendes Værelse. — For første Gang idag glimtede en Straale af Glæde i Annas Mine, da hun atter saae sin Ven; hun rakte ham huldtsmilende sin Haand, og bad ham at sætte sig fortrolig ved hendes Side; men han afflog det. "Lad mig blive staaende her for Dem, min tilbedede kongelige Fyrstinde, saaledes som det anstaaer en Undersaat af Deres Huus", sagde han, "und mig den Stolthed, aldrig, endogsaa i Glædsen af den høieste Lykke at have glemt mig selv, og hvad jeg er! Endnu er jeg bedrøvet af den ubegribelige Bending, som Skjæbnen har taget med mig, endnu er det mig stedse, som om jeg svævede i en Drom af himmelsk Salighed, med den Bevidsthed, at Alt, Alt vil blive mig rovet naar jeg vækkes. Ak! fra hvem, fra hvilken Side vil det Stød komme, der vækker mig?" — "Lauzun!" raabte Prindsessen, "De ængster, De bedrøver mig uudsigelig!" Men uden at agte paa disse Ord, sank han paa Knæ for hende. "Tilgiv mig", sagde han, "naar jeg med den Aabenhjertighed, som jeg er Dem skyldig, tilstaaer Dem, at fremfor Alt den Tanke er quælende for mig, at De maaskee engang kunde angre at have ophoiet mig til Dem, at det maaskee allerede nu kun var Edelmødighed, kun Trofasthed mod Deres givne Løfte, der bevæger Dem til, trods alle de Banffeligheder, der optaarne

fig, at fuldende, hvad De har begyndt. Hvis det var
saaleves! I saa overlæg det vel: det gjelder et
heelt Liv, det gjelder maaskee min tilkommende
Salighed! Troe mig, Ingen vil dadle Dem, Ber-
den vil rose, ja maaskee endog beundre Dem, naar
De, om vi endogsaa allerede stode for Alteret —” —
”For Guds Skyld, hvilket Sprog!” afbrød Prinds-
sessens ham. ”Hvorledes kan det være muligt,
hvoreledes er det muligt, at en saadan Tanke kunde
opstaae i Deres Sjæl!” — ”Jeg er, og jeg siger, hvad
jeg naar”, gjensvarede Lauzun, og skjulede sit ned-
sænkte Hoved liig den til Døden udmattede Forsølgte,
i begge sine Hænder. ”Ulykken svæver over mig; jeg
hører dens Vingeslag”, sagde han halvt for sig selv,
”Elaget, der tilintetgjør mig, vil og maa ramme
mig; skulde jeg ikke finde Trøst deri, at det vilde træffe
mig fra den dyrebare Haand, der har skabt mit Livs
Lykke?” — I dette Dieblis aabnede Døren sig, Lau-
zun sprang op, begge stirrede med bleg Forfærdelse
hen imod den. Det var en af Prindsessens Damer,
som bragte hende den Efterretning, at Kongen om
et Kvarteer ventede hende i sit Bærelse. ”Gud-
skæ Lov!” raabte Prindsessen, i det hun aandede
døbt i Veiret, ”Kontrakten er færdig, man har
bragt Kongen den til Underskrift, og min gode Fæt-
ter flyr selv ikke den sildige Aftenstid, for at for-
skaffe mig en rolig Nat.” Lauzun deelte gjerne
Prindsessens Troe, der ogsaa igjen gjorde ham let
om Hjertet. I al Hast blev nu nogle Bestemmelser

til den næste Morgen gjentagne.' Klokken fire vilde de, efterat hver for sig, som Skik var, havde skriftet hos sin Skriftefader, kjøre fra Paris i to forskjellige Vogne, for henimod Klokken sex at mødes hos Marschalinden af Crequi i Charenton, hvor Stedets Præst skulde forrette Vielsen. Paa ny reiste der sig en hemmelig, forudahnende Smerte, da de nu, omvendt fjondt kun for nogle faa Timer, skulde skilles fra hinanden. Lauzun fattede sig med siensynlig Anstrængelse; men Anna brast ud i hede Taarer, da han var borte. — "Hvor jeg dog er glad", sagde hun til sin Hofdame, "over endelig at være kommen saa vidt, at jeg har overvunden denne Dag!" og hendes Taarer flode stedse hyppigere, men de lattede ikke hendes Hjerte.

Hun fandt Kongen i hans Bærelse, han var bedrøvet, i siensynlig Forvirring; han omfavnede hende, og holdt hende længe stilticende i sine Arme, forend han begyndte at tale. "Dyrebare Anna!" sagde han endelig, "De finder mig i Fortvivlelse, men det er bedre, at De erfarer, hvad der ikke kan forandres, uden Toven, og af mig, Deres elskede Ven, hvis Medfølelse vil lindre Deres Smerte. Min elskede Anna! Vi Konger staae i Verdens Dine som Solen paa Himlen, derfor tør ingen Pletter heste paa os. I Paris, i hele Kongeriget, ja endogsaa langt over dets Grændser, i fremmede Fyrsters Gebeet, ved deres Trone — jeg ved det med uimodsigelig Visshed

— overalt gaaer det Rygte omkring, at jeg opofrer Dem, dyrebare Cousine! at De, fordi jeg vil det, opofres, for at skabe min Yndlings, Lauzuns, Lykke, at jeg paa Deres Betsøining opløfter ham til Rang med Prindserne af Blodet. Det tør ikke være saaledes — min kongelige Ære for mit Folks og Verdens Dine taaler det ikke. Jeg føler Deres Smerte, ja endogsaa den Uret, som De og han paa en vis Maade derved maa taale, men De maae begge bære det med Fatning; det gjelder det Helligste i Verden: Deres Konges Ære; De maa opgive den Tanke, at blive Lauzuns Gemalinde.” — Hvo kunde skildre den Scene, som nu paafulgte: Annas Smerte, hendes Forestillinger, hendes Klager, hendes Bønner, hellere at give hende Døden, end for en Grilles Skyld at adskille hende fra den inderlig Elskede; Alt var forgjæves; den Ubønhørlige Klagede med hende, han knælede ved hendes Side, da hun med fortvivlelsesfuld Ben sank for hans Fødder, han holdt hende længe omfavnet, Kind mod Kind, hans Taarer blandede sig med hendes, han var nær ved at forgaae af Medlidenhed; men han forblev fast ved sin Beslutning. Ludwigs Hæder gjaldt ham mere end hans egen Følelse, og man havde funden Veien til hans svageste Side og vidst at gribe denne saa kunstigt, at han ikke var i Stand til at lestrive sig. Fru v. Montespan, Lauzuns hemmelige, men desto farligere Fjende, havde hverken glemt eller tilgivet den engang af ham lidte Fornærmelse, omend-

skjøndt hun vidste at give sig Ekin af, at det var fleet. Hun, og med hende de fjendtligsindede Medlemmer af Kongens Familie, der ikke skuede noget Middel for at naae deres Wiemeed, havde vidst at benytte den eneste Dag, som den ved deres Rænker opholdte Ægteskabscontract skærkede dem. De havde bragt det dertil, at Kongen troede at handle stort, der hvor han kun viste sig svag og grusom, og ingen Grunde, ingen Beviser, som stode til den stakkels Annas Raadighed, formaaede at overbevise ham derom.

Tilintetgjort, senderknuft paa Legeme og Sjæl, naaede hun liig en Døende sin Bolig. Neppe var hun kommen der, saa aabnede Døren sig atter til hendes Bærelse, og, ført af sin tro Ven Guirry, ledsaget af Hertugen af Montangier og Marichallen af Cregui, traadte Lauzun's blege Skikkelse ind. — "Kongen har befaleet os", sagde Hertugen, "at bringe Hr. v. Lauzun herhen, for rodmng at takke Deres kongelige Hoied for den Naade og Ære, det har behaget Dem at tiltrænge ham. Kongen glæder sig meget over den Lydighed, hvormed De begge midt i Deres Smerte have underkastet sig hans Villie; han beder Deres kongelige Hoied at være overbevist om, at han vil gjøre Alt, for at kunne give Dem Beviser paa sin Kjærlighed og Erkjendtlighed." — "Hvad kan han gjøre", udraakte Prindsessen i vild Fortvivlelse, "hvad kan han gjøre, den Asmægtige, — det kan træffe mig, fordi han saa grusomt sen-

bertraadte min Lykke, min Rolighed og min Fred?
 O Lauzun! hvorledes vil De, hvorledes ville vi
 begge herefter kunne udholde Livet?" Derpaa reiste
 hun sig pludselig fra den Sopha, hvorpaa man
 efter hendes Afsmagt havde lagt hende, og greb Lau-
 zuns Haand. "At tage Afsked fra min Lykke, fra
 den Mand, over hvis Tab jeg evig maa sørge, vil
 dog vel blive mig tilladt uden byrdefulde Vidner?"
 sagde hun med en Heihed i Blik og Tone, hvorfor
 Lauzuns Ledsagere maatte forstumme. Hun førte
 derpaa Lauzun ind i det til hendes Bærelse stødende
 Kabinet, det samme, hvori hun for faa Dage siden
 første Gang forsøgte, at forraade sit Hjertes stille
 Hemmelighed for ham; hvortil grædende sank hun her
 til hans Bryst, og for første og sidste Gang indslut-
 tede den Elskede hende i sine Arme. Ogsaa han
 blev her forladt af den Gæsthed, hvormed han hidind-
 til havde staaet for hende, ogsaa fra hans Dine
 frembrøde hede, brændende Taarer, mægtige Sukke
 opstege fra hans svært betyngede Bryst, dog kun
 faa Minuter — da vendte han sig bort og gik atter
 derfra, taus som han var kommen, medens den Ar-
 me i en dyb Afsmagt fandt en kort Hvilepunkt for sin
 Smerte. Hun vaagnede kun af denne til en lang,
 frøgtelig Kamp imellem Døden og hendes plyndrede,
 fra dette Dieblik af glædelose Liv. — Først
 denne Kamp blev afgjort, var den uslykkelige Lau-
 zun allerede forlængst andengang ved et Lettre de
 Cachet bleven udstødt af de Levendes Rige; thi

trods alle hans Gjenders Overtalelseskunster, taledes desuagtet en altfor lydelig Stemme i Kongens Hjer-
te om den Uret, som han havde lidt, til at han
ikke skulde laane Dre til ethvert Forsøg paa at frem-
stille ham som skyldig i Brede; og man er aldrig
grusommere end mod dem, mod hvem man føler,
allerede engang at have gjort Uret. Derfor over-
taledede han sig selv til at troe, hvad han i sit Hjer-
te aldrig kunde troe; han antog den Beskyldning for
sand, at Lauzun under Underdanigheds Maffte kun
skjulede den Plan, desuagtet hemmelig at lade sig
forene med Prindsessen af Montpensier, og straf-
fede denne supponerede Forbrydelse med eksempeløs
Haardhed, for blot ikke at see den Mand, hvis
Syn maatte tjene ham til erig Bebreidelse. Thi
Svagbed og Tyrannie gaae stedse Haand i Haand.
— Lauz, indsluttet i sig selv, besteg den beklag-
elsesværdige Lauzun den Vogn, der skulde føre
ham, — han vidste ikke hvorhen. I alle Stæder
paa den lange Vej opvakte hans haarde Skjæbne den
almindeligste Deeltagelse; han optog dette saa lige-
gyldigt, som om Talen var om en Wildfremmed.
Officieren, der var givet ham med til ledsagelse,
stræbte saameget som muligt at lette ham den serge-
lige Reise; han søgte ofte med ægte fransk Urbanis-
tet, at aflokke ham en Samtale, for at give ham
Leilighed til at give sit beklemte Hjer-
te Luft ved Klager, dog Lauzun forblev taus. Kun eengang,
ved Grændserne af Savoyen, hørte man paa et me-

get farligt Sted bad ham stige ud af Vognen, svarede et bittert Smil paa hans Læber: "Farer som denne behøver Grev Lausun ikke at frygte", svarede han, bled siddende i Vognen, og saae med ufravendt Blik ned i den dybe Afgrund ved Siden af den smalle Landevei. — Endelig naede man den høie, af sorgelige Tjurretræer omgivne Bjergfæstning Pigneral, i de piemontiske Bjerge, hvor han maatte hele sit Liv skulde bøde for et Par forlængst glemte, til en Kammertjener i Utide let henkastede Ord; thi egentlig havde han kun ved Følgerne af denne Uforsigtighed paadraget sig den mægtige Montespans Brede, som nu tilintetgjorde ham. Taus, som han kom, fulgte han sin Slut, taus betraadte han den hvuldgjenslydende, klippefaste, halv underjordiske Hvelving, der skulde tjene ham til Fængsel. Med alvorlige Blik betraadte han den sorgelige Bolig; "in Saecula Saeculorum," udraabte han, da Skaadernes og Laasenes Råsen forkjendte ham den lange Afsked fra Solen og Luften, fra Livet og Glæden, og han var fra nu af, ligesom Tusinde før ham, forglemt af Alle, kun ikke af den Elskede.

B l æ n d v æ r k .

(Novelle, af Fr. Laun.)

Tredsindstyve til firesindstyve Aar efterat Pave Bonifacius den tiende havde begavet Høiskolen i Erfurt med nye Friheder, gik en Søndageftermiddag to Studerende her over Gaden, endnu uvisse om, i hvilken Kirke de vilde høre Gudstjenesten. Da kom omkring Hjørnet en Jomfru dem imøde, hvis Elskelyst liig nyfalden Enee igjennem det efterhaanden tiltagende Tusmørke, og tillige var saa fint og ziirligt, at de to Ungersvende hverken kunde tvivle om hendes Skønhed eller heie Byrd. — Da de bestemt traadte et Skridt tilbage, gik Jomfruen dem forbi med sædeligt nedslaget Blik, og nu først fluede de hendes ranke, herlige Væxt, saa at deres Blik hang som lænkebundent ved den vidunderlige Mø. Især blev den ene, ved Navn Siegmund Warsberg, heet om Hjertet, og han talede saaledes til sin ledsager, Gotthard Heßler: "Kjære! hvad kunne vi gjøre bedre, end at følge efter denne Frø-

ten, der sikkert ogsaa gaaer hen at deeltage i den kristelige Menigheds Andagt? Thi det maa vel være det helligste Gudshuus, hvor Englene træde ind i synlig Skikkelse." — Men endskjøndt Gotthard selv var indtaget af Pigenes Skjønhed, mishagede dog saadan Tale ham over al Maade, og han irrettesatte Warsberg med haarde Ord. Dog fulgte han med ham til vor kjære Frues Kirke, i hvilken Somsfruen just traadte ind. Imidlertid kunde de ei, som Siegmund havde haabet, faae en Plads i den skønne Piges Nærhed, da hun sad paa et afsidets Sted, ved Siden af Raadsherre Seideler, der — saa hørte Siegmund af en Naboe — var hendes Fader. Da nu Somsfruen her paa sit klart oplyste Sæde slog Eloret tilbage, forekom det Siegmund som om med hendes fromme, huldfulge Ansigt en ny Sol gik op over hans Liv, og hele hans Hu var saaledes henvendt paa den yndige Mø, at der ingen Plads blev tilbage til Andagt i hans Sjæl. Men Gotthard, der sad ved hans høire Side, saae en Stund uafbrudt til den anden Side, og hvidskede bleg, forfærdet, med dybt Aandedræt til sin Ven: "Siegmund, hvad for en stræffelig Naboe har Du ved Din venstre Side?" — Warsberg kastede et bange Blik derhen, og viste derpaa Gotthard en mørk og vred Mine, da han troede, at han kun havde villet forstyrre ham i Bestuelsen af den skønne Pige. — Men Gotthard blev ved: "Lad os heller vælge en anden Plads, thi i Sandhed, Din Naboe forekom-

mer mig i denne andægtige Forsamling, som Judas iblandt Apostlerne. Det er, som om hans Blik tilintetgjorde ethvert fromt Suk paa min Læbe, som om hans gridse Dø vilde udtørre mit Hjerte og suges min Sjæl i sig." Siegmund betragtede sin Ven med et betænkeligt Blik, og sagde: "Men hvad seer da Dit forvirrede Dø? Der sidder jo Ingen ved min venstre Side." — Men desto mere forfærdedes nu den Anden, og han sagde: "Da lader os i Guds og alle hans Helgenes Navn forlade dette Sted. Dog see selv, see, hvor han stirrer paa mig! Kom, Kære, kom!" — Men da Siegmund nu ei heller blev noget vaer, og ingen bedre Plads fandt i Kirken til at betragte Pigen, blev han paa sit Sæde, medens Goethard skyndte sig over paa den modsatte Side. Warsberg følede virkelig, hvorlunde Pigen skjenne, rene Træk med hvert Dieblis fæstede dybere Rod i hans Hjerte.

Da nu Gudstjenesten var til Ende, tænkte han kun paa, at snige sig efter Jomfruen, og hvis hun endog, som han frygtede, skulde være ved sin Faders Side, dog begunstiget af den mørke Aften, i Forbigaaende at tilhvide hende et Glædesord. — Men den Lygte, som Raadsherrens Tjener bar foran dem, hindrede Warsberg længe fra at udføre sit Forhavende, indtil pludselig, forunderligt nok, et heftigt Windpuß, trods den lille Lust, flakkede Lyset i Lygten. Da den Gamle med Tjeneren høiligen forundrede sig herover, gik Siegmund Datts:

ten saa nær forbi, at han, i det han hørte hendes Slør, kunde tilhvidske hende: "Den sødeste Søvn ønskes den sødeste Jomfru!" — Da hun virkelig syntes at have fornummet hans Ønske, ilede han glædedrukken hjem, for at kunne meddele Gotthard, med hvem han boede sammen, sin Guld. Men Gotthard førte dette Navn med Rette. Thi han var gudsfrygtig, og sagde, da han havde hørt Siegmunds Fortælling: "Ulykkelige! vend om fra denne Vej! Det stærkeste Tegn paa Din Forblindelse er, at Du ei kunde see hiin Skrækelige ved Din Side i Kirken, som vendte Din Hu til det Ende, og hvis Blik end bringer mit Hovedhaar til at reise sig. Hiint Vindstød, der slukkede Løjet i Løgten, var tilvisse kun et Pust af den Gyseliges Mund." — "Hvis?" spurgte Siegmund, dybt rystet af sin Vens kraftige Tale. "Hans", svarede Gotthard, "som jeg ei vil nævne, men som Du skulde erkjende af hans Gjerninger." Dette rystede tilfulde Warsbergs Hjerter, og Hæfter blev ved: "Det er den høie Tid, at Du søger at befrie Dig fra den Endes Indflydelse. Tænk paa Dorothea, tænk paa de Taarer, som denne af Dig forførte Pige har fælet. Ja, Siegmund, søg kraftig at redde Dig af Helvedes Snarer, i Stedet for at indvikle Dig end dybere deri." — "D sig mig da, gode Gotthard, hvad skal jeg gøre?" — "Du bør aabenbare Dine Forældre Dit Feiltrin, og med deres Samtykke ægte

Dorothea, inden Ekjændsels forstedse bliver hendes Lod." — "Men", sagde Siegmund, "mine Forældre ville heiligen vredes herover." — "Ja, med Rette", svarede Gotthard; "dog er det den eneste Udvei til at redde den forhen saa uskyldige Piges Ære. Desuden ere Dine Forældre jo rige Folk, der ei have nødig at frygte for de forøgede Udgifter, hvori alene Din Forsælse er Skyld. Dorotheas Fader er jo tilmed en vidt beremt, kunstkærdig Guldsmed, og hun selv en Pige, mod hvem Intet kan indvendes." — Siegmund rakte sin Ven derpaa Haanden og lovede at følge hans Raad.

Men den følgende Nat dremte han om Ka dsherrrens Datter. Det forekom ham, som om hun traadte ud af sin Faders Huus og med hende en Ljæstraale trængte sig ind i hans Sjæl og forjog enhver anden Tanke derudaf. Da hun blev ham vaer, syntes hun at gjenkjende ham, som den, hun havde bemærket saavel paa Veien til Kirken, som paa Tilbageveien, da han tilhviidskede hende hiint Ord. Thi hun rødmede pludseligt, hendes Blik sank til Jorden, og hendes Gud gjorde et uvisst Skridt tilbage. Dog formaaede Siegmund ei at tiltale hende, men sneeg sig efter hende til Maria-Kirken, hvor hun agtede at høre Dittesangen. Men før hun havde naaet Kirken, led det ureligt bankende Hjerte ham ingen Ro, for han havde formaaet hende til at tale. Men han maatte seiv forbauses over, hvor forunderligt let hine giirliche Ord og

Undskyldninger for hans Driftighed gik over hans
 Læber, saa at den skønne Barbara ei kunde vredes
 paa ham, hvorfor han og ledsagede hende ind i Kir-
 ken, og rakte hende Bievandet. — Hun satte sig
 igjen paa den Plads, hun havde haft under den fo-
 regaaende Dags Gudstjeneste, men denne Gang
 var hendes Fader ikke med; hendes Blik fæstede sig
 ogsaa flere Gange paa hendes Ledfager, der e. be-
 høvede frygtfuld at undvige disse, da hans Udseende
 og øvrige Væsen var saare vel skikket til at behage
 en deilig Kv. — Men den klare Dag viste Barbara
 i et end skønnere Lys, thi de store blaae Dine og de
 gyldne Loffers rige Fylde faldt ham derved endnu
 mere i Sinene. — Siegmund undlod ei heller at
 ledsage hende paa Tilbageveien og derhos at anbrin-
 ge sine Elfskabsord. Men til hans store Skræk sag-
 de Jomfruen, at hendes Fader alt havde forlovet
 hende med en anden, og at Bielsen skulde gaae for
 sig om nogle Uger.

Forsærdet herover vaagnede Siegmund, og
 mærkede, at det kun var en Drøm. Derpaa sov
 han ind, og drømte paa ny, at han stod udenfor
 Raadsherre Zeidlers Hus. Det var mørk Af-
 ten, men han fandt Døren endnu aaben. Han gik
 ind, og saa i Gaarden en lille Sidetrappe for sig,
 ad hvilken han gik op, og traf Barbara strax i sit
 Kammer. Han bemægtigede sig den skønne Pige,
 og bad saa rørende, at hun ei mægtede at raabe om

Hjelp. Han har hende da ud af Huset, og foren fandt Gotthard beredt til at modtage hende og bede hende med søde, smigrende Ord. — De førte hende derpaa ud af Byen, stedse videre og videre frem, indtil de kom til en Landsby, nær ved Eisleben, hvor de fandt en Præst, der viede dem, hvorpaa en stor Fest paafulgte.

Ligesom vakt af Fløiterne ved Festen, før Siegmund pludseligt op af Sovne, og saae, at det igjen kun havde været en Drøm, og at han, i Stedet for at høitideligholde sit Bryllup med den skjenne Barbara, laae eensom i sin Celle i Erfurt. Dog kunde han ikke forglemme sin Drøm, og følte en stærk Drift til at kaste Kjortel og Kappe om sig og ile ud. — Da sagde Gotthard, der alt sad ved sine Bøger: "Nu, i Sandhed, Du har megen Tid tilovers, eller Dit Sind maa være meget uroligt, naar Du alt saa tidligt søger Adspredelse i Byen, thi for Gudstjenestens Skyld gaaer Du dog ei ud allerede?" — Siegmunds Hjerter bankede beftigt, thi han erindrede sig, hvad han om Aftenen havde lovet sin Ven. Desuagtet kunde han ikke modstaae den heftige Tilbøielighed, som Drømmen havde vakt i hans Sjæl, men svarede: "Naastee gaaer dog min Vej til Kirken." — "Hvis saa er", sagde Gotthard, "da gaae med Gud. Thi det er saare godt og priseligt, at begynde alle Ting med Gud!" — Siegmund følte sig dybere saaret ned den Tiltro, hvormed hans fromme Ven rakte ham Haanden,

end ved hans tidligere Mistanke, og han stod allerede i Begreb med at aabenbare ham Drømmen, men en uimodstaaelig Magt trængte ham ud af Døren. Han ilede ned af Trappen, over Gaden, til Raadsherre's Huus. — Og see, Alt skeete, som Drømmen havde forudsagt det. Barbara traadte ud af Døren, og den aabne Ufskyld i hendes Mine, forbundet med hans Samvittigheds Stemme, standsede hans Sjæl og bandt hans Tunge. Dog varede dette kun nogle Diebliske. Hvad derpaa fulgte, stemte saaromme overeens med Drømmen, at i en soie Stund dennes første Halvdeel var opfyldt indtil de mindste Omstændigheder. — Da han nu af Barbaras Mund havde erfaret, at hendes Fader havde lovet hendes Haand til en Anden, overgav han sig til en saaromme heftig Bedrøvelse, at kun Tanken om, at Drømmens anden Deel vilde gaae i Opfyldelse, kunde indgyde ham en svag Trost.

Da han var kommen hjem, søgte han at undvige Gotthard, der endnu ivrig var beskæftiget med sine Bøger. Dog lykkedes det kun en Tid, thi hans Ven spurgte ham endelig: "Har Du virkelig været i Kirke?" — "Ja", svarede Siegmund. — "Nu, hvis saa er, undrer det mig høiligt, at Du ei bringer et kraftigere og gladere Sind tilbage derfra. Dog maaſkee Du har besøgt den arme Dorothea, og hendes billige Klager har nedbøiet Dig? Vær trostlig, min Ven! ogsaa hun vil vorde det, da det er Din faste Villie, at gjøre Alt godt igjen."

Disse Ord maatte naturligviis, istedetfor at indgyde Trost, kun saare Siegmunds Hjerter end dybere. Men Gotthard tilstrev hans vedvarende Bedrøvelse Tanken om den Sorg, hans Forældre maatte føle ved den uventede Efterretning, og aflod derfor, at besvære ham ved flere Spørgsmaal, da han mente, ved det Forehavende, han tiltroede sin Ven, vilde Alt af sig selv faae et godt Udfald. Derfor gjorde han heller ingen Bemærkning over, at Siegmund den hele Dag hverken nød Epise eller Drikke.

Da Aftenen nærmede sig, havde Siegmund ingen Ro længer hjemme. Han tænkte kun paa, om hans anden Drom vilde faa vel opfyldes som den første. Men da det endnu ei var mærkt nok, traadte han imidlertid ind i et Værtshuus. Her sadde flere Borgere forsamlede ved Kruset, og han lyttede med spændt Opmærksomhed til deres Samtale, da han horte, at Raadsherre Zeidler var dens Gjenstand. En af Borgerne, en Gleitespiller, nævne en anden Gleitespiller, ved Navn Henrik, i Eisleben, der for nylig var kommen til Erfurt, for at vinde Borgerkab der, men var bleven haardt overfuset, og bortviist af Zeidler. Denne havde nemlig sagt: der var kun altfor mange af sligt overflødigt Pak i Staden, til at man skulde tilstæde, at deres Antal forøgedes, da dog en Gleiteblæfers Kunst kun gik ud paa daarlig Hoffærdighed og Forfængelighed. Men Henrik fra Eisleben var bleven heilig forterret herover, da

hans Kunst dog var saare herlig og hædret overalt af Høie som af Lave. Han havde ogsaa, i det han gik bort fra Raadhuset, sagt ganske høit, at han ikke vilde slaae sig til Ro, for han havde hævnnet sig paa den overmodige Raadsherre, og sikkert gribe enhver Leilighed, der frembød sig. "Og troe I mig", lagde Fortælleren til, "han holder Ord, hvis jeg ellers kjender Henrik ret!" — Imidlertid var det blevet ganske mørkt, og Siegmund ilede bort. Han fandt ogsaa denne Gang Alt, som Drømmen havde forudsagt det: Gadedøren aaben og Sidertrappen i Gaarden. Ved dette Syn opflammedes hans Mod. Den Tanke, snart at see Barbara i sine Arme, drev ham frem, som det oprørte Hav det svage Fartoi. Han fandt ogsaa Pigen i hendes Kammer, og bar hende bort, trods hendes asfægtige Modstand.

Da han traadte ud af Huset med hende og virkelig fandt Gotthard ventende paa sig, da forsvandt hver Betænkelighed. Gotthard sagde nemlig, at han var fulgt efter ham, for at være ham behjælpelig ved hans Forehavende, da han jo dog ei var at bringe derfra. Men Jomfruen kom, da de vare komne ud af Byen, til sig selv af den Bedøvelse, hvori Siegmunds søde Smiger og Elfskorsord havde neddyppet hende, og hun sagde: "D siger mig, I Ubefindige! hvad er dette, og hvad ville I mig, da jeg dog skal worde en Andens? Lader mig heller vende tilbage til min Faders Huus, hvor jeg alene

hører hjemme." — Hvorpaa Marsberg svarede: "Hader Du mig da med saadan Grumhed, Du Hulde, at Du endog forlanger min Fordærvelse?" — "Jeg forlanger ikke Din Fordærvelse. Heller ikke hader jeg Dig, men kun Din store Synd mod Dyd og Gødsel, og at Du vil paadrage en uberygtet Jomfru sine Frænders Had, og overgive hende til Skam og Skjændsel." — "Alligevel", svarede Siegmund, "tvang jeg Dig jo ei til at følge med, tværtimod vandt min Kjærlighed saa stor Magt over Dit Hjerte." — Men Jomfruen sagde med Brede: "Tal ei saa, Elendige! Visselig maa Du vide onde Trolddomskunster; ellers havde Du sikkert ei formaaet saaledes at bedrage mig." — "Jomfru!" sagde Siegmund, "lader os dele Skolden, da J dog ei ubemærket kan vende tilbage til Eders Faders Hus, men Enhver, selv Eders Brudgom, vil snarere ansee Eders Flugt for frivillig, end tilskrive den de Trolddomskunster, J lægger mig til Last." — Barbara, som indsaae Rigtigheden af disse hans Ord, og ei troede at kunne taale den Haan og Skam, der ventede hende i Faderens Hus, vendte sig til Gotthard, der hidtil kun havde talt saare lidet. Men da han kun besvarede hendes Spørgsmaal med at trække paa Skulderen, og Siegmund bedøvede hende paa ny med fede Elfskovsord, blev der snart ei mere Tale om at vende tilbage.

Da de endnu befrøgtede Efterstræbelser, opholdt de sig kun saalange undervejs, som nødvendigt

var, for at tage Spise og Drikke til sig, og undertiden at udhvile sig i Skovens Skygge. Endelig viste Byen Gislebens Taarne sig for dem i det Fjerne. Da Siegmund her intet Bekjendtskab havde, randt Fløitespilleren Henrik ham i Minde, hvem det vist maatte være saare velkomment, at kunne hævne sig paa Zeideler, ved at bidrage til Barbaras Forbindelse med Siegmund. Da de vare komne til Gisleben, lod han sig strax vise hen til Fløiteblæseren. — Henrik jublede hoit, da Siegmund hemmeligt aabenbarede ham Tingenæs Erilling. Ved hans Hjælp fandt man snart i næste Landsby en Præst, der uden Betænkning forrettede Vielsen. Fløitespilleren, der i sit Hjerte frydede sig over, paa denne Maade at kunne tage Hævn over den overmodige Raadsherre, kaldte flere af sine Kunstbrødre sammen, saa at Brylluppet gik saare lystigt for sig; saameget mere, da Henrik, der havde udbredt Bekjendtskab i Omegnen, især blandt de Ungre, havde indbudet disse i Siegmunds Navn, hvilke og ved Dands og anden Lystighed forherligede Festen. — Men om Aftenen, da Gæsternes Støien og Larmen var stegen til det høieste, kom Høfler pludseligt hen til Warsberg, og kaldte ligeledes Henrik til sig. "Jeg var", sagde han, "just hiit nede i Landsbyen, hvor jeg hørte, at vi have en Overrumpling at befrygte. Raadsherre Zeideler har nemlig eftersporet os, og vil strax være her med Følge, for at gribe sin Datter og os andre.

Dette kunde blive os en dyr Epog, derfor vil jeg raade Eder, strax at ile bort herfra med mig." — Siegmund vilde nu vel ei bort uden sin Brud, men da Floitespilleren rystede paa Hovedet, og meente, at det dog nok var det rigtigste, at bringe sig selv i Sikkerhed, da alt andet var lettere at skaffe igjen end Livet, gav han efter og undroeg med begge de andre igjennem Haugedøren, medens Raadsherrén og hans Felge alt trængte ind i Huset. — Men da Henrik ei torde vende tilbage til Gisleben, og Siegmund hverken til Erfurt eller til sit Hjem, efterdi de ogsaa maatte frygte Efterskræbelse der, gik de tilsammen til Franken, hvor endnu Ingen havde Kundskab om Sagen.

Siegmund havde imidlertid ingen Ro. Livet var ham en bedrøvelig Byrde, da han savnede sin Elskede, til hvem hans hele Hu stod. Han pensede derfor paa allehaande Planer, til igjen at forenes med Barbara. Men Floitespilleren begyndte at angre den onde Gjerning, hvortil han af Hævnjærighed havde ladet sig forlede. Disse Tanker meddelte han ogsaa Warsberg. Dog denne havde i sin Forblindelse ei længer Sands for det Rigtige heri. Derfor greb Henrik en Morgen, da Hekler var gaaet ud, sin Vandringssjov og forlod Siegmund med disse Ord; "Lev vel! thi siden jeg indseer min Synd, passe vi ei mere sammen. Jeg vil nu vandre videre, men Kunst vil vist overalt finde et dækket Bord. — Og endnu eet, Ungers

svend! Hvad Du end foretager, forlad Din Lebsa-
 ger! I hans Selskab kunde let den evige Fordærvelse
 naae Dig. Troe min Erfaring; jeg har givet Agt
 paa ham, og er han ingen Sortkunstner, da maa
 han være den Onde selv!" — Disse Ord gjorde
 kun lidet Indtryk paa Siegmund, der var overbe-
 niist om at kjende Gotthard tilfulde. Men da han
 nu stedsse var alene med ham, og havde Tid nok til
 Eftertanke, forbausedes han over den store Foran-
 dring, der saa pludseligt var foregaaet med Hekler.
 Thi denne, der forhen ei noget Dieblisk kunde und-
 være sine gudelige Bøger, spurgte nu aldrig efter
 dem. Tilmed syntes han ofte hensjunken i mørk
 Grublen, hvilket aldrig forhen var hændet det ellers
 saa glade Menneske. — Siegmund sagde derfor en-
 delig til ham en Morgenstund, da han var opstaaet:
 "Erindrer Du endnu, Gotthard, at Du hiin Son-
 dag i Erfurt, under Gudstjenesten, vilde have mig
 til at troe, at der ved min Side sad en frygtelig Skif-
 felse, som jeg ei blev vaer?" — "O ja", svarede
 den Anden leende, "jeg har ofte i mit Liv seet slige
 Hjernespind!" — "Du troer altsaa nu selv, Gotthard,
 at det var et Hjernespind?" — "Upaatvivle-
 ligt! Indbildningskraften driver ofte sligt bespunder-
 ligt Spil med unge Mennesker." — "Og dog" sagde
 Siegmund, efter et langt, dybt Aandedræt, "fore-
 kommer det mig undertiden, som om Du dengang
 havde Ret og jeg Uret. Thi det maatte sandelig
 være en ond Magt udenfra, der var saa aldeles i

Stand til at vende min Hu fra Dorothea, som
 jeg forførte. Jeg følte dette meget vel, da Du
 hjemme foreholdt mig Sagen. Og nu den dobbelte
 Drøm, som jeg først igaar fortalte Dig, der om-
 styrkede alle mine gode Gøtsæt igjen: paa hvad Maa-
 de skal jeg tænke mig den, uden frembragt ved en
 fremmed, mægtig Indvirkning, da dens Beenrad
 siden i Virkeligheden kun blev beklædt med det for-
 nødne Skjod og Blod?" — "Hm!" sagde den An-
 den med haanlig Latter, "Du er en Nar, hvad jeg for-
 førte siden ogsaa var." — "Gottbard!" raabte
 Warsberg, i det han saa ham stivt i Ansigtet,
 "Du er bleven meget forandret, ubegribelig meget!"
 — "Denne Forandring", svarede Gekler, "maatte
 skee, og den kom pludselig, som alt Stort. Hvad
 nyttede det og, at bortvøde det flygtige Livs Mars
 paa de døde Bogstaver, naaar man ei endelig skal be-
 lære at indsee, at alt Bognæsen er et daarligt
 Uvæsen, at menneskelig Visdom og Dyd kun
 tomte Narretant, saalænge ingen dybere Visdom,
 ingen høiere, ubestranket Sandt, befrier Sjæl
 og Legeme fra deres Elavelænke?" — "Hvad me-
 ner Du da vel nu", spurgte Warsberg efter lang,
 tankesuld Tausbed, "at der vil blive af Dorothea?"
 — "Alt hvad der kan blive af hende", svarede Gek-
 ler. — "Og nu det Barn, som hun bærer under
 sit Hjerte, mit Barn?" — "Ogsaa det vil blive
 til, hvad det kan blive. Tusinde Piger og tusinde
 Børn besinde sig jo i samme Tilfælde. Troet Du

maafte, at Verden gaaer til Grunde, fordi undertiden Børn liste sig ind i den, der ei først have tilbøjet sig deres Tilværelse af det saakaldte hellige Egteskab?" — "Men Gotthard", sagde Siegmund med Hestighed, "tænk Dig dog Dorothea, hvorledes hun vil forbande sin og min Fødselstid; forestil Dig hendes Fader, den saa agtede Haandværker, hendes Moder, dette Monster for Hustruer og Mødre, disse Forældre, der have gjort Alt, for at føre deres Datter paa Dydens Vej; jeg beder Dig, forestil Dig deres Jammer, naar de blive ridende om deres Datters Skjæbne!" — "Vistnok", svarede Gotthard, "vil det komme dem ubeleiligt, men er det derfor nødvendigt, at Du skal lænke Din dristige, vidtstræbende Aand til Støvet med hiin tidligere Forbindelse?" — "Men", sagde Siegmund, "min Forseelse bør jeg dog fremfor Alt søge at gjøre god igjen." — "Efter min Mening", svarede Hefler leende, "kunde vel Enhver af Eder tage det Halve af Brøden paa sig, da I jo dog have deelt den fælleds Lyk!"

Warsberg gjøg vel over sin Vens Tale, men han følede dog, at denne onde Tænkemaade smigrede hans Tilbøielighed, der nu ganske havde vendt sig fra Dorothea til Barbara. Da han troede at trænge til den friske Luft, klædte han sig i Hast paa, og ilede ud paa den frie Mark. Men hans Samvittighed fulgte ham og boiede ham til Jorden, saa at han maatte sætte sig paa en Høi, der laae ved

Veien. Uden at værdige Smegnen et Blik, fordy-
 bede han sig i mørke-Billeder, der vildt stormede i
 hans Indre. Pludselig følte han sin Arm sagte be-
 rørt af en Haand, og da han seer sig om, staaer
 Dorothea for ham. Han kjender hendes venlige
 Ansigt igjen, skjøndt det er klegt af Græmmelse,
 hendes skjonne sorte Die, skjøndt dets Glans er
 halvt udslukt af Taarer, der rundt omkring have
 gravet deres dybe Spor. — Ved Synet af den trolose
 Elsker udgjød hun paa ny en Strom af Taarer. —
 "Siegmund!" sagde hun, "Du har bortført Raads-
 herrens Datter; Dit Hjerte tilhører mig altsaa ikke
 mere. Men Himlen, hvis den ellers end kjendes
 ved mig, lader mig uformodet møde Dig. Troe ei,
 at jeg vil gjøre Paastand paa den Haand, som Du
 engang tilsagde mig. Nei, min Paastand være til-
 intetgjort som Dit Leste. Og for at ingen smerte-
 lig Erindring herom skal forurolige Dig, saa giv
 mig min Ring tilbage, som jeg hermed giver Dig
 Din igjen." — "Dorothea!" raabte Siegmund, i
 det han med Hestighed greb hendes Haand. — "Nei!"
 sagde hun, i det hun vristede sin Haand løs, "troe
 ei, at jeg for Din Skyld hammelig har forladt min
 elskede Fødeby. Kun for mine fromme Forældres
 Skyld skeete det. Thi det er dog bedre for dem, at
 være barnløse, end at erfare om mig, hvad Du —
 veed." — "Gud! Gud!" raabte Siegmund, i det
 han med Haanden søgte at besitte sit Die for Synet
 af den Arme, eller for Dagens Lys, som han ag-

tede sig uværdig at skue. — Længe forblev han i en halv bevidstløs Tilstand, og da han endelig saa sig om, spurgte han sig selv, hvad der var foregaaet med ham, om Dorothea virkelig havde været hos ham, thi nu var han alene.

Desto mere forfærdedes han over Heflers Nærværelse, der et Dreblik derefter stod for ham, og det saa pludseligt, at Siegmund var uvis, om han var steget op af en Grest bagved ham, eller af Jorden. — "Nu, Siegmund!", begyndte Gotthard, "Du har jo haft et Besøg af Din afdøde Kjæreste?" — Men Siegmund, hvem Ringen paa hans Haand havde overbevist om, at intet Phantasiespil havde skuffet ham, og for hvis Dilemma af den lidende Pige, der havde behandlet ham med saa ufortjent Ekaansel, svævede, bød med et mørkt Blik den Anden Tausched. — Da han vendte tilbage med sin ledsager, forsvandt efterhaanden Dorotheas Billede for hans Dilemma. Dog blev hans Sind derfor ei gladere; men hans Længsel efter Barbara tiltog stedse mere, saa at han, da de vare komne hjem, endelig udbrod: "Gotthard, sig mig, forstaaer Du virkelig Trolddomskunst, saa at Du kan voldsomt omvende min Sjæls Dyster, og stemme mit Hjerte, som en livløs Strængeleeg?" — "Hvo kan vide det?" svarede den Anden. — "D!" raabte Siegmund, "da forlad mig; thi allerede trænger en isnende Gysen mig til Marv og Been, naar jeg tænker, at Du vel efterhaanden kunde indgyde mig

Tanker, liig hine, som, ubaanbende en rædsom Giftdamp, jage mig ud i det Frie." — "Godt", svarede Gotthard, "jeg gaaer gjerne, naar Du kan undvære mig." — "Holdt, endnu eet!" raabte Siegmund, "mit Hjerte vil senderrive min Barm, hvis jeg ei faaer at vide, hvorledes Barbaras Tilstand er. Kan Du sige mig, om hun er lykkelig?" — "Lykkelig?" svarede denne, "et snorrigt Spørgsmaal! Hun var maaskee bleven lykkelig, hvis ei den fordomte Ketsfærdighed havde lagt sig derimellem. Saameget kan Du vel slutte Dig til, at hendes Fader og Brudgom neppe ville sige hende mange Sodheder for hendes Flugt." — "Og jeg, o hvor salig kunde jeg ikke være med hende! Mon jeg vel torde vende tilbage til Erfurt?" — "Hvorfor ikke? Magistraten venter Dig med Længsel. Alle Piinselsredskaber ligge alt i Beredskab. Thi at bortføre en stolt Raadsherres Datter, gjelder i det mindste lige saameget, som at forføre ti uberygtede Guldsmeddøttre." — "Gotthard!" raabte Siegmund fortvivlet, og foer ind paa ham. — "Rolig!" sagde den Anden med Kalde. "Hvorfor skulle Venner knække Halsen paa hinanden?" — "Venner!" sagde Warsberg; "vi er ikke Venner længer! — Og dog, Gotthard, hvis Du ved hemmelige Kunster, og formaaede at skaffe mig en Sammenkomst med Barbara, ubemærket af hendes Slægtninge, for kun endnu een gang at see hende! Ja, hvis Du kunde det!" — "Nu, hvad da?" spurgte Gotthard. —

"Da vilde jeg hævge Dig derom, ved vort for-
dums Venſkab!" raabte Siegmund, og hans Die
glødede ſom i heftig Feberhede. — "Nu vel", ſva-
rede Gefler, "da Du kun vil ſee hende. Men ingen
Omſavnelle, ingen Berørelſe!" — "Nei", ſagde
Warsberg, "jeg vil intet andet, end ſee hende.
Hvor meget end mit Hjerte vil kæmpe derimod, ſkal
dog ingen Forbindelſe mere finde Sted mellem mig
og den hulde Pige. Det ſkal give mig Mod til
ganſke at fraſige mig hende. Hendes milde Die
ſkal ſelv befæſte mig i mit Forſæt, at opſøge Do-
rothea, og — at gjøre hvad Ret er." — Herover
smilede den Anden ſaa ondſkabsfuldt, at Siegmund
maatte vende ſig bort, da han ikke kunde udholde at
ſee hans Anſigt. Derpaa ſagde Gefler: "Ved
Midnat ſkal Barbara viſe ſig for Dig i dette Bæ-
relſe." — Da endelig Midnatten havde forjaget den
ſig langſomt fremsnigende Aften, ſagde Gefler til
den med Utaalmodighed ventende Siegmund: "Men
endnu engang! ingen Omſavnelle, ikke den mindſte
Berørelſe maa finde Sted!" — Siegmund gjentog
diſſe Ord med Eſtertryk. Et Dieblit derefter aab-
nede Døren ſig, og Barbara traadte ind, ſjøn
ſom Eiſkovs Gudinde. — Da ſank Siegmund, hen-
reven af hendes Undighedets Magt, for hendes Fø-
der, og beſvør hende, ei at vredes paa ham for
hans Forbrydelse, at have med Vold bortført hen-
de. Men det Eiſkovſtrøllerie, der herſkede i hendes

hele Bæsen, gjorde, at han forglemte sit Løfte og greb hendes Haand. — Dog, neppe var dette skeet, før Skikkelsen sank sammen som et dødt Legeme, hvori alt Spor af Liv er udsuget. — "Ha, Trolddomskunst! fordamt, Helvedes Trolddomskunst!" skreeg Siegmund, og sprang op, før med dragen Klinge at trænge ind paa Gotthard. Men han var ei mere synlig; kun en frygtelig Latter tilkjendegav hans Nærværelse. — "Hvo er Du?" raakte Marsberg, som gjennembores af tusinde Dolkessik. — "Jeg er den, jeg er!" svarede den Usynlige med Latter. "Tænk Du kun paa, ogsaa at kunne blive den Du er, ved dette Liigs Side." — En Rædsel betog Siegmund ved den Tanke, at man vel kunde holde ham for den skjønne Piges Morder, og at Alle vilde forbande ham, ja at en paa en Dødsmaade var ham vis. Dette var for meget; han besvør den Usynlige, hvis det stod i hans Magt, at gjengive det døde Legeme Livet. Denne svarede; "Hvad Du ønsker, skal skee: Barbara skal i Morgen i sin Faders Huus forlade sit Leie. Tre ei, at det skeer af Venstab til Dig; thi jeg hader Venstab, som jeg hader Dig og Alt, hvad der hedder Menneske. Blot af Had vakte jeg Kiærlighed til Barbara i Din Barm, da jeg ved Dorotheas Forsørelse havde vundet Magt over Dig. Blot af Had antog jeg Din Ven Heflers Skikkelse, ligesom jeg og blot af Had vil frie Dig fra en snarlig Død. Thi Dit hele øvrige Liv skal kun være en Død,

een Fortvivlelse." — Da fastede Siegmund sig paa Knæ, og bønfuldt Gød, at lade Alt ramme ham, naar han kun vilde frie ham af den Ondes Vold, og da han i dyb Bevægelse saa op igjen var Liget forsvundet, heller ikke var den Uhyuliges Stemme mere at høre. Endnu i den samme Nat forlod Siegmund Byen.

Hans første Bestræbelse gik nu ud paa, at op-
søge Dorothea, og at give sine Forældre Underret-
ning om Tingenes Stilling. Saa megen Uvillie de
end folte mod ham, kunde de dog ei nægte hans
svare Ulykke Tilgivelse, men de afskædede ham fra
hans Forsæt, at vende tilbage til sin Fødeby, da der
hos den derværende Vyrighed var andraget paa hans
Fængsling, hvis han skulde lade sig tilsyns. —
Hans Segen efter Dorothea var aldeles forgjæves,
saa at den frygtelige Ubetjendtes Trudsel virkelig op-
fyldtes, og hans Liv var en stedsevarende Død, en
fuldkommen Fortvivlelse. — En Dag blev ham i en
lille By en Ring tilbuden tilkjøbs, hvilken han strax
erkjendte for den, Dorothea engang havde skjænket
ham, men senere taget tilbage, med at tilbagelevere
ham hans egen. Efter Beskrivelsen at demme hav-
de det været hende selv, der solgte Ringen — af
Mangel! — Dog var dette end ei det kitzreste, som
han fik at vide. Hun blev nemlig af Alle anseet at
være den, der havde myrdet et spædt Barn, som man
havde fundet i Kjelderen under det Hus, hvori hun

tjente. Endskjøndt det næsten var udenfor al Tvivl, at hun selv havde begaaet denne Gjerning, da man nemlig havde savnet hende den Dag, paa hvilken Barnet fandtes, dulgte man det dog, af Medlidenhed, for Dyrigheden. Allerede før hendes Nedkomst havde Dorothea talt i Bildelse, og meent, at et Barn var bedre faren, naar det strax efter Fødselen blev lagt i den forbarmende Guds Faderarme, end naar det skulde nødes til at vandre omkring i Verden, og vel endog tilsidst maatte forbande dem, der skulde sin Tilværelse. Huusfolkene, for hvilke hun havde yttret sig saaledes, havde vel saa godt som muligt søgt at bibringe hende Trøst; men havde ikke, da man ei kunde bespygte et Barnemord af denne sagtemodige Skabning, truffet Forholdsregler med Hensyn til hendes rigtignok meget sandsynlige Frugtsommelighed. Kun den rædsomste Fortvivlelse eller fuldkommen Bevidstløshed, meente Alle, havde kunnet forlede hende til en saa skræffelig Gjerning. — Siegmund gjøs ved disse Efterretninger og ved den Afsky man rebede mod den unaturlige Fader, hvis Troløshed alene var Skyld i, at en forhen saa god, uskyldig Pige havde kunnet synke saa dybt. Han kjøbte Ringen og satte den paa sin Finger, for stedsse at mindes om, hvor velfortjent den Qual var, der sonderfled hans Indre.

Af alle de Efterretninger, han kunde indhente om den Ulykkelige, blev det klart, at hun havde begivet sig til Omegnen af Leipzig eller til das Erz-

gebirge. Men trods al Efterspørgsel, var hun ingensteds at finde. Endelig besluttede han at vælge Leipzig til sit Opholdssted, for med Iver at fortsætte sine Studeringer paa den nylig der oprettede Højskole. — Kort efter sin Ankomst horte han tale om en Floitespiller, der haardt anfægtedes af Satan, fordi han havde musiceret ved et Bryllup, endskjøndt han vel havde vidst, at Bruden tilhørte en Anden, og var hemmelig bortført fra sine Forældre. Floitespilleren, sagde man, havde ingen Ro hverken Dag eller Nat, endskjøndt han høiligen angrede sin Synd, og tog sin Tilflugt til alle aandelige Midler. — Siegmund bleggede ved denne Fortælling, thi Floiteblæseren Henrik randt ham strax i Minde. Han besluttede strax at søge ham op. — Han gjenkjendte Henrik, men imod al Forventning fandt han ham ikke tungsindig og nedslaaet, som man havde beskrevet ham, men tværtimod i en glad Stemning. Han gjenkjendte ligeledes Siegmund strax, og raabte ham imøde: "Velkommen Du arme, bedragne Evend, der blot ved en falsk Vens Indskab blev forledet til hiin Synd. Men glæd Dig nu med mig, jeg har en for os begge glædelig Tidende at melde Dig." Henrik fortalte ham nu, at han for kort siden havde mødt hans Forfører paa Gaden i geistlig Dragt, og havde overleveret ham til Dyrigheden som den, der stod i Forbindelse med den onde Aand. Han haabede nu at erholde Ro, da hiint slemme Væsen var i Retsfærdighedens Hænder. —

Men Henriks Haab gik ei i Opfyldelse. Siegmund var endnu hos ham, da den Larm, han saa ofte horte om sig, satte ham paa ny i Skræk. Kort efter indfandt den Mand sig, som paa Henriks indstændige Anmodning var fængslet, men da han havde beviist sin fuldkomne Skyldfrihed, igjen var sat paa fri Fod, ledsaget af flere Theologer, for at erfare Grunden til Fløitespillerens Had mod ham. — Da den Fremmede blev Siegmund vaer, gik han ham imøde og rakte ham Haanden med en altfor ustrømt Glæde over at see ham igjen, til at Siegmund havde kunnet tvivle om, det virkelig var Gotthard Hefler, hans gamle Ven. Da de en Tidlang havde talt meget hjertelig med hinanden, traadte ogsaa Fløitespilleren, der i Begyndelsen havde viist den største Rædsel ved Synet af den Fremmede, hen til dem, og overbeviste sig lettelig om, at han havde gjort Gotthard Uret, ved at forvekle ham med hiin, der falskelig havde paataget sig hans Stikkelse. — Gotthard lovede Henrik ved sin Bortgang, at besøge ham igjen og staae ham kraftig bi med Raad og Trøst. Thi saa ung han end var, havde han dog allerede ved sin store Lærdom erholdt Doktorgraden i Theologien og en Læterpost ved den nylig oprettede Høiskole i Leipzig. Derpaa ledsagede han Siegmund hjem, og da de nu vare alene, aabnede denne sin gamle Ven Alt, hvad han i den sidste Tid havde oplevet, hvorover Gotthard ei lidet forfærbedes. Men især bedrøvedes han over det

Misbrug, som den onde Aand havde gjort af hans Gestalt. Thi af Alt hvad han hørte, drog han den Slutning, at dette hans levende Kontrefei ei havde været nogen blot Sortkunstner, men Djævelen selv. Dog gav han Warsberg den Trost, at hvor sorgelig hans Skjæbne end fremdeles maatte vorde her paa Jorden, havde han sikkert Haab om en bedre Tilstand i det andet Liv. Thi den Omstændighed, at han lykkelig var undsluppen al Forbindelse med Satan, vidnede om hans oprigtige Anger og Gudsfrøgt, da den Dnde, hvis der kun var nogen Udsigt til at lokke den Angrende igjen paa Afveje, vilde ikke vilde forsamme nogen Leilighed. — ”Men nu, min Ven”, sagde den med denne Trost paa ny oplisrede Warsberg, ”da Du selv er overbevist om, at den syndefulde Lyst er vejet fra mig, saa siig mig ogsaa hvad Du veed om Raadsherre's Datter. Er hun kommen tilbage til sin Faders Hus, og hvad er det ellers blevet til med hende?” — Dette Spørgsmaal smertede Gotthard meget, og han svarede: ”Hvad jeg herpaa kan svare Dig, vil neppe være Dig frydeligt at høre! Men da Du nu engang har spurgt, tør jeg ei tilbageholde Sandheden. — Ingen i Huset havde mærket Barbaras natlige Fraværelse, det syntes og at være hende, der stod op om Morgenen og fremdeles forrettede sin sædvanlige Hushjærning. Men hun var maalløs; hendes Gang var saa sagte og langsom, hendes Udseende saa dødningblegt, at denne Forandring i hendes Bæ-

sen satte hendes Fader og Slægtninge i stor Urolighed. Ogsaa syntes hendes skjønne Dine forandrede, da de, i Stedet for det milde Blik, der forhen løste af dem, glødede saa mat og mørkt, saa at hendes nærmeste Omgivning begyndte at ræddes for hende. Hendes Fader, der for Sorg snart ei meer rovede at see paa hende, frygtede, at hans Haardhed havde forarsaget denne stræffelige Forandring med hans Datter. — Men endstjendt han ved at mulig Omhed søgte at vinde hendes Kjærlighed igjen, lykkedes det dog ikke, thi hun saae stedse med et stivt, gøseligt Blik paa ham, saa at han, efter tre Dages Forløb, lod flere Geistlige kalde til sig, for af dem at erfare, hvad herved var at gjøre, og hvorledes hans elskede Datters Mod var at afhjælpe. Da han nu, ledsaget af disse fromme Mænd, gik til hende, glødede: Barbaras Dine endnu vildere end før; hvorfor de troede hendes Hjerter saare forstøkket, og en af dem i Herrens Navn tiltalede hende med haarde Ord. Og see! Djævelen, der hidtil havde besjælet Barbaras døde Legeme, veeg bort, og Liget faldt ubevægeligt til Jorden; hvorpaa det blev begravet i indviet Jord!" — "O Gud!" raakte Siegmund, i det han kastede sig i Støvet og hængte sine Hænder med Himlen, "altsaa er jeg Usalige ogsaa Skuld i dette Mord, da jeg ved Satans Hielp bortførte denne herlige Pige fra sit Hjem! — Og Dorotheas Forældre", spurgte han videre, "ere de maaskee ogsaa blevne et Offer?" — Gotthard trak smertelig paa

Skulderen. "Altsaa begge, baade Fader og Moder?" — "Først Moderen", svarede Hekler, "siden Faderen. Jeg indgjed dem Trost i deres sidste Tidsme." — "Og de efterlode mig deres Forbandelse?" raabte Siegmund. — "Nei", svarede Gotthard, "de forlode Verden. i from Hengivenhed, udstødte ingen Forbandelser i deres Dødstime, som i Livet, og hvile nu saligt i Herren." — Men Doctor Hekler maatte anvende megen Trost og Ven, inden det lykkedes ham, nogenlunde at berolige sin ulystfulde Ven. — Med Floitespilleren blev det derimod fra Dag til Dag værre. Dævelen viste sig ofte i synlig Skikkelse for ham, og da han, efter at have i lang Tid saaledes plaget ham, betyndede ham, at han vilde hente ham den følgende Nat, led Henrik Gotthard komme til sig, og bad længe andægtig med ham. Efterat han tilsidst havde skriftet, gav Doctoren ham Absolutionen, og sagde: "Vær trostlig Du Bodsærdige, og fryd Dig naar han kommer. Thi det er et Tegn paa, at Du da snart i Herrens Naadn skal høste Frugt af Din oprigtige Anger. Kun det døde Legem mægter den gamle Helvedsslange at bestadige!" — "Velan, han kommer da!" raabte Henrik jublende, "at den Trætte kan gaae ind til den himmelske Salighed." — Derpaa rakte Doctoren ham Herrens Legeme og gik bort. — Næste Dag, da man overalt havde søgt Floitespilleren forgjæves, blev hans affjælede Legeme endelig fundet, ikke langt fra Byen i en Hasselbush. — Paa

samme Tid blev der i Leipzig talet meget om en
 Pige, hos hvem et usynligt Væsen havde indfundet
 sig i Kjøkkenet, talede meget med hende, og havde
 sædvanlig sin Plads paa den ene Side af Arnestedet.
 Da der var Omhu for, stedse at holde dette Sted
 reent, saa ansaae man denne Usynlige for en god
 Aand. Han hjalp Pigen med at forrette mangen
 Huusgjerning, og især gik han gjerne i hendes Sted
 ned i Kjelderen, naar der skulde hentes noget op
 deraf, thi Pigen havde en stor Rædsel for denne
 Kjelder. — Siegmund hørte ogsaa tale om denne
 Aand, og da han med Ekstase tænkte tilbage paa
 hui Stemme, der saa haanlig havde spottet hans
 Smerte ved Barbaras Liig, og hans Afmagt, be-
 sluttede han at gaae til Pigen, og overtale hende til
 at forlange af den usynlige Aand, at give sig syn-
 lig tilkjende for hende. — Men hvor stor var Mars-
 bergs Forbauselse, da han traadte ind i Kjøkkenet
 og Pigen sank livløs til Jorden. Trods hendes nu-
 værende Jammerstikelse kjendte han dog strax Do-
 rothea igjen, og det smertede ham dybt i Sjælen,
 at den kunstfærdige Guldsmeds Datter maatte paa-
 tage sig saa ringe, hende uværdigt Arbeide. Dog be-
 sluttede han strax at tage sig af hende. — Doros-
 theas Glæde, da hun kom til sig selv igjen, over at
 see den gamle Kjærlighed paa ny opvraagne i Sieg-
 munds Hjerte, formorkedes eensynlig af en dyb
 Smerte. Dog da Siegmund viste den ibrigste Be-
 stræbelse for at uddrage hende af hendes nærværende

Stilling, og han ilede til hendes Hjerter for at bevæge disse til at lade hende strax forlade sin Tjeneste, bedøvedes denne Smerte for Diebliffet. — Men da hun fik den solgte Ring tilbage af ham, følede hun paa ny en smertelig Bevægelse. — ”Hvorledes er Du kommen til denne Ring?” spurgte hun endelig. — ”Upaatvivlelig”, svarede han, ”sendte Forsynet selv Kjøberen til mig, for at forhjælpe Dig til Din Ret.” — Men hun blev saare sorgmodig; thi alt det Forbigangne syntes paa engang at stille sig mellem hende og Siegmund. Endelig lykkedes det dog Warsbergs elskende Hjerter, igjen at sætte hende tilbage i den tabte, lykkelige Tilstand. — Han kom til Gotthard, meddeelte denne sin Opdagelse og sin Beslutning, at ægte Dorothea, hvilket hiin af ganske Hjerter billigede. — Et hjerteligere Skriftemaal kan neppe tænkes, end det, Siegmund næste Dag aflagde for Gotthard, hvorpaa denne med stor Salvelse rakte ham Sakramentet, for at alt, hvad det kunde berolige hans Sjæl, kunde være sket, inden han skred til Udsættelsen af sit Forhavende, at afhente Dorothea fra sit Hjerter, og indtil han kunde erholde sine Forældres Samtykke, at skaffe hende et anstændigt Opholdssted hos ærlige, kristelige Folk af Gotthards Bekendtskab. — Forst paa Veien til hende faldt det ham ind, hvorfor han havde opsegt hende, hvilket han i sin Glædesruus over at finde sin Elskende igjen, ganske havde glemt. Han spurgte derfor strax efter

den usynlige Huusaand. Dorothea ferte ham i Kjøkkenet, viste ham paa Arnestedet det særdeles pænt holdte Sted, og lagde til, at Aanden havde frivillig lovet at følge med i hendes nye Vaaning, og aldrig at forlade hende. Siegmund forsøgte nu at tiltale den Usynlige, men fik intet Svar. Dorothea selv erholdt intet i sin Brudgoms Nærværelse. Alt dette gjorde Marsberg meget urolig. — Da de vare komne ind i Stuen igjen, sagde han til Dorothea: "Min Elskede, jeg vil ikke nægte, at den Reenlighed, som denne usynlige Aand besitter sig paa, kan vidne om en god, reen Aand. Imidlertid forsmaaer Mørkhedens Fyrste ei, at klæde sig i Lysets Klædebon, naar sligt kan befordre hans onde Planer. Jeg selv har dekræftet mig det, og min egen Erfaring lærer mig, at prøve de Stemmer neie, der lade sig høre uden Begeme. Gaa derfor til Aanden, og byd ham, at antrage sin egentlige Skikkelse, samt tru ham med, at Du, hvis han ei adlyder, vil kalde gudsfrøgtige Mænd til Hjælp, for i Guds Navn at tvinge ham dertil. Er han en god Aand, vil han for saadan Tale ei vredes paa Dig, er han derimod en ond, da er det bedre han vredes, end at Din Sjæls Salighed skulde staae Fare." — Dorothea gik derpaa ud, og gjorde efter sin Elskedes Raad. Men hun vendte bleg og bedrøvet tilbage; thi Aanden havde vel lovet at vise sig synlig for hende, dog kunde dette alene staa i Kjelderens, og hun frygtede nu end mere end før, for at gaae derned.

— "Velan", sagde Warsberg, "i Guds Navn følger jeg Dig derned, saa kan, hvad der end maatte nederfares vort Legeme, dog vor Sjæl sikkert ei tage Skade!" — De gik derpå, men Dorothea seled med hvert Trin hun betraadte, en større Gysen. Hun klængede sig derfor stedse tættere op til sin Elskede, hvis Hjerter ogsaa begyndte heftigt at banke. Og Begges Bine saae rundt omkring, om i Mørket dernede nogen Gestalt blev synlig. Da de vare komne halvt ned ad Trappen, nærmede et lille, svagt Skin sig dem, der blev tættere og tættere, jo nærmere det kom. Betaget af en Ahnelse holdt de Begge Diet stivt fæstet paa Skinnet, der, i det de stode paa det nederste Trin, pludselig kom dem imøde i Skikkelse af et spædt Barn, blødende stærkt af et dybt Saar i Hjertet. — "Jesus Maria! vort Barn!" raabte Dorothea, i det hun ilede tilbage. Siegmund styrtede ned ad Trappen, men hans Brud, for at undgaae den onde Aands Nærværelse paa Arnestedet, og i det mindste at redde sin Sjæl, kastede sig i den straffende Retfærdigheds Arme.

Daniel og hans Blomster.

(Nouvelle, af de la Motte Fouqué.)

Den frøgteligste og tillige meest rørende Begivenhed, som maaskee Aarhøgerne have fremført, og som efter saamange fremfarne Aar, endnu stedse ligesom er indhyllet af gaadefulde Slør, snart formindskende, snart forstørrende det tidt begrædte Dødsfærs Brøde: Dronning Maria af Skotlands Hensættelse, var for ikke længe siden fuldhørt efter Elisabeth af Englands Befaling, og en skum Fortærdelse hvilte tungt paa Alles Hjertter, maaskee selv paa den kongelige Dommerindes. Det syntes, som om hendes Aand spurgte ethvert Die: "Har Du endnu hiint forrige Udtryk af kjærlighedsfuld Beundring for mig?" — Det var, som om hun kæmpede med sig selv, for at afvælte Gjærningen fra sig paa Andre, — som om hun længselsfuldt fluede tilbage paa Timen for Bloddømmens Underkrift, saaledes som man i et storm- og bredesfuldt Liv længselsfuldt pleier at flue tilbage paa Barndommens

salige, sødt-ubevidste Paradiis. Dog vare alle disse Sindsbevægelser neppe mærkelige, selv for hendes ældste og nærmeste Fortrolige — saa stolt og strængt forstod Henrik den Ottendes statskloge Datter at beherske sine Gølelser, og, ligesom Præstinden, naar hun offerer, at synes kold og rolig, naar Hjertet flaaer af Samvittighedsnag og qvindelig Evagthed. Især aabenbarede hendes Indre sig, ved at hun ofte og med Flid dvælede ved de Krænkelse hendes tidligere Ungdom var saa riig paa; — ret ligesom hun i sin nærmeste Kreds, ja hos sig selv vilde opvække en veemodig Medlidenheds Gølelse for den saa stærkt forfulgte, saa ofte skuffede Elisabeth, for hvem det nu endeligt havde sømmet sig afgjørende at møde sin værste Modstanderinde med Retfærdighedens Sværd. Og erfare vi det ikke Alle, at de Krænkelse og det Onde, som er os tilføiet, snarest vaagner i vor Sjæl, paa en veemodig og blodgjerende Maade, naar vi længe efter at see en af os selv begaaet Uret formildet, ja selv skjult.

I denne Stemning talde engang Dronningen, alene omgivet af sit Hof's Fortroligste, i et afliggende Slots Lpstklov, om det Kængenskab, som hun havde maattet udstaae under hendes Søster Marias Regjering. "Man regnede det for en særdeles Maade", sagde hun, "naar jeg, løsladt af Towers mørke Sale og Haller, i nogle Timer torde gaae omkring i den af Ringmure omgivne Have! — At, og hvor forbittrede man ikke denne Gang for mig, da

man berøvede den sin bedste, ligesaa uforkjølige som simple Lust!" — En vecmodig Grindringstaare traadte i Elisabeths skjønne Die. Hun plukkede tankesuld de Blomster, hvormed Græsbænken var prydet, indtil hun paa eensgang standsede og i sin Udspreddelse udbroød: "Hvor gjerne vil ikke det daarligere Menneske ødelægge! Ødelægge uden al Årsag! Saaledes har de ogsaa dengang ødelagt mig min søde, bedste Blomsterglæde." Fattende sig igjen, men dog stedse gennemtrængt af en dremmende Veemod, begyndte hun at fortælle følgende: "En huld, venlig Dreng, paa omtrent fem, ser Aar, mødte mig engang i Tøvers Have, med de smaae Hænder fulde af friske Blomster, og, deels fordi han i sin Overraskelse saae saa sødt paa mig, eller ogsaa fordi denne løsende Blomsterkrimmel af mig eensomme Pige blev anseet for en kostelig Skat, spurgte jeg ham: om han vel vilde overlade mig nogle af hans smukke Blomster? — "Bred Dit Forklæde ud, Du arme, smukke Kongemo!" raabte den Lille, og da jeg adled hans barnlige Befaling, udrystede han sin hele duftende Herlighed. Min Glæde var ubestridelig, og da han bemærkede det, indfandt min lille Blomstergenius, Daniel heed han, sig hver Dag med rigere Gaver." — "Daniel!" udraabte en ædel, gammel Greve, der havde indtaget den ham ikke langt fra Dronningen tilkommende Plads, og nu, da Elisabeth fortauset saae hen til ham, svarede, i det han ærbødigt bøjede sit Hoved:

"Tilgivelse, Deres Majestæt., fordi jeg har rovet at afbryde Dem! Men De seer, at Deres hjertegribende Tale ogsaa kunde bringe en Olding ud af Fatning." Drönningen svarede, i det hun fæstede sit venlige, gjennemtrængende Blik paa ham: "Der opgaaer en besynderlig Ahnelse for mig! Skulde I virkelig kunne meddele mig Underretning om min Blomstergenius Daniel?" — "Meget muligt!" gjensvarede Greven. "Saafermt Deres Majestæt forunder mig at høre Slutningen af Deres Historie. Blomster og Daniel er uadskillelig sammenkjædet i min Erindring." — "Ogsaa i min!" sagde Elisabeth, i det hun saae ned for sig med sørgende Bæmod. "Dog min Fortælling er snart til Ende. I det mindste det Glædeligste af den. Man havde bemærket mit Blomstervenskab med Daniel, og vore smaa Sammenkomster syntes mine ligesaa haardhjertede som frøgtomme Bevogtere farlige nok, til at forvise den stakkels Dreng fra mig. Jeg vil aldrig forglemme den Eftermiddag, da jeg længe, længe forgjæves søgte efter den lille Daniel i den indskrænkede Haves Gange og Ronhytter. Først frøgtede jeg for, at han var bleven syg, men da jeg i min Angst nærmede mig til Gitterdøren, stod han grædende udenfor den, og, i det han til Afsked kastede en Haandfuld Roser gjennem Jernstængerne, knidskede han: "Nu tør jeg ikke mere bringe Dig Blomster, Du stakkels Prindsesse! De har forbudt mig

det." Og ligesom forjaget løb han derpaa sin Vej, og jeg har ikke seet ham siden." — Taarne kvældede uimodstaaeligen frem af hendes Dine. Hun skjulte sit Ansigt med sit Kommetørklæde. Da sagde Greven sagte: "Om Deres Majestæt saa ham igjen, det kan jeg vel ikke paastaae; men at den gode Daniel Arrov meget ofte har seet Deres Majestæt, det veed jeg vist." — "Hvorledes da?" raabte Dronningen; "hvoraf veed I, at han hedder Daniel Arrov? Jeg troer ikke, at jeg har nævnet hans Tilnavn." — "Vistnok har Deres Majestæt ikke nævnet det", sagde Greven. "Naar De imidlertid vil tillade mig at aflægge en kort Beretning, saa vil De finde min Formodning, om ikke grundet, saa dog naturlig." — "O ganske sikkert!" sagde Dronningen ræd pludselig Livlighed og glødende Kinder. "Ganske sikkert! Ja, min lille Blomstervens Fader heed Arrov, en Krigsmand af Towers Besætning!" — Greven bøiede sig bejaende. — "Nu da", raabte Dronningen, "saa fortæl! O fortæl!" — Og hiin begyndte da at fortælle paa følgende Maade: "Paa mit Tog mod Rebellerne i de nordlige Grevskaber havde jeg engang af rast Iver drevet mig for langt frem med min Rytterstare, saa at jeg snart paa alle Sider saa mig omgivet af Stimænd, Huulveie, Moradsfer og Krat. — Forgjæves havde jeg prøvet paa, at lokke Fjenden frem til et aabent Angreb; kjendende sin Fordeel, forblev han ligesom manet fast til sine utilgængelige Smuthuller. Stjændig Død, enten

ved Hunger, Slyngefast eller Pilestøb, var vel bleven mit og min vakkre Skares endelige Lod. Da brød pludselig en djerv Skare af Landmænd og Hyrder frem af Bjergpælsene; i Spidsen for dem en høi, smækker Ungling, hans guldne Haar ubedækket, men bekrandsket af en høi Fletning af Roser og andre lysende Blomster. Han førte Piil og Langbue i sin Haand, skød dermed, uden at standse i Lobet af sit Angreb, ind i de fjendtlige Rækker, og det saa sikkert, at enhver Piil enten traf en af deres Anførere, eller en anden dygtig Stridsmand. Da han kom dem nærmere, løste han Sprødet, der hang paa hans Skuldre, og trængte nu med et mægtigt Landsestød ind i de fjendtlige Rækker, i det han udbød: "Elisabeth og Blomster!" — Liig en Halvgud trængte han nu ind med sin Skare blandt de ellers krigsvante Gjender, brød og nedkastede Række for Række, saa at jeg først kunde trænge frem med mine Ryttere gennem de rensede Bjergpas, da der intet andet var at gøre for mig, end at tage til Fange og at forfølge Flygtningerne." — "Og om denne Helt hører jeg i Dag tale for første Gang?" sagde Dronningen i en blid, men dog alvorlig bebreidende Tone. "Det er ikke min Skyld, naadigste Frue, men Heltens egen", svarede den ædle Greve; "jeg maatte iforveien forsikre ham Dypskyldelsen af to Bønner, da jeg omfavnede ham paa den tilkæmpede Balplads for begge Skarerne. Den første var aldrig

at nævne ham for Deres Majestæt uden hans Samtykke den anden, at optage ham blandt mine Ryttere. Mit givne Ord tvang mig til at sige Ja til begge Dele. Thi Hiint vidste jeg ikke var efter min Dronnings hoimodige, taknemmelige Sindelag; — og hvad det Andet angik, saa-meente jeg, han vilde gjøre bedre Tjeneste, naar han, som hidtil, vedblev at væbne Landfolket mod Skotterne og Rebellerne, end naar han formerede min Trop med en Mand, der, som uovet Rytter, kun gjorde os forgjæves Umage med hans Exercitie. Imidlertid tænkte jeg paa et Par gamle Ordsprog: "et Ord er et Ord, en Mand er en Mand!" og "Mennskets Villie er hans Afgud!". Saaledes gik det da efter Blomster-ridderens Villie. Blomster-ridderen, siger jeg, thi nu fremkom han med en tredie Bon, som han overlod til mit Forgodtbefindende at nægte eller billigt. Hvis jeg nemlig skulde mene, at hans Tjeneste idag fortjente nogen Belønning, saa udkad han sig her paa Kamppladsen Ridderflaget af min egen Haand. Forgjæves forestillede jeg ham at sligt i vore Dage betydede lidet eller slet intet, og at der egentlig kun gives Ordensriddere, udnævnte dertil af Capitler og Potentater; han vedblev sit Dnske, i det han med den største Beskedenhed indrømmede, at han vel ikke endnu havde fortjent en saa stor Ære, og at det skulde være ham magtpaaliggende, ved næste Leilighed at gjøre sig mere værdig til den. Da dertil saae han rødmenende og bestjæmmet ned for sig, og

dog tillige saa ædelt, — han bevægede mig — jeg maatte, for at foie ham, spille en af Fortidens vandrede Riddere." — "Jeg seer intet Spil deri", sagde Elisabeth, "hvortlænge er det vel siden, at Franz, Frankrigs ridderlige Konge modtog Ridderslaget af Bayards tappre Haand paa den tilkæmpede Balplads!" — "Desto bedre, naar Deres Majestæt tilliger min Opførsel!" sagde Greven, "desto bedre for mig og min Ridder! Hvad ham angaaer, saa havde han ikke alene vel fortjent sine Sporer, men han vidste til min store Forbauselse, at bruge dem efter bedste Ridderskik. Han tumlede sin Hest saa vakkert, at jeg maatte tilraabe ham det ene Bravo efter det Andet, og da jeg spurgte ham om Kilden til hans Ridekunst, erfarede jeg, at hans Fader havde været i Deres Majestæts Tjeneste, men var tidlig ved et Saar bleven udgytig til at ride, og havde ikke vidst at stille sin dybe Kummer berover paa bedre Maade, end ved at lære Sennen det han forstod af ridderlige Kunster. I Begyndelsen var han ansat blandt Towers Besætning, men siden havde han, som alderstegen Kriger, faaet et lille Lehn her paa Grændsen, og der havde det stedse været Unglingens bedste Lyst, at bekrige alle Rebeller og Skotteafdelinger i hans herlige Dronnings Navn. Men nu havde han Lyst til at lære Andre og Stærkere af hans Dronnings Modstandere at kjenne, og naar det kunde lade sig gjøre, ogsaa lade sit Feldttraab: "Elisabeth og Blomster!" seirrigt gjenslyde paa

hiin Side Havet. "Og dog vil Du forblive ubekjendt for Din tilbedte Fyrstinde?" spurgte jeg ham. "Ikke altid, hvis Gud vil!" svarede min Daniel Arrov; "men først maaske der en berømmeligere Handling være fuldbragt af mig end hidtil; en Gjerning, der i det mindste ikke er saa ganske uværdig til at blive bemærket af den kongelige Dame!" — De kan selv bestemme, naadige Frue, hvor kjær Unglingen maatte blive mig ved hvert Ord, og saaledes lod jeg ham rolig hans fri Billie i Alt. Noget havde jeg gjerne vænnet ham af med. Man saa ham næsten aldrig uden en Blomsterkrands, som han vidste at skaffe tilveie paa den tørreste Hede, og som han med megen Færdighed vidste at sætte fast paa sin Stormhue. Saa ofte Fiendehaand eller Solen ødelagte hans forunderlige Smykke, skædede min Ridder Daniel ingen Uleilighed for at bringe det istand igjen. Hans Kammeraters Drillerier berover taalte han villig, saalænge de holdt sig inden Ansættelighedens Grændser; men vovede de at kaste det mindste usædelige Ord paa hans Blomsterkrands, saa rystede hans gode Sværd det saa eftertræffeligt af igjen, at enhver tog sig i Agt for ikke at fortrædige hans underlige Lune. Da jeg engang venligt formanede ham til at afstaae fra dette utrageriske Smykke, fik jeg ud af ham, at han undertiden, ved Leiligheder, som han ikke videre kunde omtale, havde turdet tilbringe Deres Majestæts Blomster, og da havde Blomsterne paa en saa sælsom Maade ind-

nævnet sig i hans hele Liv, at han slet ikke vidste hvorledes han skulde bære sig ad, for at leve foruden dem. "Uligevel", vedblev han ydmyn, "hvis min høie Hersterinde engang skulde befale det, eller naar De, Hr. Greve, bod mig det i hendes Navn, da maatte jeg vel tage min kjære Blomsterfrands af Hovedet!" Og allerede havde han i stille Hengivenhed Haanden for — "Jeg haaber dog", udraabte Elisabeth heftig, "at De har ladet ham beholde sine kjære Blomster?" — "Det gjorde jeg, naadigste Frue!" sagde Greven, "og de vare i Fremtiden til ingen videre Hinder for den modige Blomstergenius. Thi at hans Kammerater spogende begyndte at kalde ham, som en gammel Ridder fra det runde Bord: "Daniel fra Blomsterdalen!" det fandt han sig gjerne i, ja han smilede gjerne derved, og naar jeg vilde udsende ham til en særdeles dristig Gjerning pleiede jeg at nævne ham ved dette Navn, og at give hans Trop det Geldtraab: "Elisabeth og Blomster!" og jeg kunde da sikkert holde ham for uovervindelig. — Saaledes har han fægtet under mig i Irland, og ogsaa i fremmede Verdensdele, uden at nogen af hans mange berømmelige Gjerninger har syntes ham værdig til at blive nævnet for Dets Majestæt. Men naar vi vare hjemme i Fædrelandet, saa lod han ikke nogen Leilighed gaae forbi, til at see og beundre Eder, naadige Frue; men stedse i den allerærbødigste Frastand, saa at De neppe kan være bleven ham vaer blandt Mængden af det jublende Folk,

der pleier at omringe Dem paa Deres Spadseregange." — "Dg dog", sagde Elisabeth med et besnuderligt Smil, "og dog — jeg veed ikke om min Phantasie affspeiler et Luftbillede for mig; men det forekommer mig, som om jeg undertiden midt imellem den holgende Mængde, har seet en blomsterkrandsset Yndling, næsten liig min Eftersaand; o, i Sandhed, det maa have været min Blomstergenius!"

Dg skuende med Hoihed rundt omkring sig, i det et stolt Smil opklarede hendes Ansigt, sagde hun: "Kan Nogen vel nævne en Fyrstinde, der er bleven elsket saa huldt, saa reent som jeg? — eller en Fyrste?"

tilfoiede hun, som om hun vilde forbedre sine Ord. "Men Greve", sagde hun pludselig, "vi ville ikke haabe, at Eders Ridder fra Blomsterdalen er død? Eller paa hvilken anden Maade kan han have fritaget Eder for Eders Tausheds Løfte?" — "Hvad det sidste angaaer", sagde Greven, og en ædel Skamredme soer over hans ridderlige Oldingsansigt, "saa maa jeg for første Gang i mit Liv bekjende mig skoldig i at have brudt mit Ord. Men Deres Majestæts Fortælling havde forhen mig ubevidst aabnet mine Læber, og da var allerede for meget sagt til at jeg længer kunde tie. Jeg beder Dem altsaa, naadigste Frue, at understøtte den qvindelige Troldom, hvormed De bragte mig til at sladdre, med et kongeligt Magtsprog, der maaskee kan retfærdiggjøre min Handlemaade i dette Unsliggende." — "De har her som altid, viist Dem som en tro Undersaat og en

ulastelig Ridder", svarede Dronningen naadigt; "og skulde Hr. Ridder Daniel finde noget lastværdig i Deres Opførsel, saa skal hans Dronning selv paatage sig Deres Forsvar. Men sig mig dog, hvor kan vel Ridderen nu opholde sig?" — "Formodentlig ikke ret langt herfra, nådige Frue!" svarede Greven; "thi saasnart han ikke er i Tjeneste, finder man ham næsten altid ikke langt fra Deres Majestæts Omgivelser, og tillige eier han ikke langt herfra et lille Meierie, som han kjægte sig for sin Andeel af Bøttet af et, især ved hans Tapperhed erobret fjendeligt Ekib, fordi han fandt Jordbunden saa passende til Blomsterdrift. Her opelsker han de meest blomstrende og duftende Juveler til sine Krands, og ofte har han Besøg af Folk, der ville vederqvæge sig ved hans rige Blomsterhave." — "Saa ville vi ogsaa engang gjøre det; jeg troer nu strax", sagde Dronningen, "jeg kjender ikke noget mere Vederqvægende, end Blomsterduft i en saa stille Aftenstund som denne, og den korte Spadsereetour frem og tilbage vil forhøje vor Glæde. Jeg beder om Deres Arm, Hr. Greve! De skal være min ledsager til Deres Daniels Blomsterdal." — Glad over den ham bevisste Naade, gladere endnu over alt det Gode han ventede sig af dette Besøg for sin Yndling, adlød Greven den kongelige Befaling, og det lille Reiseselskab begav sig med al den Munterhed paa Veien, som det bevægede Sind og den spændte Forventning vilde tillade. Da man havde besteg et Bakke, saae man

Gaarden tæt ved sig, og lige ind i Haven, i hvilken der i Sandhed prangede en Riigdom af Blomster, som maaskee endnu Ingen af det ædle Selskab havde seet, hverken i saadan Mængde eller saa findrigt ordnet. En Mand af ædel Skabning gik med langsomme Skridt, ganske fordybet i sig selv, frem og tilbage mellem Bedene. "Der er han mellem sine Blomster!" raabte Dronningen, uden hverken at ville eller kunne skjule en Taare, der glindsede i hendes Øie. Greven bekræftede gladelig, at det var hans Ridder Daniel. — "Min Blomstergenius Daniel!" hvidskede Elisabeth, og blev staaende, for endnu længere ubemærket at kunne iagttage ham. — "Men han bærer jo ingen Blomsterkrone paa sit dybt nedbøjede Hoved." — "Jeg veed selv ikke", svarede Greven, "hvorfor han just idag har nægtet sig sit Yndlingsmykke. Men een eller anden findrig Betydning har det sikkert; thi uagtet hans Væsen er muntret, er han dog tillige eftertænktsom og drømsindig." — "Vi ville vel erfare det", sagde Dronningen, endnu tøvende med at fremsere det Deltik, til hvilket hun glædede sig; "men see dog kun, hvad tager han sig nu for", tilføjede hun næsten forstræffet. Langsomt og hoitideligt havde han hentet sit skjonne Sværd ned fra Væggen, trukket det ud af Skeden, og betragtet det med alvorlig Opmærksomhed. Nu hævede han det iveiret, og i det han med afmaalte Trin skred igjennem Gangene, afmeiede han i langsomme Sving Blomsterne til begge Si-

der, i det han sang disse Ord dertil efter en melan-
kolsk Melodie:

Hvi staaer I duftende og vinker,
I Blomster, froe, med barnligt Mod?
Mod Haabets Spirer Staalet blinker;
Nu er mit Løsen: Blod!

Brat skal Du segne, hvide Lilie,
Fra grønne Stengel, skjøn og rank!
Ret som for Grubheds haarde Willie
Nys Skotlands Lilie sank.

I smaae Ranunkler hist, som bramme
I lystigt, broget Farvestjær!
Doer, doer med mine Længsels Flamme
For Bredens Dommersværd!

Styrt, Elfvod, fra din Herterthroner!
Brist, Hjerte, med mit Haab, mit Mod!
I Støvet synt, Du Keiserkrone!
Dit Diadem er Blod.

Hvor funkler hist i Radselsflammer
De Tulipaners stolte Hær:
Med djævelst Spot i Dødens Tammer
Ved Mordet Satan leer.

Bort! bort! — Og Du, som straalet
I Skjønheds Fylde paa din Kvist,
Dig, Blomsternes Dronning, end jeg taaler —
Siig, er det Medpøns Krist?

Som eengang hun: saa Du nu smiler
 Med Blufærd's Glød, jemsruelig —
 Ha! hun i Helveds Flamme hviler!
 Blod er Dit Purpur mig!

Saa er Du knust, det sidste Billede
 Af Livet og dets bedste Lyk!
 Af Glæder's Liig i Areds omhildet,
 Rødt flaaer mit gralte Bryst.

Dog — Liv end gløder dybt, i Barmen;
 End stræber Handen høit med Skyn!
 Blodsaften vinker! Stark er Armen!
 Ud, ud i Baabengnyn!

"Elisabeth og Blomster!" — gyder
 Hiin Klang ei Ild i Heltens Mod:
 Med Dødens Kraft nu Røstet lyder:
 "Elisabeth og Blod!"

Halv afmægtig var Dronningen sjunken tilbage i
 sine Damer's Arme, medens Ridder Dankel, uden
 at bemærke hende eller Noget af de Andre, med
 høitideligt oploftet Sværd gik bort fra de nedmeiede
 Blomster. — Man har ikke seet ham siden i Eng-
 land. — — Elisabeth, der med sin sædvanlige Til-
 bageholdenhed og Styrke vidste at samle sig igjen
 af denne Rystelse, sagde kun, i det hun atter vendte
 tilbage til Lysslottet: "Min kongelige Fader, der
 uforfærdet torde gaae enhver Fare under Die, kunde
 kun ikke taale een Ting: Synet af en Banvittig!
 — Det gaaer mig som ham. Skade, at jeg nu

ikke tør kalde den ellers velfortiente Daniel Arrov frem for min Throne!" — — Hun tænkte dog igjen derpaa. Da den spanske uovervindelige Flaade først havde tabt sit stolte Tilnavn, og derpaa sig selv ved Englands dristige og øvede Seilere — da Elisabeth i pragtfuldt Seierssmykke stod beredt til at holde sin Kirkegang, da syntes pludselig den Tanke at opstaae hos hende, at kun Gæt fattedes endnu i hendes Lykke og Glands: hendes Blomstergenius! og han maatte vel ogsaa igjen være at finde, nu da Lykken tilstod hende Alt. Hun kastede et straalende Blik over den ved Palladset staaende Folkevrimmel; et begejstret Jubelraab lod tusindstemmiagt hende imøde. Men ikke kunde hendes skarpe Blik opdage Blomsterkronen blandt den bølgende Brimmel. Rast vendte hun sig til hiin gamle Greve, der engang havde fremkaldt den sorgelige Begivenhed, og spurgte: "Hvor er Daniel Arrov?" — "Død i Deres Majestæts Krigstjeneste!" lod det alvorlige Svar. — "Hvorledes døde han?" — "Jeg beder Deres Majestæt, at fritage mig for Beretningen." — "Jeg vil vide det, ved Eders Lehnsplicht: hvorledes døde han?" — "Tildeels ved min Brøde, min naadige Hersterinde! Men nod mig i det mindste ikke til at fortælle mere i dette høitidelige Dieblik!" — "Jeg vil vide det, just nu!" — "I det jeg udsendte ham paa et farligt Tog, med en let Baad, gav jeg ham, ligesom i tidligere Dage, det Løsen: "Elisabeth og Blomster!" Han vendte seierrig tilbage og havde

ubretter noget næsten Umuligt. Det var Nat, da han lagde til mit Skib for at bringe mig Rapport. Vagten raaber ham an; Elisabeth og Blomster! vil han sige; men han formaaer det ikke; stammende udstoder han: "Elisabeth og Blod!" — "Gjender!" raaber Vagten, og en Salve kaster den Døflattrende tilbage i sit Fartoi." — Elisabeth svarede ikke et Ord; intet Suk trængte over hendes Læber; hun fuldendte Fæsten med majestætisk Anstand. — Men da, efter flere Aars Forløb, en Dame i hendes Nærværelse prisste den uegennyttige Heltebaad, som Ridderne forrettede i ædle Dammers Tjeneste, som den ædleste Krands, der kunde bides Skjønhed og Dyd, frembrød de Ord af Elisabeths blegnende Læber: "Dog ere ofte de skarpe, straffende Torne skjulte mellem Bladene!" Og sagte, sagte hvidskede hun da hen for sig: "Elisabeth og Blod!"

De Elskende i Florents.

(Novelle, af Byrons Tidsskrift: "The Liberal.")

Da Florents var deelt imellem de tvende mægtige Partier, Guelpherne og Gibellinerne, herskede i denne Stad stor Fjendskab mellem Husene Bardi og Buondelmonti. En ung Frøken af Bardi'ernes Familie, Dianora d'Amerigo, og en Yngling af den anden Familie, Ippolito, elskede hinanden. Dianora var 15 Aar gammel, og stod i Skjønhedens og Vindets fulde Blomster. Ippolito var kun tre Aar ældre; en vis Værdighed, og hans døbe, alvorlige Blik lod slutte paa flere Aar. Man kunde læse paa hans Læber, at han vidste at elske af Hjertets Kplde, og i hans Mine, at han kunde bevare Kjærlighedens Hemmelighed. Liigheden imellem Begges Træk satte Enhver i Forundring. De saae hinanden første Gang paa en Festdag. Det var i St. Giovanni Kirken. Da Folket havde forladt Kirken, medte Ippolita en Bekjendt, der talde til ham, og han tabte den Skjønne af Syne. Han ilede hen til De-

ren. Da han her fik Blik paa Dianora, skiftede han Farve og saae intet uden hende. Men, omendstjondt han stirrede paa hende, og saa nœre som om han vilde opfatte ethvert af hendes Træk dybt i sit Hjerte, var det ham dog siden, som om han blot havde seet hende i Drømme. Hun skrævede tæt forbi ham, liig et overjordisk Væsen, og drog sit Elor ned over Ansigtet. Da han ikke havde Mod til at tale til hende, havde han endnu mindre Mod til at spørge om hendes Navn. For denne Uvished blev han befriet. "Gud og St. Johannes velsigne hendes hvide Hals!" raabte en Betler ved Døren, "hun giver altid dobbelt saameget som enhver Anden." — "Forbandelse hvile over hende!" raakte Ippolitos Ledfager, "hun er en Bardi." — Ippolito herte begge Udraab og de gjorde et uudslætteligt Indtryk paa ham. Han var en Bør af Poesie og Lærdom, fortrolig med de Liberale paa begge Partier, ligesom Dante og G. Cavaliotti, og, omendstjondt sit Partie troe hengiven, bevarede han sig dog for uædle Gelelser, som hine politiske Fjendtligheder saa let vakte, og selv disse forekom ham nu forhadte. Det er sandt, at han ikke tænkte paa at tilgive en af de gamle Bardi'er, som havde fornærmet hans Fader: det hele Parties Banlysnings. Dem havde han vel endnu underskrevet: men at forbande et quindeligt Væsen, at forbande Dianora! — han undveg i Fremtiden den Ven, der havde talt hine Ord.

Ippolito følte smerteligt, at han ikke vilde kunne faae sin Hersterinde at see i hendes Huus: hendes Forældre levede ligesom hans; hun var omgivet af Frænder. Endnu smerteligere kæmpede han med Uvissheden, hvorledes han skulde aabenbare hende sin Lidenstabel; men haardest hvilede den Tanke paa ham, at det, saa indtagende hun var, ikke vilde fattes hende paa Beilere foruden ham. Hvad kunde han ellersaa gjøre? Forgjæves var hans Grublen om et Paaskud for at skrive hende til; at bringe hende en Natmusik under hendes Vinduer, vilde have været ligesaa farligt som uforstigt. Han maatte ellersaa lade sig nøie med at see op til Vinduerne hvor hun boede, at følge efter hende naar hun gik ud, og forsøge at tildrage sig hendes Opmærksomhed ved en Daad, der kunde vise hende den Fremmede fra en god Side. Helligdagene vare Salighedsdage for ham. Han forsomte ingen Fastedag, ingen Helgenfest, ingen Søndag. "Denne unge Adelsmands Fromhed", sagde en Onke, Dianoras Tante, som sædvanlig ledsagede hende, "er i Sandhed opbyggelig; og han er en yderst ziirlig Ungling, som i Synder og Forsængeligheder kunde maale sig med den meest overgivne." — Tantens Anbefaling var uforuden. Ippolitos bestandige Nærværelse og hans Bedholdenhed havde allerede vakt Dianoras Opmærksomhed. Med en Italienerindes hele naturlige Instinkt var hun ikke længe uvis om hvem han til,

Had saa høit, og ønskede hjerteligt, at han ikke
 maatte blive fjed af at følge efter hende. Hun øns-
 skede at vide hvem han var, men var ligesaa frøgt-
 som som Ippolito. "Bemærkede Du", sagde Tan-
 ten engang efter Kirkegangen, "hvor den stakkels
 Knos rødmede, da mit Blik mødte ham? I Sand-
 hed, en sjelden Bæffedenhed!" — Den unge Mand
 Roes flød veltalende fra Damens Læber. Vi vide
 ikke hvormange Grunde hun angav, som Alle skulde
 smelte den arme Dianoras Hjerte til Kjærlighed
 for Ippolito. Da de traadte ind i Huset, sluttede
 hun sin Lovtale, og den arme Yngling forsvandt for
 den Huldes Blik. Vi kalde begge de Elffende
 "arme", thi de elffede hinanden allerede tilstræffel-
 gen til nu med Rædsel at erfare, hvem de gjensidig-
 gen tilhorte.

En Omstændighed den følgende Eendag var
 næsten bleven farlig for dem. Dianora havde i den
 sidste Tid aldrig rovet at see paa Ippolito, af
 Frøgt for at hun skulde møde hans Blik, og Ippo-
 lito troede at have fornærmet hende ved noget.
 Hun havde saa Dage isorveien forvoldet, at han
 var gaaet hjem med et af Glæde bærende Hjerte.
 Der var, paa den Side hvor hun knælede, tvende
 Pladse frie, den ene nærmere, den anden længere
 borte fra ham; Dianora syntes ved en Armbevæ-
 gelse at bestemme sig for den, der var ham nærmest.
 Hvilken Salighed! Under Gudstjenesten spurgte
 Tanten, i det hun vendte sig om, hvorfor Dianora

ikke sang, som hun pleiede. Dianora høiede sit Hoved, og en Minut efter hørte Ippolito den fjerneste Stemme, vel sagte, næsten som en Hvidstien, men dog hørlig for ham. Han troede hun skjælvende; hun skjælvende virkelig. Et saadant Fortrin faldt ham siden ikke meer til Deel. Næsten forvovlende derover, fattede han Mod, og nedknælede den nævnte Søndag, uden at vide hvad han gjorde, netop ved Siden af hende. En Pille beskyggede ham noget; han lænede sit Hoved op til det kolde Marmor, og kom til sig selv igjen. Dianora vidste ikke, at han var ved hendes Side. Hun sang ikke; Tanten taug. Hun forandrede ikke sin Stilning, og saar ned i Bonnebogen. Ippolito troede, at hun gjorde dette med Forsæt; han var ude af sig selv. Han søgte at opløste sine Tanker til Himmel; men naar han foldede Hænderne, rullede hede Taarer ned paa dem. Tanten bemærkede ham endelig, og gjenkjendte ham forundret og med megen Glæde. Hun begyndte at ahne hans Hemmelighed; og omvendt kjendte hun vidste hvem han var, og kjendte Familiernes Had, besluttede hun dog at indgive de to Elskende Mod, maaskee af naturlig Velvillie for Ynglingen, maaskee ogsaa for en Tvedragts Skyld, der herskede imellem hende og et Medlem af hendes Familie. Uden langt Overlæg og lydeligt nok, for at blive hørt af Ippolito, sagde hun derfor til Dianora: hun kunde lade Ynglingen ved Siden af

hende see i hendes Bog, da han syntes at have for-
glemmt sin. Dianora saae ikke i Beiret, og abnede
ikke heller, hvem der var saa nær ved hende; hun
skjød Bogen til Siden, og boiede Hovedet blidt, til
Tegn paa at han skulde tage Bogen. Han gjorde
det. Han holdt Bogen tilligemed hende. Hans
Haand skjælvede: Dianora bemærkede det ikke, thi
hun tænkte paa en Person, hvem hun ikke troede
sig saa nær. Bogen rystede endelig saaledes i hans
Haand, at hun maatte bemærke det. Hun vender
sig, i den Tanke, at han ikke befandt sig vel: hur-
tigt lod hun igjen sit Blik falde paa Bogen. Hun
hvidskede til sin Tante, at hun følte sig upasselig;
Damerne reiste sig og forlode Kirken. Udenfor den-
ne sank Dianora asmagtig til Jorden og blev baar-
en hjem. I det samme Dieblis hændte det sig, at
Ippolito, overmandet af sine Golelser, stennede
høit i Beiret, i det han lænede sig til Marmorsæi-
len. Han troede, hun havde forladt ham i Foragt.
Foruden den Stalbroder, om hvem vi talde oven-
for, og fra hvem Ippolito ganske havde trukken sig
tilbage, var der Ingen i Kirken, som havde kjendt
ham. Vi ville see, hvorledes den Forsmaaede siden
søgte at hævne sig. —

Ippolito flægte sig hjem og maatte søge Leiet.
Hvilken Blanding af Smerte og Salighed vilde
han have følt, hvis han havde kjendt sin Herskerin-
des Tilstand, der ikke var forskjellig fra hans! Tan-
sen opdagede nu Dianoras Hemmelighed og blev

uroelig. Hun frygtede for Dianoras Liv og tænkte netop paa Midler, der kunde fremføre en lykkelig Ende, da hun blev overrasket af en Dames Besøg, hvem hun havde ønsket at see fremfor alle andre — Ippolitos Moder.

De tvende Damer vare snart enige, og skiltes fra hinanden med Trost og Haab. Det behøver ikke at sættes ud fra hinanden, hvorledes en Moder erfarede sin Sønns Ønsker, ikke heller behøve vi at skildre den Glæde, som de Elskende følte, da de bleve forvissede om deres gjensidige Kjærlighed. My Dval! Ippolito, nu sikker paa at være velkommen hos Dianora og paa at understøttes af sin Moder, blev paa eengang heireven af sin Utaalmodighed efter at see den Elskede, og af sin Sygdom fængslet til Sengen! Dianora frygtede paa den anden Side, ligesom tilforn, for at see ham offentlig. Hun bestormede sin Moder om at aftale med Dianoras Tante, hvad der var at gjøre. Denne havde gjort det første Skridt; hun maatte ile, thi Ippolitos Afsærd gjorde Opsigt: alle hans Handlinger forraadte hans indvortes Kamp. Hun gik derfor hen til en Dame, med hvem hun var fjernt beslægtet, ved Navn Veronika. Denne Dame var i en besynderlig Stilling i Henseende til de tvende Familier Bardi og Buondelmonti. Hun var tilfældig lige nær beslægtet med begge; hun var stolt af dette dobbelte Slægtskab, men helligede hverken den ene eller den anden Deel stor Opmærksomhed, med

mindre det skulde være, at hun havde seet Leilighed til at tilfredsstille sin Lyst til at knytte smaa Glæfkevshandeler, Intriguer og bestige; hun var da Vereed til ethvert Offer.

Veronica havde modtaget Dianoras Tante og Ippolitos Moder med Venlighed, og glædede sig til at kunne tjene Begge, til at kunne spille begge Familier en Etreg. Hun samtykkede i, at de treende Glæende maatte see hinanden hos hende. Hun var rig, og havde en indtagende Villa i Monti-celti, ca halv Mil fra Staden. Paa en Septemher-Jestdag, som Laadboerne fejrede med Lystighed, kom Dianora med sin Tante til Villaaen; Veronica forte, uden at agte sit Rygte og de unge Wiingårdsmænds Jaloufie, som stode paa en vrastabelig Fod med Damens Piger, for Dagbrædningen den unge Buondelmonti ind i sit Hus. Han saas Dianora, uden at blive bemærket af hende. Aldrig havde han seet Elena opgaae Stjernene end paa denne Dag! Hvilken Glæde at være under et Tag med hende! Men ogsaa hvilken Uaalmodighed, hvilken Qual ikke at tale med hende, ikke at kunne kysse Kjærlighedens første Ord fra hendes Læber! Madonna Veronica kom nogle Gange ind, for at formane ham at være taalmodig, og lovede ham at han skulde faae Dianora at see efter Middagsbordet. I hvilken Enæglegang snege Tamerne sig frem! Endelig frembrød den saa længselsfulde forenste Stund!

Da de andre Besøgende havde adspredt sig hist og her, for at nyde Middagsroen, saae Dianora sig, ledsaget af Veronika og hendes Tante, til sin største Forbauselse i eet Værelse med Ippolito. Gjensidig Rindmen, Bleguen; Begge vare forlegne; de Gamle forsvandt, Dianora stod i Begreb med at følge dem. Ippolito stammer noget, som hun ikke forstaaer; hun bliver, gaaer hen til Vinduet, alvorlig, bleg; hun vrder ikke at kaste et Blik paa ham. Denne Forlegenhed, denne Løven havde noget sødt for Begge. Hvilken Salighed laae i disse Dieblikke! Hvilken himmelsk Morgengry i disse Følelser! Tvivl, som ikke var nogen Tvivl! Haab, som kun var Forbud paa sikker Dødsdødelighed! Ippolito nærmer sig Dianora. Hun saae ud af Vinduet; hendes Øie drælede ved de blaae Bjerger i det Fjerne; men hendes Tanker omfattede kun det Værelse, hvori hun befandt sig. Et lysgrønt Net, gjennemvirket med Guld, svævede let over de rige Loffers Fylde og syntes at holde dem inde, for ikke at unddrage Diet Beundringen af den marmorhvide Hals. Hun solte Ippolitos Nærmelse og løftede Haanden, som om hun vilde ordne Nettet. Han slyngede sin Arm omkring hende. Lykkelig, forviret, rødmende vilde hun trække sig tilbage. "Frygt intet!" sagde Ippolito, "det er kun mig, der maa frygte Din Skønhed." Da hun vilde opløste Blikket til ham, var det som om der hang et Slør over hendes Øine; i det næste Dieblik hvilede hendes Hoved paa hans Skulder.

Han bøjede sig, og hans Læber berørte hendes. De knælede derpaa for et Malerie af den hellige Jomfrue med Barnet, og svore hinanden Kjærlighed og evig Trost. — Dianora lovede, bestormet af Ippolitos Bønner, endnu samme Aften at tilståde sin Brudgom en Sammenkomst paa hendes Bærelse, hvortil Midlerne netop vare aftalte, da den eftergivende Tante kom tilbage. Eftermiddagen blev tilbragt i det Frie. Bønderne sang, dansede, vederkvægede sig med Druerne, der hang over deres Hoveder, legede og forlystede sig under de saftgrene Træer. En ziirlig Bondepige kyskede endelig Dianoras Haand, og sang hende den skjønneste toskanske Bise: "Voi siete un bel fiore", til Afsked. Ippolito gjentog den hundrede Gange paa Hjemveien til Staden.

Ippolito havde en Strikkestige i Beredskab. Han ventede Midnatten med Utaalmodighed, nedlod sig derpaa fra sit Bindue, tog Strikkestigen under sin Kappe, og ilede om ad en lille, mørk Gade, hvortil Bardis Huus stødte. Et af Binduerne til Dianoras Bærelse vendte ud til denne Gade, det andet ud til Haugen. Huset laae i en affides liggende Deel af Staden. Han gav Signalet, Strikkestigen blev trukken op, gjort fast; han vilde netop stige op, da et lille Ansigt, som smilede ret pndigt ad ham, bekrænset af et Lys, forkrækkede ham. Han maatte lee over sin Skræk, thi det var først saa Minutter siden at han havde beklaget ikke at kunne udfukke Lysen, der brændte foran et lille Mariabillede. Han

gjorde Korsets Tegn og bønfaaldt om Lykke for sin tro Kjærlighed, derpaa steg han op ad Stigen. Da hans Haand næsten allerede havde naaet Vinduet, troede han at høre fremmede Godtrin. Han saae ned. Tvende Mænd stode ved Gadehjørnet. "Det er som jeg siger", sagde den ene, "jeg saae Skyggen af Een ved Løgten. Hvem er her?" tilføiede han med høiere Røst og kom nærmere. Ippolito steg hurtigt ned og troede at kunne undslippe ukjendt; men hans Fod blev hængende ved Stigen, og hine Tvende bemægtigede sig ham.

Dianoras Brev var hans første Tanke. Han hylkede en Forbryders Skræk og stammede: "De ere alle i Sikkerhed; jeg har ikke rørt en eneste af dem!" — "Hvad er i Sikkerhed?" spurgte de Andre. — "Juvelerne", sagde Ippolito, "flip mig, det var den første, og skal blive den sidste Gang! Det var ogsaa min Agt at erstatte dem igjen." — "Erstatte", sagde den Anden, "det er en herlig Gangst! Lad os see paa ham ved Lyset." — Ippolito kunde ikke undslippe sin Skjæbne. — "Ved alle Helgene i Almanakken!" raabte den Første, da de havde ført Ippolito hen for Lyset, "en Buondelmonto, og ingen Anden end den værdige, hødrede Ippolito Buondelmonto! Herre, jeg kysser Eders Hænder. Jeg er Eders Tjener og I min Fange! Ved Sankt Philip, det vil give artige Nyheder!"

Virkelig frembrød der en tung Dag for alle Buondelmonti'er, og en ligesaa glædelig for Bar-

di'erne, med Undtagelse af den stakkels Dianora. Hun vidste ikke, hvad der havde hindret Ippolito Udførelsen af sit Eventyr. Tusindfoldig Frygt overlede den yndige Skabning. Hendes Tante udrev hende endelig af hendes Uvisshed med den Efterretning, at man havde bemærkt sig Ippolito de Buondelmonte, da han var kommen ned fra et af Sidevinduerne i deres Hus paa en Strikkastige, med et stort blankt Sværd i sin høire og en Kiste med Juveler i den venstre Haand. Dianora gjættede strax Alt. Kummer, Taknemmelighed, Kjærlighed bestormede hende; hun sank afmægtig til Jorden. Og saa Tanten gjættede Sandheden, men vovede neppe at tiislaae den for sig selv, og endnu mindre at sige den høit; havde hun ikke havt altfor meget at gjøre med sin Niece, med den forfærdelige Møhed og al den Tumult, som derover maatte opstaae, saa vilde hun selv have faldet i Afmagt af Besyrtelse og Forlegenhed. — Madame Veronika var meget bekymret, da hun hørte Begivenheden, og Ippolitos Moder, der gjættede Sammenhængen ligesaa godt som de Andre, henfaldt i en epileptisk Tilstand, der hindrede hende fra enhver Indgriben i Tingens Gang.

Man fandt i hin Tid en altfor stor Mængde udsvævende unge Menneſker, som i Fortvivlelse vovede Alt, til at man kunde holde Ippolitos Tilstaaelse for usandsynlig. Man havde i den tidligere Tid Mistanke om at han spillede, og hans Sa-

der var bekjendt for at være gjerrig: man erindrede sig, at han nylig havde listet sig yderst tungsinndig omkring; den forsmaaede Ven og andre, af Bardi'erne bestukne Vidner forseilede ikke at fremføre Ippolitos lydelige Stønnen i Kirken som tilstrækkeligt Beviis paa, at der maatte hvile store Synden paa hans Sjæl; Magistraten (som var af Bardi'ernes Partie) sluttede deraf, at der maaskee hvilede større Ansvar paa den unge Mand end man vidste. Ippolitos Sjælesorg besyrtede alle dem, der vare omkring ham, i den Troe, at han var skyldig. Han haabede, at hans Dom vilde bestaae i Landsforviisning. Ordet: Død! traf ham som en Lynstraale. Årsagen til en saa streng Dom laae tydeligt for Dagen; men Bardi'erne vare nu altfor mægtige; Staden, udmattet af mange Partiekampe, trængte til Rolighed. Ippolito, som bestandig havde sin Elskedes Tilstand for Øie, fornægtede sig til at gjøre Knæfald for sine Dommere, for at bedfalde om Livet: dette Skridt blev ledsaget af almindelig Foragt. Saaledes besluttede han da, forladt af sine Slægtninger, at dee for Dianoras Ære som Mand.

Dagen kom. Timen nærmede sig. Retsfærdighedens Fane vaiede udenfor Indgangen til Tribunalet, og Trompeter forkyndte i Staden, at en Forbryder skulde henrettes. Dianora havde efterhaanden erholdt Efterretning om, hvad der tildrog sig; Tantens Bestræbelser for at berolige hende, og

at forestille hende det som en ubetinget Nødvendighed, at holde Sagen hemmelig, lode til at virke; Dødsbleghed overførte hendes Ansigt, da Trompetkraldene lode. Medens hun tøvede, uden at have fattet nogen Beslutning, begyndte Toget langsomt at rykke frem imod Retterstedet.

Ippolito forlod sit Fængsel, mere liig en ung Martyr, end en Forbryder. Han var nu ganske rolig. Begeistring, stolt Selvberidsked over sit Offer, farvede hans Kind med høj Glæde. Mængdens almindelige Følelse var, som sædvanlig, Nysgjerrigheden; men der vare Faa, som ikke tillige følte den dybeste Medlidenhed. Mange Fruentimmer bortvendte bittert grædende deres Ansigt fra dette rystende Syn.

Toget maatte ferbi Dianoras Bolig. Da Ippolito nærmede sig Huset, klegtede han, hans Læber bævede, hans Øie spildtes med Taarer. Han troede at Dianora vilde være ved Vinduet, for at tage den sidste Afsked fra den Elskede, der døde for hende; han hviende derfor sit Hoved og forsøgte at smile. I det samme Dieblis led Trompeten anden Gang. Dianora sprang op fra den Sopha, hvorpaa hun hvilede, løbte og spurgte hvad der var paa Færde. Den gamle Tante svarede, overvældet af Dieblis Rød og Rædsel for det følgende Dieblis, i hendes Arme, og raabte: "Gaae, gaae, mit Barn! i Guds Navn! Alle Helgene være med Dig!" —

Med slagrende Haar, taareløse Dine, gløden-
de Kinder, sturtede hun, til Skrek for alle sine
Slægtninger, ind i Salen, hvor disse vare for-
samlede; hun rev med meer end naturlig Kraft
nogle af dem bort fra det nærmeste Vindue, og
raabte, i det hun udbredte Hænderne, som en Be-
geistret: "Holdt! Holdt! Det er min Ippolito,
min Egtfælle!" Hun gjorde en Bevægelse, som
om hun vilde styrte sig fra Vinduet ud i hans Arme.
Forvirring bemægtigede sig Mængden. Ippolito
skjælvede, græd, oploftede Hænderne imod Vinduet,
som om han bad til sin Skytsengel. Hun styrtede
ned ad Trappen, ud paa Gaden, og raabte:
"Mænd! Venner! Jeg er en Vardi, han en Bu-
ondelmonte! Han elskede mig og det er hans hele
Forbrydelse!" —

Folket brød nu alle Skræker. Man lader
gjøre Holdt, bringer Ippolito og Dianora for den
forsamlede Magistrat, Misforstaaelsen opløses, man
sender Bud til Horederne for begge Familier;
Fred, Venstak, Enighed tilsværges ved hellige Eder,
og efter en halv Times Forløb betræder Ippolito
igjen den samme Wei, der nylig førte ham til Dø-
den — nu som den skønneste Skabnings erkjendte
Brudgom, og Bruden ved hans Side. Alle strøm-
me ud paa Gaderne, man bestrøer Weien med Myr-
thet og Roser, Glædestoner, Glædesange lyde fra
alle Kanter. — For de tvende Elskende forekom det
Hele som en uvelig, men sød Drøm. De saae ikke

paa hinanden; deres Blik faldt nu hiit og nu her
blandt den omkring dem samlede Mængde, og takkede
for de Lyfkenninger, hvormed man overvældede dem;
men deres Hænder vare fast sammenknyttede i hin-
anden; det var, som om man saae een Sjæl i et
deelt Legeme.
